ION

TOMBOLA PUNGAȘILOR

SAN

Editura FORUM

CAPITOLUL I

UN CAP ÎNSPĂIMÂNTĂTOR

Când am intrat în biroul lui Bérurier, mi-am frecat lampioanele cu o piele de căprioară, fiindcă m-am crezut obiectul unei halucinaţii. Dar ce spun eu! al celei mai halucinante halucinaţii selectate de congresul internaţional al magiei.

Eminentul meu colaborator stă în dreptul ferestrei într-o ţinută destul de insolită pentru un inspector al serviciilor secrete. E încălţat cu nişte cizme care-i ajung până la coapse, poartă un bluzon dintr-o pânză groasă impregnată, o pălărie din acelaşi metal şi se căzneşte să înşurubeze cap la cap părţile descrescătoare ale unei undiţe.

Când dă cu ochii de mine, emite un strigăt care ar putea fi situat între cel emis de un elefant şi durerea manifestată de un jandarm care şi-a prins părul de pe picioare în pedala bicicletei.

– Ce impresie îţi fac? mă interoghează el.

Ştiind că adevărul supără, mă abţin să-i dau un răspuns. Bérurier îmi interpretează uluiala drept admiraţie şi-şi compune o poză semeaţă:

– Ia zi, tipule, n-arăt mişto?

Îşi bombează torsul ca un broscoi, ceea ce face să-i pârâie învelişul impregnat. Când se mişcă în interiorul

scoarței aceleia ai zice că un cal rontăie biscuiți.

– Mai curând incredibil, admit eu. Semeni cu Surcouf și cu poza de pe conservele Amieux... Ar trebui să-ți faci o fotografie. Sunt convins că PTT-ul ți-ar cumpăra clișeul la un preț strașnic ca să-l lipească pe calendarele de anul viitor. Oamenii cumsecade se dau în vânt după marinari; o goeletă le fertilizează imaginația...

Mulțumit de această apreciere, continuă să-și înșurubeze undița, care e așa de lungă încât iese prin ușa deschisă. Se aude un țipăt, și, imediat după aceea, aflăm că Grasu l-a lovit în ochi pe Pinuche cu vârful undiței. Manierat, își cere scuze. Deșca bătrână dă fuga la chiuvetă să-și răcorească fața cu apă, iar Grasu își reia demonstrația.

– Ce se întâmplă, Béru? îl întreb. Ai de gând să te angajezi pe un spărgător de gheață?

Acesta își depune lanseta pe jos și, doct, se apropie de birou, de unde ia un formular imprimat.

– Uite unde mă angajez! declară el.

Formularul reprezintă o cerere de adeziune la "Minunatul Pescuit Matinal, societate cu capital integral vărsat în Sena și afluenții ei".

După spusele lui Bérurier, e o asociație extrem de importantă.

– Au fost de douăsprezece ori campioni ai Franței la plută, ne asigură Grasu. Cât pe ce să se califice la Melbourne, la categoria musca de apă!

– Tu ar trebui să-ți faci un nume în musca la arat; specializarea e secretul reușitei. Ai putea, de pildă, să devii regele macroului în sos de vin alb și ai câștiga atâtea medalii că te-ai putea asemăna cu portretul lui Goering.

– Lasă-te de bancuri! tranșează Grasu. Cine râde la urmă, râde mai bine.

Mă grăbesc să bat în retragere ca să nu-i umbresc bucuria.

– N-am nimic împotriva pescuitului cu undiţa, dragul meu. N-ai decât să prinzi atâta babuşcă încât să-ţi scoţi banii pe sarea grunjoasă cu care să-ţi fabrici un costum antiradioactiv!

Grasu se aşează dinaintea formularului şi începe să-l completeze, sugând extremitatea pixului. Când a aspirat întreaga rezervă, iar buzele i s-au colorat în albastrul emoţionat al mărilor sudului, a ajuns la rubrica: "Semne particulare".

Mă cheamă în ajutor şi, arătându-mi rândul gol, mă întreabă:

– Ce să trec aici?

Glasul lui e încărcat de disperare ca un S.O.S. lansat de pe un petrolier în flăcări.

Întrebarea merită să reflectezi asupra ei, fără discuţie. Béru posedă atâtea semne particulare încât nomenclatura lor integrală ar necesita lucrări la fel de considerabile ca şi cele ale lui Kepler asupra gravitaţiei.

Mă concentrez puţin.

– Băiete, cred că ar trebui să le condensezi!

– Zău, cum?

Fruntea lui e mai ridată ca un acordeon strâns în cutia lui. Prevăzut cu un chibrit al regiei franceze de tutun, îşi scoţiorăşte profunzimile urechii drepte şi scoate de acolo destul cât să chituieşti vitraliile catedralei din Reims după un viitor război.

– Părerea mea e că dacă menţionezi "prostie congenitală" ar putea fi suficient. Precis că în lume mai există şi alţi Bérurier cu acelaşi prenume ca al tău şi care sunt poate poliţişti. Dar Bérurieri aşa de constipaţi ca tine nu pot fi doi la "Minunatul Pescuit Matinal"...

Cumsecade din fire, Béru izbucneşte în râs. Trece plin de curaj "fără" deasupra liniei punctate şi se ridică. Natural, striveşte sub tălpile lui grele undiţa! Îşi înghite

amarul şi declară că va repara dezastrul cu izolirband.

– Ce faci mâine dimineaţă? se informează el.

– Nimic deosebit, de ce?

– Eu merg în Halles cu un amic care ţine un restaurant...

– Faci acum şi piaţa?

– Nu, vreau, pur şi simplu, să cumpăr fudulii de bou...

– De bou, m-ar mira, rânjesc eu.

– Mă rog, de taur! Întotdeauna tu trebuie să faci caz de cuvinte!

– La ce-ţi trebuie o asemenea târguială? Te deghizezi în dansator clasic şi pantalonul mulat te nelinişteşte... Ţi-e teamă că ar da totul în vileag! Faci un complex de absenţă?

– Nu, îmi trebuie pentru pescuit!

– Şi ce speri să pescuieşti cu aşa ceva?

Grasu se cufundă în regiunile cele mai întunecate ale memoriei, dar nu descoperă ceea ce căuta.

– Nu-mi mai amintesc! În orice caz un peşte mare. Sfatul a apărut în revista *Pescuitul la el acasă* condusă de George Courte-Ligne...

Şi insistă:

– Vino şi tu în Halles... Luăm pe urmă o gustărică... Ne-am înţeles? Hai, trecem să te luăm mâine în zori!

Învins, accept. Întotdeauna mi s-a spus că merită să arunci un ochi prin Halles...

*

* *

A doua zi, pe când visam o tipă fainâ căreia îi verificam amortizoarele, o maşină se pune pe claxonat strident în faţa grilajului grădiniţei noastre.

Félicie, care are somnul mai uşor decât un gând libertin, îmi bate la uşă.

– Antoine, au venit prietenii tăi!

– Mergi şi le deschide, mami, şi dă-le o ceaşcă de cafea!

Între timp, îmi permit un duş, mă bărbieresc cu Sunbeam şi sar în ţoale.

Când debarc în sufragerie, Bérurier e pe cale să aspire conţinutul unei ceşti de cafea, sorbind cu un zgomot asemănător confluenţei a două ţevi de scurgere. Aşezat timid pe marginea scaunului învecinat, amicul lui, restauratorul, îmi aruncă o privire candidă şi admirativă. E un vlăjgan înalt cu moaca congestionată, patinată de numeroasele degustări de vinuri. Nici nu i-au trecut pe dinainte operele complete ale lui Jules Romains[1] o ghiceşti dintr-un foc după fruntea lui joasă; ceea ce nu-l împiedică să fie un om cumsecade.

Prezentările.

Strângeri de mână. Félicie mă serveşte cu o ceaşcă de cafea. După care, Bérurier îmi cere permisiunea să-şi spele dinţii, pentru că, spune el, n-a putut-o face acasă, *because*[2] zgomotul chiuvetei ar fi trezit-o pe madame Béru.

Îl conduc în sala de baie. Îşi scoate din buzunar un tub de pastă şi o periuţă de dinţi, pe care un mecanic n-ar fi folosit-o nici măcar pentru a-şi curăţa de murdărie maşina.

Deşurubează tubul, îl apasă pe burtă şi întinde o pastă galbenă deasupra periuţei.

– Nu ştiam că obişnuieşti să te speli şi tu pe dinţi, fac eu foarte gentil.

Dă din cap şi, în vreme ce-şi lustruieşte proteza, încearcă să-mi răspundă, operaţie care nu-i facilitează deloc dicţia, credeţi-mă.

---

[1] Jules Romains (1885–1972) scriitor francez, principal reprezentant al umanismului, autor al seriei romaneşti "Oameni cumsecade"(1932-1947). (n.tr.)

[2] pentru că (limba engleză în original) (n.tr.)

– Am început de la o vreme, îmi spune el.

– Fără îndoială e o mare revoluţie în viaţa ta vegetativă!

– În vremurile noastre, dacă nu ţii pasul, rămâi de căruţă.

Se opreşte din manevratul periuţei şi plescăie din limbă de câteva ori.

– Nu-i rea deloc pasta asta de dinţi... Nu găseşti că sunt parfumate apetisant?

– Cu ce-i a ta, cu clorofilă?

– Habar n-am...

Apuc tubul şi-l examinez atent.

– Am impresia că ai comis o mică eroare, ăsta-i un tub cu maioneză...

Bérurier nu se pierde cu firea.

– Şi eu îmi ziceam aşa: mi-a făcut o foame...

În clipa asta, apare Félicie să ne anunţe că amicul a început să se impacienteze. El are altceva de cumpărat, nu testicole, şi dacă nu se grăbeşte, puii pe care-i va servi clientelei vor fi mai leşinaţi ca după ramazan.

Îl zoresc pe Gras să-şi scuipe urgent maioneza şi demarăm lin.

*

* *

Amicul lui Béru ne transportă prin Prairie (verde, natural). Modul ideal de locomoţie pentru bovine.

Îşi cere scuze că ambreiajul lui e pe ducă... Ori de câte ori schimbă viteza ai zice că taie un pod metalic cu flacără autogenă.

Izbeşte cu piciorul în schimbătorul de viteze şi când, în cele din urmă, acesta cuplează, ne azvârlim cu toţii să pupăm parbrizul.

Totuşi, reuşim să ajungem în harababura din Halles.

Tumultul e indescriptibil. Descoperim un loc de parcare, reperat de alţi paisprezece şoferi, care ne aruncă nişte calificative în stare să-ţi clatine credinţa în viitorul omenirii. Restauratorul (de fapt îl cheamă Grodu), aplecat prin portiera maşinii, afirmă pe un plan foarte general că din timpuri imemorabile îi foloseşte pe contemporani drept latrine, menţionând printre altele că visul lui cel mai obsedant ar fi să-i vadă întinşi la soare, despicaţi de la pubis la bărbie.

După care, mergem să bem un prim păhărel de vin într-o cârciumioară corespunzătoare. Grodu ne ia apoi cu el spre această cumplită catedrală a negoţului, Halles.

Cunoaşte pe toată lumea şi e agăţat de câte cineva la fiecare pas. Cu gâtul lui sanguin îndesat între umerii de boxer, îşi croieşte drum prin mulţime, antrenându-ne pe urmele lui.

Atacăm partea principală, adică măcelăria. Ce priveliştc, oameni buni! După ce am intrat pe uşă, am simţit că mă apucă ameţeala. Sub lumina crudă a becurilor, mii de vite jupuite, cojite, tranşate, ştampilate, atârnă în cârlige... Un miros puternic şi fad de carne mă înnăbuşă. Pulpele lăcuite de grăsime lucesc ca nişte mobile vechi. Grodu înaintează pe cărări cu paşi mărunţi, încercând cu un deget expert cărnurile expuse.

Natural, Bérurier, care se pricepe în ale măcelăriei ca mine în cibernetică, ţine să-şi demonstreze competenţa.

Zărind o bucată de carne de vită de un galben intens, îl face atent pe amicul lui.

– Frumoasă, ce zici? apreciază el.

Grodu îl fulgeră cu o privire plină de un dispreţ neţărmurit.

– Nu eşti zdravăn! tună el. Vita asta a murit de bătrâneţe! Dacă ţi-aş servi din ea o fleică mi-ai zice că-s criminal!

– Atunci, de ce-i pusă în vânzare? obiectează pertinent Béru.

– Păi, cantinele nu trebuie şi ele aprovizionate?

Sardonic, restauratorul împunge cu degetul în carnea grasă.

– Muşcă din asta dacă poţi! E mai bună de talpă decât de supă! Nu mi-ar trebui nici grăsimea ei pentru întreţinerea cizmelor...

Umilit, Bérurier îşi însuşeşte critica.

– Exact, recunoaşte el, n-am văzut eu bine...

Şi se grăbeşte spre o altă bucată de vită.

– Asta da, aşa carne zic şi eu, muc şi sfârc! ne asigură el.

– Măi umflatule, rânjeşte Grodu, tu nu vezi că-i cealaltă jumătate?

Subit, proaspătul membru al clubului de pescuit, se vede redus la tăcere. Ca să se afle în treabă, îşi scobeşte nasul şi-şi depune cu religiozitate escavările pe cravată.

Mie mi-e încă somn. Şi apoi, miasma asta grea de carne îngrămădită îmi face rău la stomac.

Îl lăsăm pe Grodu să-şi termine târguielile, după care, Bérurier îl întreabă unde şi le-ar putea rezolva şi el.

– Un minut, face restauratorul, pentru asta trebuie să mergem în hala de măruntaie...

Îşi plăteşte jumătatea de vită şi-i dă factura băiatului care-i va căra carnea la maşină, apoi ne ia spre raionul de măruntaie.

Aici băieţi, e un coşmar în toată legea! Măcelăria lăsată în urmă are ceva curat, limpede, solid, care nu-ţi pune la încercare imaginaţia.

Dar în raionul de organe nu-i acelaşi lucru! De cum am trecut pragul, am riscat să mă prăbuşesc de duhoare! Cea mai cumplită coborâre în infern, asta-i...

Capitala miasmelor! Supermuzeul orarilor! Vezi panere

imense pline cu capete de bovine, având coarnele netăiate, cu limba scoasă la noi, cu ochii pe jumătate închişi şi înfăţişarea destul de binevoitoare. Vezi recipiente uriaşe de zinc unde se reunesc atributele animaliere care-i vor asigura lui Béru un pescuit miraculos. Vezi munţi de ficat! Himalaie de inimi! Fugi-Yama de maţe... Tălpile mi se năclăiesc în sânge.

Bérurier întoarce spre mine o biată moacă răvăşită din pricina duhorilor.

– Îţi dai seama..., bolboroseşte el.

Cum Dumnezeu m-a înzestrat cu simţ olfactiv, îmi dau seama, într-adevăr!

Grodu, care-i obişnuit, se plimbă printre toate aceste organe ca un manechin în laboratoarele Carven.

– Bun, îţi trebuie mult? se informează el.

– O jumate kil, decretează Grasu.

Amicul mai să cadă pe spate.

– Şi ca să cumperi doar o jumate kil de fleacuri din astea a trebuit să vii în Halles?!

– Păi... am aflat că-i mai ieftin ca în alte părţi...

Grodu abordează un negustor şi obţine cantitatea de "momeală" necesară eminentului meu colaborator.

În acest timp, mă opresc în dreptul unui paner cu capete.

– Ştii ce-ar fi bine? fac eu.

– Nu.

– Mâine e întâi aprilie... Vechile tradiţii se pierd. De ce nu i-am face o glumă bună lui Pinaud?

Faţa congestionată a lui Bérurier se iluminează.

– Ce fel de glumă?

– Ce-ar fi să-i trimitem un cap de vacă, ce zici? Ţi-l închipui despachetând la el acasă chestia asta şi dând nas în bot cu aşa ceva?!

Béru se entuziasmează.

– Plătesc jumătate, decretează el, cuprins de un elan.

– S-a făcut. Hai să căutăm unul foarte expresiv... Ia uite ăsta, care-ţi seamănă puţin... Nu ţi se pare că-i încântător cu limba atârnând şi cu surâsul Colgate?

Bérurier devine sever.

– Ai nişte comparaţii cam jignitoare, San-A.

Examinează capul arătat şi-l clatină pe al lui.

– N-are coarnele destul de groase.

– Exact, asta-i lipseşte ca asemănarea cu tine să fie perfectă!

– Ce vrei să subînţelegi?

Îmi face disperat semne din priviri. Ştie bine că sunt la curent cu necazul lui, dar n-ar vrea să i se ducă *buful*. Dacă madame Bérurier ar afla, ar putea nutri un resentiment şi tot Grasu ar avea de suferit.

– A fost o glumă, îl asigur eu mărinimos.

Béru respiră uşurat.

– Stai aşa, face el, Grodu are să ne aleagă unul pe cinste de aici,din paner. Unul cu ochii deschişi, e mai impresionant...

Îl punem pe restaurator la curent cu proiectul nostru, dar el nu-l găseşte prea hazliu. Consideră că nu-i corect să te serveşti de un produs, orice s-ar spune, alimentar, ca să-ţi baţi joc de un prieten. Dar, cum noi insistăm, iată-l răscolind cu un oftat prin paner. Saltă capetele de bovină de coarne şi ni le arată ca să ne putem hotărî în alegerea noastră.

Trecem în revistă o jumătate de duzină dintre aceste respingătoare trofee, încercând să găsim asemănări cu persoane cunoscute, ceea ce-i mai puţin dificil decât am fi putut bănui. Grodu se apleacă să ridice un al şaptelea cap, dar gestul lui se întrerupse brusc. Rămâne ţeapăn la marginea panerului, se clatină o clipă, apoi se împleticeşte, prăbuşindu-se în mocirla sângerie.

– Dumnezeule! strigă Grasu. Mi-a căzut prietenul!

Lumea se adună în jurul lui. Negustorul de organe şi un băiat scund, mai mult lat decât lung, ne ajută să-l ridicăm pe Grodu. Îl cărăm în spatele tejghelei de piatră şi-l aşezăm pe un scaun desfundat.

Negustorul ia de pe un raft o jumătate litru de drojdie şi introduce gâtul sticlei între dinţii restauratorului.

Acesta din urmă e alb ca o noapte de Crăciun la Spitzberg.

– E cardiac? îl întreb pe Béru.

– El? Da de unde. E tare ca stânca!

– Şi stâncile se prăbuşesc într-o bună zi, profetizez eu.

Îl pleznim peste obraji... Îi mai administrăm încă o porţie de rachiu... şi îi supraveghem reacţiile. Încet, vitrina începe să i se coloreze. Scoate un suspin de fecioară violată şi-şi saltă storurile.

– Erai gata, gata să mori! îi explică Béru fără tergiversări. Ce-ai păţit?

În loc de răspuns, Grodu întinde mâna în direcţia panerului.

– Acolo! face el.

Ai zice că a dat cu ochii de o farfurie zburătoare.

– Ce-i acolo?

– În paner? Uitaţi-vă!

Îl îndesăm bine în scaun ca să putem arunca o privire unde ni s-a recomandat. Grasu Béru e primul care vede "obiectul".

Nu scoate o vorbă, nu-şi dă ochii peste cap, precum camaradul lui, dar moaca-i de broscoi începe să bată în verde.

Îl dau la o parte cu o lovitură de umăr.

Nimic de zis, ai toate motivele să te deghizezi într-o porţie de spanac!

Acolo, printre capetele de vacă, de bou şi de taur, se

mai află unul destul de straniu: capul unui contribuabil, foarte simplu...

Mă cred jucăria unei halucinaţii. Şi totuşi, nu... E chiar vorba de un cap de om...

I-l arăt negustorului scurt în labe.

– Scoate-mi-l pe ăsta de aici, îi spun. Şi dacă nu te deranjează, pune-l la pachet, nu se poate servi pe loc!

Omul priveşte, după care dă fuga la sticla cu rachiu de drojdie.

CAPITOLUL II

PLĂTIM CU CAPUL

Când toţi cei leşinaţi au fost reanimaţi, vine rândul poliţistului de serviciu, care abia se abţine să nu verse deasupra panerului.

Apoi, constatând că eu sunt cel mai proaspăt din grup, mă întreabă cu o voce pierită:

– Despre ce-i vorba?

– După toate aparenţele, despre o crimă, îi răspund eu, fiindcă nu-mi vine a crede că tipul (şi arăt spre coş) şi-a tăiat capul pe când se bărbierea.

Spiritul (altminteri foarte indicat când e vorba de tauri) nu face pe nimeni să râdă.

Îl trag la o parte pe negustorul de capete şi-i arăt legitimaţia de poliţist.

– Ia spune, bătrâne, mi-ar place să aflu versiunea dumitale în afacerea asta...

– A mea ce?

– Punctul dumitale de vedere. Capul ăsta de om n-a venit aici de unul singur, nu? Chiar de-a rostogolul şi tot i-ar fi fost greu!

Vânzătorul de maţe e consternat, bicepşii îi sunt mai groşi decât talia mea, iar în ochii lui globuloşi sălăşluieşte

o buimăceală atât de totală, încât eu îi închid pe ai mei ca să evit ameţeala.

– Nu văd cum de s-a putut întâmpla, afirmă el.

– Unde depozitaţi toate porcăriile astea?

– În camerele frigorifice de la subsol...

– Le lăsaţi aşa grămadă în panere?

– Nu le întind în vase speciale...

– Asta înseamnă că dumneata ai umplut coşurile în dimineaţa asta?

– Sigur că da, cel mult acum două ore... am fost cu ajutorul meu, vă poate confirma.

– Bun, aţi urcat încărcătura până aici, şi pe urmă?

– Pe urmă... Păi, ne-am dus să aducem restul... Facem mai multe drumuri, vrând nevrând, cu atâta marfă proastă!

– Prin urmare, capul de om a fost pus la un loc cu cele de vită?

Ochii îi ies din cap. Întind mâna să-i prind în palmă. Dacă într-un an şi o zi nu vine nimeni să-i reclame, vor deveni proprietatea băncii de ochi.

– Păi, cum altfel? A fost lăsat aici pe când noi eram plecaţi... Ştiţi, aici e foarte greu... E un du-te vino continuu, un vacarm... Nimeni nu dă atenţie nimănui... Lumea se îmbulzeşte, se grăbeşte...

După mine, a spus cam tot ce avea de spus. În timp ce eu îl intervievam, Béru a recuperat capul domnului şi l-a depus jos, pe o cârpă.

Nu ştiu dacă aţi avut ocazia să vedeţi un cap de om lipsit de trunchi şi de cele patru membre care-l completează, dar în orice caz, vă pot asigura că-i un spectacol cutremurător.

Bérurier şi-a lăsat la o parte instinctele de pescar pentru a da curs liber deformaţiei profesionale...

Îi face negustorului un semn autoritar pentru a-i ordona să se apropie. Bietul om se supune...

– Îl cunoşti pe domnul? se informează Bérurier.

Comersantul examinează obiectul indicat, bătând în cenuşiu. Clatină din cap:

– Nu l-am văzut în viaţa mea!

Capul e al unui bărbat de vreo patruzeci de ani după cum apreciez eu. Proprietarul lui avea un nas coroiat, destul de voluminos; o mustaţă mică, sare cu piper, şi un păr cărunt bogat, dat cu briantină. Pe bărbie zăresc ca un fel de neg prevăzut cu un fir de păr negru... Buzele sunt răsfrânte, dezvelind nişte dinţi în perfectă stare! Iată ceva care va complica probabil identificarea mortului. În general, în asemenea cazuri, dentiştii reprezintă nişte auxiliari preţioşi.

Béru lătră în nasul negustorului:

– Vrei să te fac eu să mărturiseşti, ei, moacă de şobolan? Îţi închipui că o să-ţi înghiţim balivernele? Vreau adevărul, şi să nu-ţi zic de două ori: tu ai decapitat capul domnului ăsta...

– Pleonasm! fac eu scurt.

Bérurier îşi şterge cu cotul mucii care-i atârnă din nas din pricina exaltării.

– A decapita capul e un pleonasm, insist eu. Ar trebui să mai pui mâna pe carte în loc să te duci la pescuit!

Grasu protestează din priviri.

– Natural, urmez eu, acest individ isteţ i-a tăiat căpăţâna proprietarului ei, încercând s-o vândă ca să-şi sporească profiturile!

Negustorul se prăbuşeşte pe scaunul eliberat de Grodu.

– Ce nenorocire! se văită el. Să-mi faceţi mie una ca asta! Şi îşi amplifică puţin sonorul.

– Pune văicărelile mai în surdină, bătrâne, îl sfătuiec eu. Am impresia că ăstuia i-am tras păcăleala.

Copoii comisariatului vecin sosesc, chiar când mi-am terminat eu aceste cuvinte, cu o întreagă trupă după ei.

Aceştia din urmă împrăştie mulţimea cu lovituri de pelerină, aşa cum se cuvine. Comisarul începe o anchetă preliminară, din care rezultă că nimeni din hala de organe n-a remarcat nimic suspect. Îl trag pe Béru de mânecă, fiindcă domnul poliţist ar vrea să se ocupe el de toate. Ori gluma asta nu-i de resortul nostru, cum zice un negustor de somiere cunoscut. În poliţie, ştiţi prea bine, totul e compartimentat. E destul să-ţi bagi nasul în afacerile vecinului, ca acesta să facă tărăboi până sus, precum că nu l-ai lăsat să-şi roadă osul liniştit.

Comisarul, care procedează la primele constatări, aparţine genului de om autoritar. E tipul care toceşte la lumânare revistele de specialitate şi care se crede în stare să ţină loc de biciul lui Atila.

Îmi dă de înţeles că acest cap îi aparţine şi că, oricât de grozav m-aş crede eu, se cuvine să mă mulţumesc cu rolul subaltern de martor.

Îi răspund zăpăcitului că bucata asta de om nu mă interesează absolut deloc şi că n-are decât s-o mănânce marinată, dacă-i face plăcere.

Şi mai adaug că, dacă aş fi în locul lui, aş pune capul la uscat aşa cum procedează indienii Jivaros, ceea ce i-ar furniza un bibelou original pentru şemineu.

Cu acestea, Grodu, Bérurier şi frumosul San-Antonio întrerup orice parlamentări şi se duc să-şi vină în fire la bodega din colţ.

După a patra cinzeacă, Béru e în plină formă.

– Aş pune ceva la jgheab, ne mărturiseşte el.

Patronul localului ne anunţă că are o piftie de cap, o minunăţie. La care Grasu îşi răstoarnă paharul peste cravată.

Aşa cum era şi de aşteptat, întâmplarea provoacă vâlvă mare în presă! Ziarele de seară scot o ediţie specială cu titluri de o şchioapă pe patru coloane şi cu imaginea

capului tăiat pe prima pagină!

Instalat liniştit la mine acasă, aflu, graţie condeiului ziariştilor, că Halles-le au fost scotocite de sus până pe jos, inclusiv camerele frigorifice, fără a se descoperi nimic anormal. Capul ăsta a picat din cer: despre rest, nici o veste.

Conform părerii generale, ar fi vorba de mâna unui sadic. Asasinul a decupat victima în bucăţi şi se va descotorosi de ele pe ici pe colo, în stilul: semănat în patru vânturi!

Trebuie aşteptată următoarea bucată de cadavru, ca în filmele seriale. Cu ajutorul capului se va încerca descoperirea identităţii individului, ceea ce justifică etalarea lui pe prima pagină a ziarelor.

Trebuie să aşteptăm.

*
* *

A doua zi, nimic nou. Medicul legist şi experţii, care au examinat capul, au reconstituit următoarele semnalmente:

SEX: Masculin.

VÂRSTA: Patruzeci şi cinci de ani (aproximativ).

ÎNĂLŢIMEA: Un metru şaptezeci (aproximativ).

DENTIŢIA: În perfectă stare. De semnalat o plombă veche la un premolar, dreapta!

PĂR: Bine întreţinut, probabil la o frizerie de lux.

OCHI: Cenuşii, ca oţelul.

SEMNE PARTICULARE: Cicatrice mici la tâmple, în dreptul nărilor şi la comisura buzelor.

CONSIDERAŢIUNI GENERALE: Aproape sigur, decapitarea nu a constituit cauza decesului. Ea a survenit ceva mai târziu. Victima, judecând după morfologia ei, ar putea fi de rasă anglo-saxonă. Fuma tutun blond de

proveniență turcească (particule găsite între dinți).

Separarea capului a fost operată cu un cuțit bine ascuțit, de către o persoană fără nici o noțiune de anatomie.

Acestea-s datele. Cu ele domnii sticleți trebuie să se descurce!

Dacă genul ăsta de informații abundă în marile cotidiene, dimpotrivă, prin ziarele umoristice, eu și Béru suntem luați în tărbacă!

Ne prezintă deghizați în bovine sau în revoluționari pe cale să ridicăm capul unui ghilotinat.

Bătrânul, în manufactura de confecționat ciorapi cu pioneze în talpă, e foc și pară. Ne cheamă la el din clipă în clipă să ne spună că nu era nevoie să ne expunem atenției publicului într-un mod atât de scandalos. Am încercat să obiectez că cele întâmplate sunt complet independente de voința noastră, dar mi-a retezat vorba cu violență.

Nici în dimineața celei de a treia zi nu se știe nimic în legătură cu decapitatul. Presa continuă să-și bată joc de inteligența noastră, cât cuprinde. Îmi mușc zăbala, ceea ce nu face bine la nervi... O pilă electronică, din punctul de vedere al energiei, e o coajă de banană pe lângă mine. Proasta dispoziție a Bătrânului mi-a ajuns intolerabilă. Omul ăsta întruna zburlit e total "defrișat" dacă-mi pot permite o astfel de expresie pentru a califica un domn care are tot atâta păr pe cap cât și pe talpa picioarelor. Le reproșează celor din jurul lui tot ceea ce nu merge cum trebuie.

În curând, eu voi fi cel vinovat că Franța a mâncat bătaie în războiul din 1870.

Deci, în această a treia zi, telefonul începe să zbârnie în biroul meu. Tocmai studiam un dosar referitor la un post clandestin, construit de doi artizani. Ridic receptorul și vocea acidă a Boss-ului mă împroașcă:

– Urcă imediat la mine împreună cu Bérurier.

Mă ridic şi plec să-l iau şi pe Grasu din biroul alăturat. Înarmat cu o riglă, acesta îi explică lui Pinaud cum de i-a scăpat ieri o plătică de cel puţin o sută de grame.

– Ne aşteaptă Bătrânul, îi spun. Presimt că va avea loc o nouă şedinţă de frecat ridichea. Mi s-a părut la fel de binevoitor ca o menajerie înfometată...

Suspinând, Béru îşi aruncă rigla pe birou, reuşind astfel să răstoarne călimara cu cerneală peste pantalonii lui Pinaud, care scoate nişte ţipete disperate. Noi doi ne îndreptăm spre ascensorul hidraulic. Face zece minute de etaj, dar pentru a ajunge acolo unde mergeam noi, cu cât ar dura mai mult, cu atât ar fi mai bine...

– Chelu începe să mă cam plictisească, decretează Bérurier, trecându-şi de câteva ori pieptenul prin păr. Am să-i zic eu vreo două să mă ţină minte!

Îşi şterge pieptenul ştirb de cravata vineţie, îşi suflă mătreaţa care i-a nins reverele, şi-şi bagă din nou chiştocul aprins în buzunarul superior al hainei în spatele celor paisprezece pixuri multicolore care-i ornează faţada.

Deloc încântat şi vag neliniştit, bat în uşă.

– Intră!

Ca întotdeauna în situaţiile grele, patronul stă sprijinit de calorifer. Ţeasta lui ivorie străluceşte ca şi privirea lui rece.

– Trăiţi, şefu'!

Nu răspunde. Cu un gest abil, culege un ziar deschis de pe biroul lui. Se asigură că suntem numai urechi şi citeşte:

"De obicei, poliţia pretinde că îşi datorează eşecurile primilor martori care fac confuze pistele. Dar cum primii martori de data aceasta sunt chiar poliţişti, argumentul ar mai fi valabil?"

Ne aruncă ziarul la picioare, cu care ocazie constat că pasajul în chestiune e subliniat cu creion albastru.

Aşteaptă zece secunde şi, cu vocea lui glacială, ne

întreabă:

– Ei?

Béru ridică din umeri.

– Ziariştii ăştia sunt nişte boi!

– Ah! nu-mi mai pomeniţi de boi! tună Bătrânul. În zilele din urmă numai despre aşa ceva am auzit vorbindu-se...

Adresându-se în special mie, întrebă:

– Ce părere aveţi?

Îi susţin privirea concepută şi realizată de către Frigolux.

– Şefu', vă înţeleg starea de spirit şi v-o împărtăşesc. Dar ce aş putea face eu în cazul acesta? Sunt de acord, soarta nefericită a vrut să fim martorii acestei descoperiri macabre, dar nu suntem noi cei care conducem ancheta!

Bătrânul e gata să explodeze. Totuşi calmul meu îi impune şi se reîntoarce la radiator să-şi încălzească fesele.

– Pe tema asta v-am chemat aici pe amândoi... M-am săturat să vă văd ridiculizaţi în presă. Pentru că ăştia de la Criminalistică sunt nişte incapabili, voi veţi fi cei care vă veţi ocupa oficios de această anchetă...

– Noi?

– Dumneata şi Bérurier! Şi vreau rezultate rapid, m-aţi auzit? Vă acord un concediu nelimitat, folosiţi-l cum trebuie!

Şi pocneşte din degete.

– Asta-i tot!

Îl salutăm printr-o înclinare a trunchiului şi ne aşezăm dreptul înaintea stângului, apoi stângul înaintea dreptului, până ce această operaţie repetată ne scoate afară din birou.

De cum am închis uşa, Béru îmi face cu ochiul.

– Într-un fel, n-a fost prea nasol!

– Aşa ai impresia?

– Concediu... O să ne vedem de treabă pe îndelete, nu?

Ridic din umeri.

– Pe îndelete, mda! Nu l-ai auzit pe patinoarul ăsta de păduchi? Vrea rezultate rapide! Pun pariu că-n mai puţin de o oră ne va da telefon să întrebe în ce stadiu ne aflăm cu ancheta...

Bérurier îşi scoate mucul de ţigară şi-l aprinde iar.

– Cu ce începem?

– Treci pe la confraţii noştri şi află unde au ajuns ei de fapt. Întreabă-i, ca într-o doară, dacă fotografia decapitatului a fost publicată şi în ziarele din străinătate... În fine, ce naiba, tipul ăsta n-a ajuns la patruzeci şi cinci de ani fără să-l cunoască nimeni! Îi spunea şi el bună-dimineaţa portăresei, îşi cumpăra şi el un ziar!

– Poate că trăia într-o vizuină şi nu ştia să citească, sugerează inteligent Béru.

După care adăugă:

– Şi tu?

– Eu, ce?

– Ce-ai de gând să faci în timpul ăsta?

– Să mă gândesc la inteligenţa ta. Aş avea la ce să meditez...

CAPITOLUL III

O VAGĂ IDEE ÎMI TRECE PRIN CAP

Bérurier o dată plecat, mă simt pradă unei ciudate temeri. Întâmplarea asta cu capul nu-mi spune nimic care să merite atenţie. Îmi place misterul, ştiţi prea bine, şi totuşi ăsta îmi repugnă de parcă ar atrage după el numai nenorociri...

Ceea ce mă intrigă e că nu a fost găsit încă restul mortului. Ce-a putut face cu el asasinul? Şi de ce a lăsat capul în locul în care l-am descoperit noi? Planează peste tot un soi de ambianţă de mistificare monstruoasă. Detaliul acesta e cel care mă face să cred că avem de a face cu un nebun. Or, smintiţii mă calcă pe nervi. Am avut de a face cu destui ticăloşi care nu se dădeau în lături de la nimic ce putea fi omeneşte îndeplinit, când era vorba de crimă, dar niciodată nu m-au înspăimântat în aşa măsură. Cu un tip, care are o pană în sectorul transformatorului, înaintezi ca prin nisipuri mişcătoare. Nebunii sunt adevăraţii stăpâni ai universului, pentru că ei scapă oricăror legi omeneşti. Stau ziditi în adevărul lor absolut şi când le baţi la uşă e ca şi când te-ai aştepta ca Sena să-şi schimbe cursul pentru a o putea traversa fără să-ţi uzi picioarele.

Da, sunt neliniştit.

În aşteptarea raportului lui Béru, cobor la braseria din faţă să dau pe gât un scotch... Cum e ora amiezii, îl găsesc

aici pe Pinaud, inefabil, ocupat să supravegheze corsajul chelneriţei, ca un motan bătrân la pândă dinaintea unei găuri de şoarece.

Şi alţi colegi dau peste cap băuturi fermentate. Văzându-mă intrând, îşi dau coate şi, ca un ansamblu de corişti negri, fac "muuu!"

Îmi înghit furia.

– Ca pentru nişte măgari, nu-i rău imitat, îmi exprim eu părerea.

Mă apropii de taica Pinuche al cărui ochi lăcrimează de atâta nemişcare.

– Bătrân vicios, îi spun, nu ţi-e ruşine să-ţi curgă ochii în decolteul domnişoarei? Ce crezi că ar putea ieşi de acolo, o păsărică?

Chelneriţa râde gâdilat,încântată. Astea-s femeile. Dacă dispui de o mutră comestibilă cum e cazul meu - fie vorba între noi şi o treime din impozitul dumneavoastră anual - le-ai putea oferi orice fleac ai vrea... Dar dacă n-ai să le propui decât o mare iubire şi o moacă hepatică á la Pinuche, dânsele te sfătuiesc să-ţi tragi un glonţ în inimă, dar ceva mai încolo, ca să nu murdăreşti covorul!

De o bună bucată de vreme, gagica asta îmi face avansuri. Are un fel de a-şi lăsa pe braţul meu bidoanele ei cu lapte Mont-Blanc, pe când îmi serveşte crema vesperală, ceea ce spune mult în privinţa aspiraţiilor ei secrete! Cu o femeiuşcă de gabaritul ei, semaforul meu e mereu pe verde! Trebuie să fii un timorat ca să nu-ţi faci cunoscute instrumentele de pescuit! Sau să-ţi placă băieţii!

Îi arunc o ocheadă care ar fi făcut să fremete un lan întreg de grâu. Ea îi răspunde cu o privire incendiară care necesită un estinctor cu rază mare de acţiune. Pinuche îşi goleşte, amar, păhăruţul.

– Nu mai încape omul de tine, mormăi el. Nu ştiu ce-or găsi la tine, dar de cum apari toate damele se pierd cu firea...

În loc să-i răspund, îmi concentrez atenţia asupra puicuţei. E o roşcovană tinerică cu pretenţii de blond venetian, care se străduie să-şi ascundă pistruii sub trei centimentri de fond de ten. Are ochi negri, nu total lipsiţi de inteligenţă şi gura cărnoasă, cum îmi place mie.

Cât priveşte caroseria, e de format mic, dar bine făcută. Cum viaţa mea sentimentală, deocamdată, e la fel de pustie ca interiorul unei tobe, îmi spun că o partidă de "dacă-mă-vrei-ia-mă" cu fetişcana asta ar fi în măsură să-mi mai alunge gândurile negre.

– Facem un 421? îmi propune Pinaud.

Iată-l că vrea să-şi uite deziluziile în infernul jocului.

– De ce nu?

Marguerite ne aduce tabla cenuşie. Frec zarurile fără prea multă convingere.

– Te gândeşti la altceva? remarcă Pinuche.

– Cum de-ai ghicit?

– Am început să câştig...

Îi zâmbesc. Isteţ, bătrânul imbecil, ce mai!

– Ce te preocupă, eşti îndrăgostit?

– Da: de prinţesa Margaret! Dar regina mamă strâmbă din nas fiindcă am făcut rujeolă când eram mic!

Pinaud îşi muşcă mustaţa de şobolan bătrân şi sfrijit.

Atunci, cuprins de milă, îi relatez despre misiunea cu care ne-a investit Bătrânul. Pinaud mă ascultă atent.

– Încurcată afacere, apreciază el.

– Ce părere ai, e mâna unui dezaxat, nu-i aşa?

Poate vă surprinde că-l consult pe Pinaud, dar lăsaţi-mă să vă spun că această ruină de om e în stare să te sfătuiască în materie de poliţie.

Reflectează o bucată de vreme, căutând în douăsprezece rânduri numărul 421, fără să reuşească să dea peste el.

– Nu cred, murmură în cele din urmă.

– De ce?

– Am citit ziarele...

– Şi eu le-am citit. Tocmai asta mă îndeamnă să cred că numai un nebun ar fi putut proceda aşa!

– Comportamentul asasinului, sigur, ar pleda în favoarea acestei teze!

S-a şi lansat în formulele îndrăgite de Boss.

Se sprijină de tejgheaua barului, la fel cum face Bătrânul cu radiatorul. Îşi trece două degete între gât şi cămaşă, de parcă ar vrea să slăbească gulerul. Precauţie superfluă în ceea ce-l priveşte pe camaradul meu, deoarece întotdeauna poartă cămăşi talia 43 deşi un 38 ar fi fost prea destul pentru gâtul lui de bărză.

– Pinuche, ai spus că modul de comportare al asasinului coroborează teza...

– Da, însă personalitatea victimei o infirmă!

– Explică-te...

– Judecând după cap, victima a fost un individ mai curând elegant.

– Şi atunci?

– Un nebun care umblă prin Halles la patru dimineaţa nu face parte din elită, eşti de acord?

– Şi ce are asta de a face cu victima?

– Întotdeauna există o legătură între asasin şi victima lui. Cu excepţia crimelor pentru jaf, dar în acest caz, ucigaşul nu-şi pierde timpul să-l taie în bucăţi pe cel prădat.

Îi fac semn chelneriţei să ne umple paharele goale.

– Deci, în rezumat, deviza ta ar fi: cei care se ucid între ei se aseamănă? Ceea ce ne-ar îndreptăţi să gândim că şi criminalul e un tip bine. Atunci, îţi întorc obiecţiunea: ce caută un tip bine, fie el chiar şi asasin, în raionul de mărunţaie din Halles, la ora patru dimineaţa?

– Poate că era în trecere şi i-a venit ideea să se descotorosească acolo de cap. E un colet stânjenitor, ce

părere ai?

Ceea ce îmi spune el pare să fie marcat de un oarecare bun simţ, cum îi plăcea să scrie în proza ei marchizei de Tender Mare[1].

– Da, va trebui să mă gândesc la toate astea. Îmi iau revanşa?

– Dacă vrei...

Continuăm să rostogolim zarurile, eu gândind, Pinuche câştigând, până ce îşi face apariţia Bérurier.

Acesta pare la un pas de apoplexie. Se prăvăleşte pe o banchetă alăturată şi se răcoreşte cu o halbă de bere.

– Ah, depravaţii! strigă el.

Îl împing pe taica Pinuche ca să mă instalez alături de Grasu.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Am dat ochii cu tipii de la Criminalistică! Nici nu-ţi poţi da seama ce băşcălie au făcut de mine! Asta-i culmea, nu? Ei nu-s în stare să descopere nici cel mai mic indiciu şi tot ei se ţin de bancuri. N-am ştiut cum să mă stăpânesc, fiindcă nu-mi plac scenele, dar după cum mi-e caracterul, ar fi încasat-o ei!

Îl calmez cu un gest augustde împărat roman.

– Să nu care cumva să-mi faci o congestie cerebrală în cârciuma asta, ar crea dezordine! Ancheta lor n-a avansat?

– Avansat! Vrei să zici că au bătut-o în cuie!

Îşi bagă o unghie în formă de ţiglă între dinţi şi-i face să clănţăne.

– Nici atât! Nimic! Zero! După ei, capul ăsta a picat din cer!

– Au transmis fotografia în ziarele din străinătate?

– Da: Anglia, Benelux, Germania, Italia... Au trimis şi

[1] Aluzie la Marchiza de Sévigné (1626–1696) scriitoare franceză, celebră prin Scrisorile ei, mărturie pitorească a moravurilor timpului (n. tr.)

FBI-ului un exemplar mărit... Până acum nimeni n-a recunoscut mortul. Nu-i formidabil, zi şi tu'?

– Este! Şi pe vânzătorii din raionul de organe i-au interogat pe toţi'?

– De trei zile încoace tot asta face echipa lui Tranouque! De la hamali la mandatari! Dar nimeni n-a observat nimic deosebit. Au verificat viaţa personală a negustorului care mi-a vândut fuduliile, şi a nevesti-sii, a ucenicului, a vărului ucenicului: zero! Vânzătorul de maţe e complet distrus! După povestea asta, nimeni nu mai cumpără nimic de la el, de parcă s-ar teme lumea că ar pune în vânzare organe de om! Îţi dai seama'?

Bérurier îşi tamponează fruntea cu ajutorul unei batiste de care un corsar s-ar fi putut servi în chip de pavilion.

– Un pahar mare cu vin alb, comandă el.

Marguerite vine să-l servească şi face în aşa fel încât să-şi depună cele două kile ale sânului stâng pe umărul meu.

Îi administrez o mică mângâiere amicală. E moale precum catifeaua, ceea ce mă face să visez la o viaţă dulce, plutind pe tivul unui nor trandafiriu... Să hoinăresc într-un infinit albastru, pudrat cu aur şi să privesc de acolo de sus la această planetă Terra pustiită de un mucegai denumit OM.

– Nu te jena, face Bérurier.

Îşi depune pălăria jegoasă pe banchetă. Banda de piele a acesteia i-a lăsat o coroană alburie în jurul frunţii.

- Am pornit cu stângul, e de părere el.

Pinuche ne cere permisiunea să se alăture dezamăgirii noastre.

I-o acordăm cu un dublu mormăit. Se aşează.

– O afacere ca asta ne poate rata cariera cât ai zice peşte, afirmă Bérurier. Şefii îţi mai iartă un eşec, dar nu-ţi iartă niciodată să fii acoperit de ridicol!

Îşi goleşte paharul cu o asemenea promptitudine încât

mă întreb dacă a fost vreodată plin.

– În cartierul meu, reia el, lumea mă face cap de bou! Pe mine, Bérurier! Şi nevastă-mea îşi bate joc de vasilca mea!

– Asta nu-i de ieri de azi, i-o tai eu. De multă vreme curva ta te-a deghizat în cap de bou, băiete... Lasă că o scoatem noi la capăt...

– Crezi?

– Da. Fără discuţie, soarta ne-a băgat într-o situaţie stupidă. Fără discuţie, suntem trataţi de idioţi, dar ne luăm noi revanşa!

– Eşti optimist.

– Ăsta nu-i optimism, e voinţă. Sunt obişnuit ca eu să am ultimul cuvânt, închipuieşte-ţi!

Atitudinea mea îl reconfortează.

– Dar n-avem nimic nou! cum crezi tu că-l poţi găsi pe banditul care...?

– Trebuie să ştii să aştepţi, ne sfătuieşte Pinaud. O să facă el o mişcare pentru a se debarasa şi de restul...

Trântesc un pumn în masa de marmură.

– Nu, nu vom aştepta!

– Şi atunci, ce facem?

– Pentru că nu există nici o pistă, o să fabricăm noi una!

Cei doi tâlhari îşi cască ochii mari cât rondul de pe Champs-Elysées.

– Să fabricăm o pistă? glăsuiesc ei în cor.

– Exact...

Pocnesc din degete.

– Marguerite! Adu ceva de scris şi vino puţin să stai la masa noastră.

Patronul cârciumei, un castravete gros şi puturos, începe să protesteze din spatele registrului că-i oră de vârf şi că fata e pusă acolo să servească clienţii nu să se aşeze cu ei la taclale.

Îl sfătuiesc să-şi părăsească ghişeul unde se anchilozează şi s-o înlocuiască un moment pe roşcovană.

N-are încotro şi-mi dă ascultare, bombănind întruna, dar protestele lui au acelaşi efect ca un găinaţ de porumbel pe o grămadă de bălegar. Chelneriţa apare cu o mapă veche, neagră, înăuntrul căreia sunt câteva foi proaste de aritmetică şi un plic ca vai de lume.

– Te-ar deranja, dragă, dacă ai scrie o epistolă la dictarea mea?

Femeia pare surprinsă şi încântată.

– Nici vorbă...

– Atunci ia loc şi scrie...

Îi întind pixul meu.

– Ce-o pui să scrie? se neliniştеşte Bérurier.

Îi ard pe sub masă un picior care-l face să-şi piardă culorile.

– Încearcă să-ţi ţii fleanca măcar o dată în viaţă, îl sfătuiesc. Nici n-ai idee ce odihnitor poate fi.

Nu mai zice nici pâs. Pinuche îşi răsuceşte o ţigară cu degetele lui tremurânde. Când o termină, tutunul odihneşte în pace pe pantaloni, iar lui nu-i rămâne să fumeze decât foiţa de hârtie.

– Aştept...? îmi atrage atenţia Marguerite, învăpăindu-mă cu ochii ei incandescenţi.

Îmi scarpin obrazul.

– Bun, dă-i drumul...

Şi îi dictez:

– *Domnule Redactor-Şef...*

Îşi scoate vârful limbii trandafirii, care mă înnebuneşte, şi caligrafiază cu sârg, repetând:

– Dom-nu-le...

Se opreşte din scris.

– Ce e?

– Redactor-Şef!

– Aşa îl cheamă?

– Nuuu! Asta-i funcţia lui... Conduce redacţia unui ziar...

– Care?

Stau şi mă gândesc.

– O s-o adresăm către *France-Soir*!

Marguerite se ridică.

– În cazul ăsta, aşteptaţi, mă duc să cumpăr o hârtie mai acătării!

Începe să mă sâcâie tipa. E Intelligence Service, în carne şi oase!

– N-are rost, asta-mi convine de minune.

– Oh! bine...

Continuă cu un scris ceva mai ascuţit, simţindu-se agasată. Îmi reiau dictarea sub privirile atente ale acoliţilor mei.

– *În noaptea de 30 pe 31 martie curent, m-am aflat în Halles...*

Servanta scrie, apoi se opreşte pentru a doua oară.

– Nu-i adevărat, nu m-am aflat acolo... Mai întâi că n-am fost niciodată în Halles!

– Nu-ţi bate capul cu aşa ceva, dragă, şi scrie mai departe!

– Dacă vă spun... Vreau şi eu să ştiu ce înseamnă toate astea! protestează ea.

– Ai încredere în mine, da?

Ochii ei îşi regăsesc privirea catifelată.

– Bineînţeles.

– Atunci, crede-mă, în clipa asta ajuţi poliţia!

Continuu, hotărât să nu mai tolerez nici o întrerupere;

– ... *şi l-am văzut pe individul care a pus ce ştiţi dumneavoastră în panerul cu pricina!*

Printr-un efort de mimetism, reuşesc să sesizez stilul roşcovanei. Mulţumit de mine, reiau:

– *N-am suflat o vorbă la poliție, fiindcă nu-i prea sufăr pe copoi...*

– Oh! protestează fata.

Îi înăbuș în față manifestările de atașament:

– Hai, hai, scrie ... *și n-aș avea de ce să-i ajut în muncă. Dar dacă mi-ați da acolo ceva, să fiu și eu mulțumită, v-aș spune totul dumneavoastră.*

Tânăra îi dă zor.

– De la capăt!

– Scriu și asta.

– Nuu. Punct și de la capăt...

– Oh, bine!

– ... *În cazul în care oferta mea vă interesează...*

Bérurier, care urmărește redactarea misivei peste umărul fetei, consideră oportun să intervină:

– Interesează cu doi de "r"! afirmă el.

Femeiușca se uită la mine.

– Nu-l asculta pe umflatul ăsta, dragă... A învățat ortografia conducând tractorul!

Șifonat, Béru declară:

– Faceți cum vreți, în orice caz, eu scriu întotdeauna cu doi.

Rezolv incidentul printr-o ridicare din umeri bine simțită.

– ... *dați-mi de știre printr-o notiță în ziarul dumneavoastră, urmând să stabilesc o întâlnire cu redactorul dumneavoastră, care-mi va aduce banii.*

Fata a terminat de scris.

– Semnez?

Nu-s hotărât.

– Cum te numești?

– Marguerite Mathieu!

– Atunci, semnează Marguerite M..., simplu!

– Gata!

– Mulţumesc. Acum, plicul. Domnului Redactor-Şef, *France-Soir*, Paris...

Patronul şi-a pierdut răbdarea.

– N-aţi mai terminat cu balivernele alea? latră el. Vă închipuiţi că angajata mea e Marchiza de Sévigné?

– Acum, vezi-ţi de treburile tale, copilă, o îndemn eu strecurându-i un baeşiş gras.

O opresc, apucând-o de mână.

– Ia spune, la ce oră scapi de sub călcâiul stăpânului ăsta de sclavi?

– La patru!

– O.K.... Te aştept în faţă, la volanul maşinii mele, bine?

Puicuţa bate din pleoape, încântată.

Patronul se îndreaptă spre noi cu burta înainte.

– Pe mine mă faci dumneata stăpân de sclavi? se informează el cu o voce înăbuşită.

Faţa lui bate în alb Persil. Îşi propteşte pumnii în şolduri, că aşa a văzut pe la ei că fac actorii veniţi în turneu.

– Probabil, încuviinţez eu. Nu mai zăresc pe aici alt negustor de sclavi!

– Nu suport ca un imbecil de copoi să mă jignească la mine acasă! urlă el. M-am săturat de aşa vecini! Decât sticleţi, mai bine găinari!

Cu un gest rapid îi desfac cureaua. Îşi înşfacă nădragii în ultima clipă.

– Mă mai şi dezbrac, acum! chelălăie demnul negustor de lichide.

Mă ridic şi bag scrisoarea Margueritei în buzunar.

– Nu mai zbiera atât că-ţi trimit pe cap garda financiară.

Patronul o dă pe râs.

– Aş vrea s-o văd şi pe asta!

– Nimic nu-i exclus!

Pinuche mă bate peste buzunar.

– Ce-ai de gând să faci cu asta, San–A?

Oare eu chiar ştiu?

– Să încerc crearea unui abces artificial în afacerea asta... Ce-o ieşi, o ieşi...

– Ce sarcini îmi revin? mă întrebă Bérurier.

– Plăteşti consumaţia şi te duci la pescuit până la noi ordine!

Îi părăsesc şi plec să-i încredinţez scrisoarea plantonului cu recomandarea s-o expedieze pneumatic. Într-o oarecare măsură, poştei pneumatice i s-a dus vestea distribuirii rapide a corespondenţei.

Mă închid în biroul meu şi-l sun pe eminentul meu coleg, comisarul Tranouque, căruia i s-a încredinţat ancheta.

– Aici San-Antonio, ascultă cap de...

Îl umflă râsul.

– Fii atent, bătrâne, France-Soir o să primească imediat o scrisoare despre care te vor informa subalternii. Nu-i da nici o atenţie. Ne batem şi noi puţin joc de ziare. De când ne tot fac capete pătrate...

– S-a făcut, promite Tranouque.

Îi strecor câteva cuvinte perfide de încurajare şi închid. După opinia mea, tentativa e destinată eşecului. Am început, într-adevăr, printr-o soluţie disperată, dar în fine, esenţialul e să faci ceva, nu?

Mă întorc acasă rumegând gânduri nostalgice care mă îndeamnă să mă tot duc şi să mă caut undeva pe o plajă de pe Coasta de Azur.

CAPITOLUL IV

ÎNTRE PATRU OCHI

Félicie a gătit o friptură de vacă în sos de vin, din care m-am servit copios. Apoi, mi-am oferit o mică siestă gen boa constrictor, cu rugămintea ca mămica să mă trezească la trei fix, ceea ce a şi făcut.

Iată o viaţă aşa cum se cuvine să fie, mi-aţi spune, iar eu m-aş declara sută la sută de acord, deşi vă consider pe toţi o bandă de smintiţi.

Pun pariu o cameră de zi pe o zi în spitalul Charenton, că următoarele ore vor fi greu de digerat. Iubitul dumneavoastră San-Antonio e la capătul nervilor; or, ştiţi prea bine că, dacă sunt conectat la reţeaua de înaltă tensiune, ceva tot trebuie să sară în aer sau măcar să zică de ce a sărit!

Trag pe mine o cămaşă italienească roz-somon, un costum gri perle, îmi înnod o cravată în dungi gri cu roz şi iată-mă deghizat în Făt-Frumos.

O sărut pe mama care mă întreabă dacă mă întorc la cină. Îi răspund evaziv şi mă grăbesc să-mi întâlnesc sirena din barul-tutungerie. Cum am avut onoarea să vă mai informez, de câteva zile n-am mai trăit nici o aventură galantă şi mă simt în plină formă să interpretez "Întoarcerea lui Casanova". Îmi veţi spune că manifest o

deosebită slăbiciune față de amorul ancilar, la care vă voi răspunde că el convine de minune unui bărbat care ține la libertatea lui.

Am avut combinații cu femei din înalta societate, cerebrale și artiste și aș putea să vă spun ce părere proastă mi-au lăsat. Când un Don Juan ca mine are de a face cu asemenea fete, se expune iremediabil unor bătăi de cap cumplite! Tipele astea manierate te pun să plătești scump nota pentru trupul lor. După ce se dezbracă, nu rămân totuși complet goale. Păstrează de la cap la coadă un strat gros de prejudecăți, mondenități și pretenții, încât, pentru a ajunge să guști clipa supremă, ești obligat să te gândești la prostituata din colț, naturală și fără ifose. Dragostea la cinema e necesară, dar cinema fără dragoste, e ceva dezgustător, după mine!

Doar ăsta-i unicul moment în care îți agăți mintea în același cui cu pantalonii, nu?

Vouă vă plac urâtele alea pedante, cu pretenții literare, care vă explică resorturile secrete ale sufletului lor exact când faci amor cu ele? Sau cele care ridică degetul mic de la mână când își beau ceaiul și cel de la picior pentru a se lăsa iubite? Hai să vorbim! Să vorbim la persoana a treia, dar ce spun eu! la a patra... la te uită, da: ar trebui creată persoana a patra la impersonal. O revoluție în gramatică! Asta le-ar situa imediat pe plan social. Le-am agăța de popou această a patra persoană ca să ne putem avertiza amicii: atenție! lucrări literare! Dacă nu-i licențiat să se abțină, iar dacă e licențiat să-și vadă de drum! Perfect, masculii trebuie să-și facă acest mic serviciu. Le luați cu asalt pe femei fără să știți unde vă duc pașii! Vă lăsați ispitiți de rotunjimile și de ochii lor cu vino-încoace, fără să vă prindeți că ele au de gând să vă ofere un eu secund în locul unui sincer Tu și Eu! Ce ziceți: n-ar trebui să fondăm o ligă, prieteni? Societatea amicilor păcii, unicei, a celei

adevărate pe care v-o pot oferi tovarăşele de pat!

Până una alta, credeţi-mă, dacă vă anunţaţi într-o casă onorabilă, iar stăpâna vă face ochi dulci, nu staţi pe gânduri nici o secundă: călăriţi servanta! Cu ea n-ai nevoie să-l fi citit pe Proust, nici să fi văzut ultima expoziţie! Şi dacă subreta miroase mai mult a detergenţi decât a parfum Lancôme, consolaţi-vă că bugetul dumneavoastră nu va fi grevat de cadourile pe care i le veţi face.

Filozofând astfel, am parcurs distanţa care separă domiciliul meu stabil de sediul poliţiei.

Chelneriţa braseriei e de pe acum acolo şi mă aşteaptă într-un paltonaş din postav, care o face să semene cu un copil orfan.

Acesta ar fi, ca să zic aşa, reversul medaliei. Pe subrete trebuie să le iei în ţinuta lor de lucru, fiindcă doar asta le avantajează, altminteri, nu rămâne mare scofală de capul lor.

Opresc în dreptul ei şi deschid portiera. Sare în maşina mea de parcă s-ar fi aruncat în Sena.

– Porniţi repede! mă roagă ea. Cred că patronul a mirosit ceva.

– Şi ce-i cu asta, viaţa dumitale particulară nu-l priveşte!

Fata roşeşte, iar mie îmi cade fisa că grasul ăla nesuferit o pune să facă ore suplimentare când îşi pipercază prea tare friptura la prânz!

– Unde mergem? se informează ea după ce dau colţul.

– Ce-ai zice de o şedinţă de cinema pentru început?

Programul poate că nu-i extravagant, dar în unele ocazii, recurg la situaţii clasice.

Marguerite bate din palme şi mă întreabă dacă am văzut filmul "Trémolo".

Îi răspund că nu.

Drept pentru care, ne ducem la cinema. Filmul e formidabil în vista-vision, cu concursul casei Gevacolor şi

a îngheţatei Gervais.

E vorba despre viaţa unui cântăreţ încornorat. Cântecele lui sunt totuşi înregistrate pe discuri de mare fidelitate! Bietul băiat, după ce l-a părăsit părul şi nevasta, îl părăseşte şi vocea! Necazurile lui iau sfârşit după ce îşi pierde şi cheile.

Iată o peliculă care dă de gândit... (la altceva, natural). Peruca tenorului a fost furnizată de firma Gutapercă, iar absenţa vocii de Tino Rossi.

Roşcovana e extaziată.

– Ce frumos a fost, afirmă ea la ieşire.

Prima mea grijă, întors în aer liber, e să cumpăr ziarul *France-Soir*. Constat că misiva Margueritei şi-a făcut efectul. E publicată *in extenso* pe prima pagină. Mă arunc asupra articolului care o precede ca un leu înfometat pe un antricot suculent.

Redactorul anunţă că publică această noutate sub o anume rezervă şi adaugă că-i gata s-o contacteze pe Marguerite M... când şi unde va stabili ea. Îşi dă cuvântul că acţionează astfel cu acordul poliţiei şi se jură că va veni singur la eventuala întâlnire pentru a dezbate condiţiile...

– Nu plecăm? se impacientează însoţitoarea mea.

– Imediat, comoaro... Unde mergem? E prea devreme pentru cină, nu?

Îşi întoarce lampioanele, ocolindu-mi privirea.

– Am putea merge la mine, sugerează ea. Cred că mi-a mai rămas ceva de băut, ca aperitiv... Un vin de portocale pe care mi-l trimite mama de la ţară!

Nu las să-mi scape ocazia.

– Cu plăcere, dragă Marguerite, dar mai întâi, trebuie să fac o cursă pe strada Réaumur...

Dau bice până la *France-Soir* şi-mi las maşina în paralel cu alt şir de vehicole, recomandându-i demoazelei să-l seducă pe poliţistul care va veni să dea târcoale

autoturismului.

Îmi promite şi, pentru a-şi demonstra posibilităţile, bate din pleoape în câteva reprize.

– Perfect, îi spun. Cu asemenea putere de seducţie ai putea să te faci artistă, iar cumetrei Mansfield nu i-ar mai rămâne decât să vândă stridii.

Intru în redacţia marelui ziar şi cer să vorbesc cu amicul meu Bleau, căruia îi e rezervată cronica colecţionarilor de inele, în cadrul cotidianului.

Chiar în clipa în care portarul mă asigură că-i plecat din redacţie, Bleau intră pe culoar. Ne strângem dreapta.

– Hai la bar! îmi propune el, îţi ofer un scotch...

– N-am timp...

Îi bag sub nas ultima ediţie.

– Îl cunoşti pe tipul care a scris articolul legat de afacerea din Halles?

– Cum naiba să nu-l cunosc, e Laroute!

– Aş putea să-l văd şi eu?

– Vino încoace...

Străbatem săli de redacţie sufocate de tot felul de hârţoage, unde băieţii par să execute lucruri misterioase la lumina lămpilor de birou.

Mergând prin acest labirint, Bleau îmi declară că-i mulţumit cu situaţia lui. Se bucură de simpatia şefilor şi de mai mult de o lună de concediu plătit... După care, va urca în grad. De la anul va avea un job [1] confortabil. Îi va reveni sarcina să scrie rezumatul benzilor desenate şi, cum acesta nu comportă decât un singur rând, nu se va extenua prea tare.

– Înţelegi, îmi spuse el, mulţumită conciziei mele voi pune mâna pe slujba asta. Să luăm ca exemplu foiletonul nr.1164 "Julieta inimii mele", nu? Citesc rezumatul miilor

[1] serviciu (limba engleză în original) (n.tr.)

de foiletoane apărute...

Ia un ziar şi chiar se apucă de citit:

– *"Zelma crede că soţul ei, Caroll, va da înapoi banii pe care i-a sustras Companiei de Construcţii din Devon."*

– Destul de frumos sintetizat, apreciez eu.

– Nu-i aşa! triumfă Bleau. Ei bine, eu aş face şi mai şi!...

– Să te aud!

– Uite cum aş fi scris eu: *"Carol restituie banii Co C.D.- Zelma."*

– Bravo, eşti un geniu!

Bleau se apleacă spre mine.

– Asistăm la o evoluţie a limbii, mă anunţă el. Acum s-a ajuns la abrevieri; mâine va veni rândul onomatopeelor, pur şi simplu! Trebuie doar să fii pe faza.

–Aşa-i, îl aprob eu. Viitorul aparţine tăcerii! Dacă aş fi cineva în cinematografie, m-aş grăbi să inventez filmele mute! Poţi câştiga o avere cu treaba asta!

Deschidem o ultimă uşă, şi mă trezesc faţă în faţă cu un tip în mânecuţe, care reuşeşte simultan să bea dintr-o sticlă, să pipăie o secretară, să-i telefoneze nevesti-sii ca s-o anunţe că nu se întoarce diseară acasă şi să citească ultimul număr din *Paris-Match*.

Venirea noastră nu-l deranjează peste măsură şi-i trebuie ceva timp până să se smulgă din multiplele lui îndeletniciri.

După ce dă de o parte *Paris-Match*-ul, închide telefonul, goleşte sticla şi-şi retrage mâna de sub fustele piţipoancei, întoarce spre noi o faţă cordială.

– Ia te uită, face el, ilustrul comisar San-Antonio!

Îmi întinde mâna.

– Mă cunoaşteţi? abordez eu un aer surprins.

– Cine nu vă cunoaşte în presă?

Se întoarce spre Bleau:

–Şi modest pe deasupra! Ei, ... ne-aţi citit ultimul număr, domnule comisar? Avem noutăţi.

– Ştiu, asta-i cauza pentru care vă caut...

– Alo! Vă ascult...

Îşi împreună mâinile pe burtă şi-şi ridică picioarele pe masă, în stil american.

– Scrisoarea asta am inventat-o eu, îi aduc la cunoştinţă, lovind în prima pagină a ziarului.

Tipul face o mutră care l-ar fi băgat în sperieţi pe însuşi şeful poliţiei centrale.

– Ce?

– Da... am nevoie de concursul vostru pentru a obţine un rezultat. Afacerea e încurcată, ca să facem lumină trebuie aprinse lanternele!

– De ce nu m-aţi prevenit mai dinainte?

– Pentru că aţi fi putut refuza... Şi pe urmă, dacă aţi fi fost pus la curent, articolul n-ar mai fi avut acest ton firesc, această putere de convingere...

Redactorul începe să-şi vină în fire.

– Sunteţi un mare şmecher, San-Antonio.

– Sunt un biet om, care nu mai ştie cărui sfânt să se închine, asta-i!

Îşi concediază secretara cu un gest al mâinii care-i servise mai adineauri s-o facă să vibreze.

Cu care ocazie, Bleau îşi zice că omul are o personalitate foarte puternică.

Laroute îşi aruncă pe spate pletele bogate şi negre. Cum telefonul începe să ţârâie, ridică receptorul, se asigură că nu-i şeful lui şi-l sfătuieşte pe interlocutor să deschidă la refuz robinetul de gaz ca să nu mai tulbure liniştea concetăţenilor săi.

După care, îi reproşează telefonistei că ar fi trebuit să ştie că-i plecat de la ziar de mai mult de o oră.

– Poate că acum vom putea sta de vorbă, spuse el. Vă

ascult.

Eu, ca un netot, îi pun pe tavă tot adevărul. Îi pomenesc de misiunea oficioasă cu care ne-a investit Bătrânul, de neantul în care ne zbatem şi de încercarea mea de a limita, de a circumscrie această anchetă, alertându-l pe asasin.

– Pe scurt, rosteşte el, vreţi să-l determinaţi să creadă că există un martor. Speraţi ca el să o poată neutraliza pe această fictivă Marguerite?

– Exact!

– Şi ce aţi vrea să fac eu, de fapt?

– Să publicaţi mâine un articol în care să scrieţi că Marguerite pretinde o sută de mii de franci ca să vorbească. Jumătatea acestei sume vrea să-i fie expediată post-restant, strada Trémoille... De îndată ce va primi acontul, vă va fixa o întâlnire şi va face dezvăluirile în chestiune...

Redactorul dă din cap.

– Da, înţeleg...

Mă observă o clipă cu ochii lui ironici şi expresivi.

– Mă întreb de ce veniţi să-mi relataţi aceste detalii, atâta vreme cât aţi pus totul la cale pe tăcute...

– M-am gândit să vă dau un telefon printr-o voce de femeie, dar m-am temut să nu căderi în păcatul discreţiei, tocmai acum... Aţi fi putut trece sub tăcere această tranzacţie pentru publicul dumneavoastră. Or, ceea ce mă interesează pe mine constă tocmai în larga ei divulgare...

– Nu riscaţi să intervină colegii dumneavoastră?

– Nu: le-am şi spus că-i vorba de o glumă. Nu vor mişca nici un deget! Lauroute, soarta acestei anchete stă în vârful peniţei dumitale. Dacă primesc ajutorul scontat, veţi avea dreptul la o materie primă de calitate, vă asigur!

Îl sondez cu o privire neliniştită.

– Natural că am să vă ajut, San-Antonio. Mă gândesc doar că sunteţi de o îndrăzneală fenomenală...

Mă ridic.

– Ştiu, mi se trage de la o rujeolă prost tratată...

– Mergem să bem un păhărel?

Ăstora din presă le e sete întruna.

– Nu acum, mă aşteaptă cineva în maşină. În concluzie, pot conta pe ajutorul ziarului?

– Fără îndoială, batem palma!

Cele cinci degete care-i servesc să descheie sutienul damelor se agită pe deasupra biroului. Îi strâng mâna şi plec. Dar nu fără a subtiliza delicat un plic cu antetul *France-Soir*.

*
* *

Marguerite începe să găsească gluma dezagreabilă. Se războieşte cu un jandarm care nu reacţionează la ochiadele ei şi-şi suge mina pixului pentru a nota numărul maşinii mele.

Intervin la timp, cu legitimaţia în mână. Celălalt, un meridional (ăştia sunt cei mai daţi dracului) îşi strânge ustensilele de sâcâitor retribuit de stat, fără să scoată o vorbă.

– Aţi apărut la ţanc, gungureşte distribuitoarea de băuturi fermentate, încă puţin şi, în ciuda eforturilor mele...

Se poate uşor deduce că ele n-au fost deloc neglijabile.

– Acum, mergem la mine? se impacientează ea, văzându-mă că, în loc să demarez, scot un stilou din buzunar.

– O clipă, draga mea.

Îi caligrafiez numele pe plic, trecând la adresă Post-Restant, strada Trémouille. Apoi, introduc în interiorul lui o pagină de ziar ruptă în şaisprezece. Lipesc două timbre şi dau drumul misivei într-o cutie poştală, fără să mai cobor

din maşină.

– Asta-i... Unde locuieşti, inimioaro?

– Pe strada Lancry.

– Atunci, suntem în direcţia bună.

Ajung până în Republicii, dau ocol statuii reprezentând femeia gigant şi mă opresc în faţa intrării imobilului ei.

– Locuieşti singurică, o chestionez eu inocent.

– Cu o colegă dintr-un sat cu mine. Dar ea e în convalescenţă la părinţi...

– O.K....

Locuinţa se află, bineînţeles, la etajul cinci, iar arhitecţii care au construit acest imobil nu bănuiau că se va inventa ascensorul. Apartamentul se compune din două camere mari cât nişte cabine telefonice, cu un dulap denumit bucătărie.

– Instalaţi-vă!

Nu-mi dau seama ce înţelege prin a mă instala. Pentru orice eventualitate, îmi las impermeabilul pe un scaun şi iau loc pe divan. Fata, ca să justifice chipurile obiectul vizitei, scoate dintr-o mobilă un flacon dubios în care mai subzistă câţiva centilitri dintr-un lichid şi mai dubios.

Când toarnă comedia asta în pahar, mă întreb, nu fără o legitimă panică, dacă-mi serveşte un aperitiv sau procedează la o analiză de urină. Totuşi gust: San-Antonio al dumneavoastră e un temerar! Nu poţi spune că e rău, dar nici pretinde că-i bun.

Îmi las paharul jos. Marguerite mi se alătură pe divan, cu un aer prea politicos ca să fie nevinovat.

Încep prin câteva dezmierdări bine simţite; ea le răspunde prin câteva admonestări "Fii cuminte", urmate imediat de un indecis "Nu se cuvine" şi un ultim "Nu credeam să fii un copil aşa neascultător"... Apoi gură-n gură, face linişte.

Treabă serioasă, executată de o firmă de încredere!

Treizeci şi cinci de ani de experienţă! Patru medalii de aur, trei de argint, trei de bronz - dintre care una militară.

Demarăm cu "Şi o ghitară cânta"... executat solo la jartiere, continuăm "M-a făcut maica baban" la trombon, după care urmează apoteoza: "Banii n-aduc fericirea", orchestră şi cor sub bagheta lui San-Antonio, premiul întâi la gimnastică obţinut la serbarea din Garenne-Colombes!

După o oră, roşcata mea nu-şi mai aduce aminte exact pe ce lume trăieşte, iar eu cobor triumfător din norul meu trandafiriu, cu o sete saharianã. Marguerite îşi cântă bucuria pe o muzică de *Louigy*, cu o voce nazală de subalternă.

Dacă nu m-aş fi ascultat decât pe mine, aş fi părăsit-o aici pe fetiţa asta, ca să-mi iau zborul spre alte distracţii mai literare; dar nu vreau s-o dezamăgesc: întâi, pentru că sunt un bărbat galant, şi apoi, pentru că voi mai avea nevoie de ea într-un viitor foarte apropiat.

CAPITOLUL V

SĂ-ŢI PIERZI CAPUL NU ALTCEVA

A doua zi articolul lui Laroute apărea în stilul şi spiritul celor convenite de noi! Se spunea că misterioasa Marguerite M.... l-a contactat pe redactorul căruia îi ceruse să-i expedieze o parte a sumei solicitate prin biroul de poştă de pe strada Trémouille, sub numele de Marguerite Mathieu.Articolul amicului nostru era foarte abil, fiindcă lăsa să se ghicească printre rânduri un oarecare scepticism şi o falsă grandilocvenţă de conţopist fericit că a dat peste un os cu măduvă. Făcea cunoscut că ziarul său, neprecupeţind nici un sacrificiu, va expedia prin poştă banii ceruţi, deşi poliţia a fost împotriva unui astfel de procedeu...

După ce am mâncat tartina astà de minciuni, traversez strada şi intru în braseria de vizavi. E o oră de linişte. Înăuntru nu-i decât Pinaud, care joacă domino cu lăptarul din colţ... Marguerite spală vasele... Patronul studiază o foaie fiscală, bând, ca să nu-şi piardă cumpătul, un pahar umplut pe jumătate cu vin roşu.

Îi fac complice cu ochiul Margueritei şi o trag de o parte, dar birtaşul începe imediat să vocifereze, afirmând că localul lui e luat drept unul dintre acele stabilimente a căror reînfiinţare e atât de dorită de francezi şi că, după

Marguerite, nu va mai angaja decât persoane de sex masculin!

Îl las să-şi verse focul şi o întreb pe noua mea cucerie:

– Mâine scapi tot la patru?

– Nu, e ziua mea liberă!

– Cu atât mai bine, ne întâlnim la ora zece dimineaţa la tine, vreau să te pun la o trebuşoară... Să ridici o scrisoare post-restant...

În ochii ei străluceşte o luminiţă rotundă şi intensă.

– Cea pe care ai scris-o ieri?

Aici mă încuie. Toate femeile sunt aşa. Se arată indiferente faţă de ce învârteşti tu, ca apoi să-ţi servească nişte precizări în clipa în care te aştepţi mai puţin!

– Cum naiba ai...? atac eu.

Îmi arată ziarul *France-Soir* de pe masă.

– L-am citit şi am înţeles. Îi întinzi o cursă asasinului, nu? Sperî că o să mă aştepte la poştă şi o să mă acosteze ca să-mi ceară explicaţii...

Ciocăn în fruntea ei îngustă de vrăbiuţă.

– Văd că te taie capul!

Dar mă simt stingherit. Am ales fetiţa asta în chip de momeală, tocmai pentru că o credeam o netoată care va executa tot ce-i voi cere, fără să-şi pună mintea la contribuţie, şi uite că...

Mă hotărăsc s-o iau pe ocolite:

– Ţi-e frică?

– Cu tine ştiu că n-am de ce să mă tem...

– Eşti o scumpă. Atunci ascultă. Mâine dimineaţă să fii la poşta din Trémouille, ne-am înţeles?

– Da.

– Să ridici de la ghişeul post-restant scrisoarea pe care ţi-am destinat-o, dar să n-o deschizi, auzi? S-o pui în poşetă cu grijă, aşa cum ai face cu portofelul.

– Bine.

– Înainte să pleci de acasă, lasă cheia sub ştergător.

– De ce?

– Unul dintre oamenii mei va sta la tine să te protejeze. Va lăsa cheia unde a găsit-o. Tu te vei întoarce direct acasă cu metroul, ne-am înţeles?

– Da, dragul meu...

– Ai să intri cât mai natural cu putinţă.

– Bun. Şi pe urmă?

Prin această scurtă întrebare mă blochează.

– Pe urmă om mai vedea noi, scumpo.

– Ia ascultă, San-Antonio, că-mi regulezi chelneriţele în afara orelor de serviciu asta le priveşte. Femeilor le plac poliţiştii! Dar că le împiedici să-şi vadă de treabă, asta mă priveşte direct!

Mă uit la el fără bunăvoinţă.

– O mutră ca a ta ar sta mai bine într-un pantalon, crâşmarule!

După aceste cuvinte, fac stânga împrejur; ce vreţi, nu-i pot suferi pe tipii ăştia detestabili!

Sunt zile în care îţi stăpâneşti cu greu şutul.

*

* *

Bérurier îşi şterge nasul cu manşeta.

– Mă iei de prost? întrebă el.

– Da, îi răspund hotărât. Ştii bine că, în general, nu fac nimic ca toată lumea, dar acum, ce-i drept...

Ajutorul meu ridică din umeri.

– Bine, şi ajuns la tipesă, ce faci?

– Te întinzi pe divan şi aştepţi evenimentele. Săraca fată va fi obligată să ardă beţişoare aromate ca să alunge duhoarea de cocină nespălată, dar ce să-i faci, nu poţi face omletă fără să spargi ouă.

Bérurier pleacă trântind uşa cu putere.

Sunt pe punctul de-al imita, când telefonul îşi face auzită muzica celestă.

E Laroute. Îmi recomandă să nu-l uit în rugăciunile mele. Vrea să se bucure de exclusivitatea celor care ar putea eventual să se întâmple. Îi jur credinţă pe garda săbiei mele şi alerg spre strada Trémouille.

Nu-i încă nouă când ajung acolo. Am şansa nesperată să dibui un loc pentru maşina mea. Mă parchez şi mă pun pe gândit serios.

Asasinul a citit cu siguranţă al doilea articol al lui Laroute. Care îi vor fi reacţiile, *that is the question,* cum zicea Shakespeare, cunoscător al clasicilor!

S-ar putea să fi adulmecat capcana. În acest caz nu se va manifesta.

Dar tot aşa de bine s-ar putea să nu se fi sinchisit de această mărturie tardivă, şi să aştepte urmarea evenimentelor.

Totuşi, nu-i exclus să-i fie teamă şi, ca să doarmă liniştit, să încerce să dea ochii cu Marguerite pentru o discuţie confidenţială. În această ultimă eventualitate, un singur fir îl poate duce spre ea: acest birou de poştă unde ştie că fata va veni. Va sta la pîndă prin apropierea ghişeului, şi va aştepta.

Şi eu aştept. Asta-i partea cea mai neplăcută a meseriei noastre.

Cum mutra mea a apărut prin mai toate ziarele în urma celor întâmplate, socot că ar fi o imprudenţă incalificabilă să mă arăt. Iată de ce am pus la cale o stratagemă destul de isteaţă, de acord cu dirigintele poştei. Una dintre cabinele telefonice e declarată, din dimineaţa asta, deranjată. Pe geam s-a lipit un afiş, cu o gaură (destul de mare) cât să se poată strecura prin ea privirea lui Pinaud. Bătrânul cerb e aşezat în interiorul gheretei, de unde are o vedere generală

asupra holului poştei, cu un prin plan al ghişeului de scrisori restante.

Eu intru rapid în cafeneaua de peste drum, unde am o scurtă conversaţie cu patronul. Acesta e un bărbat încântător, tânăr şi numai zâmbete. Se încruntă când îi arăt legitimaţia, dar se linişteşte (dacă pot afirma aşa ceva) când îi explic că îi voi bloca linia telefonică o parte a dimineţii.

E de acord să mă ajute în misiunea mea, şi mă conduce spre fundul sălii unde se află un loc retras pentru mături şi telefon.

Patronul atârnă pe uşă o plăcuţă cu "deranjat", iar eu mă instalez în acest soi de dulap vast, cu ţigări, o revistă ilustrată şi o sticlă de vin alb.

Acum, nu-mi mai rămâne decât să aştept. Pinuche şi-a notat numărul de telefon al acestui local şi trebuie să mă sune la nouă fix!

Într-adevăr, abia m-am aşezat călare pe scaunul meu, că soneria a şi început să zbârnie. Ridic receptorul. Tăcerea care urmează gestului meu e cea a lui Pinaud. Îi percep zgomotul respiraţiei lui asmatice.

– Hai, dă-i drumul crab bătrân, bodogăn eu.

– Ah! tu erai? se asigură el.

– N-are rost să-ţi întorc întrebarea, fac eu, fiindcă te-am recunoscut prompt, mai înainte să deschizi gura!

– După ce?

– După respiraţia ta care miroase a ceapă. Iar ai halit fileuri de heringi la micul dejun?

– Da, recunoaşte el cinstit.

– Bun, ce e nou pe la tine?

Pinaud emite un geamăt nazal.

– Nevastă-mea are o criză de reumatism articular acut... N-a fost chip să închid ochii toată noaptea...

– Nu asta te-am întrebat, detritus. Vorbesc de poştă, ce

se mai întâmplă pe acolo?

– Nimic, îmi răspunse el. Du-te vino, ce-ai fi vrând!

– N-ai remarcat pe nimeni la pândă pe lângă ghişeul de post-restant?

– S-a format o coadă destul de groasă...

– Uită-te cu atenţie; dacă rămâne careva şi după ce i-a trecut rândul nu-l scăpa din ochi. Să mă ţii la curent, auzi?

– Am înţeles.

Închid şi trag un gât zdravăn de vin alb ca să-mi alung gândurile negre.

*

* *

Un sfert de oră mai târziu, Pinuche mă sună din nou. Mă informează că s-a terminat coada de la ghişeu şi că toată lumea a plecat. În clipa în care vorbeşte, în poştă nu a mai rămas nici un client.

– Le merg cam prost afacerile pe aici, mă asigură el. Zi-mi şi mie cum arată un birou ca ăsta de pe strada Anjou, de pildă...

"Oh! se opreşte el, uite că a intrat un client... Se apropie de ghişeu..."

– Ce face?

– Dă un pachet la timbrat, fiindcă trebuie să-ţi spun că funcţionara de la post-restant primeşte şi colete nerecomandate!

– Şi acum?

– Plăteşte...

– Şi pe urmă...

– Pleacă...

– Nimeni altcineva la orizont?

– O doamnă în vârstă expediază un mandat şi un tânăr cere să vorbească cu Montargis...

– Asta-i tot?

– Tot. Ştii ceva, San-A...

– Ce?

– Mă sufoc în cabina asta! Imaginează-ţi că-s transpirat leoarcă. Şi eu, ca un idiot, în dimineaţa asta mi-am pus o flanelă groasă!

– Pe un timp aşa frumos?

– Ştii cum se zice,nu? În martie şi în aprilie...

Îi retez dictonul din rădăcini şi, incitat de ultimul lui cuvânt, încep să fredonez *Aprilie în Portugalia*.

Un nou sfert de oră de aşteptare. Ceasul meu sună nouă şi jumătate. Telefonul zbârnie iar, fortissimo.

– Alo?

– Cu domnul Duponchel! cere o voce de femeie.

– Cu cine?

– Nu-i cafeneaua Duponchel?

– Ah, scuzaţi-mă... Ce doriţi?

– Să vorbesc cu domnul Duponchel.

– A plecat să cumpere stridii...

– Unde?

– La Marennes, presupun.

Femeia de la celălalt capăt al firului, începe să protesteze vehement, iar eu mă grăbesc să închid. Nu-i momentul să ţin telefonul ocupat cu o scrântită care are de gând să-mi povestească viaţa prietenului ei în o sută şase ore!

Un nou apel. De data asta e Pinuche. Respiră anevoie.

– Parcă m-au apucat nişte ameţeli, mă anunţă el.

– Şi pe mine, băiete, altceva?

– Nimic. Nimeni nu s-a pitit pe aici... Toţi sunt clienţi autentici, care-şi văd de drum după ce au terminat ce aveau de făcut...

Decepţia îmi frige inima.

– Ţine-ţi bine căscaţi ochii tăi urduroşi, Pinuche! Nu se

ştie niciodată...

– La ce oră trebuie să treacă Marguerite?

– Pe la zece...

– Niciodată n-am aşteptat o femeie cu atâta nerăbdare...

– Lasă spiritele, şi aşa ţi s-au lichefiat creierii! Oh! nu m-am gândit... Nu-i nici un muncitor prin apropierea ghişeului?

– Nu, de ce?

– Adesea nu acordăm atenţie oamenilor a căror prezenţă ni se pare firească... Se confundă cu mediul, mă înţelegi?... Ca nişte cameleoni...

Pinaud îmi răspunde sarcastic:

– Am ochiul destul de format ca să pot recunoaşte asemenea cameleoni, San-Antonio, fii liniştit!

Ne despărţim provizoriu. Îmi termin de supt sticla de vin.

În chicineta asta, mă simt ca un peşte în paharul cu apă de gură. Am frisoane din pricina enervării şi fruntea mi-e scăldată într-o sudoare rece, care-mi dă senzaţia unei căşti. Nu departe de aici, un pierde vară, venit de prin domeniile franceze, maltratează un biliard electric pentru a-l determina să scuipe lozul cel mare, să-i iasă distracţia pe de gratis. Pederastul ăsta tratează aparatul ca pe un punctbal şi-l îndoapă cu lovituri de pumn. Cifrele se înscriu pe cadran cu o viteză ce o depăşeşte pe cea a sunetului. Se produce un uruit bizar care, nu ştiu de ce, mă face să gândesc la o revoltă a roboţilor!

Vinul mi-a căzut greu. N-a fost destul de sec, ca pentru dimineaţă. Îmi masez plexul, trist. Şi iată că telefonul se pune iar pe sunat. De data asta e negustorul de lactate care vrea să ştie câte iaurturi să livreze pentru prânz. Îi spun să trimită douăsprezece mii şi, cum tipul manifestă o surpriză considerabilă, îi explic că avem aici un banchet al vegetarienilor.

Îl concediez apăsând pe furca aparatului. O nouă pauză în timpul căreia fumez trei ţigări. Dulapul în care mă aflu e plin de fum ca Palatul Sporturilor într-o seară de box.

Mă uit cu afecţiune la bucata de ebonită care-mi aduce periodic vocea posomorâtă a lui Pinuche. Doamne, deci nu se va întâmpla nimic! Tot ce-am eşafodat eu cu atâta abilitate nu va da roade! Turbez.

Laroute o să mă ia drept un neghiob. De data asta nu mai am scăpare: mă voi acoperi de un ridicol dezgustător.

Soneria!

Pinuche îşi drege gâtlejul.

– M-au apucat crampele! mă informează el.

Aştept urmarea, sperând să fie mai interesantă.

El continuă:

– Nimic deosebit de semnalat. E trecut de zece şi...

Se face linişte.

– Şi ce-i, vorbeşte, bipedule?

– A apărut Marguerite...

– Eşti sigur?

– Asta-i bună! Poartă un taior din tweed... E tare drăguţă! Ştii, San-Antonio, dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puţin...

– Nu s-ar modifica întru nimic datele problemei, fetus bătrân! Cu moaca ta pe care o vânturi peste tot, ar trebui să fii burduşit cu bacnote de zece mii ca să placi!

– Nu-i frumos din partea ta să vorbeşti aşa...

– Treci peste! Ce face tipa?

– Se îndreaptă spre ghişeul de post-restant...

– E lume?

– Numai funcţionara! O brunetă cât un zdrahon, cu mustaţă!

– Ce face fata?

– Îşi prezintă buletinul...

– Nimeni la orizont?

– Absolut nimeni, cu excepţia unei poştăriţe care-i povesteşte damei de la telefoane că duminica trecută şi-a vizitat fratele în Arpajon...

– Ce se întâmplă?

– Mustăcioasa de la ghişeu caută într-o cutie...

– Şi pe urmă?

– Scoate o scrisoare pe care i-o întinde Margueritei.

– Tot nu se vede nimeni prin preajmă?

– Nimeni?

De data asta s-a mântuit. Mi-am făcut prea multe vise, bineînţeles. Un criminal, ca cel care-l căutăm noi, n-o să stea ceasuri întregi lângă un ghişeu să supravegheze cine vine şi cine pleacă...

Pinaud a tăcut.

– Hei, ce stai, povesteşte! urlu eu.

– Mă crezi Georges Biquet! Ce-ai vrea să-ţi povestesc... Marguerite bagă scrisoarea în poşetă... Fără s-o deschidă...

– Pleacă?

– Da... Ah, nu, stai aşa!

Inima mea porneşte brusc să facă ore suplimentare.

– Ce-i? croncăn eu.

– Tipa de la ghişeu o cheamă înapoi.

– De ce?

– Aşteaptă, nu văd bine... Da: i-a mai dat o scrisoare...

Mă simt năucit. Mă aşteptam la orice, dar nu la aşa ceva... ÎNCĂ O SCRISOARE!

– Şi?

– Marguerite o ia... O priveşte... Pare surprinsă...

– Păi cum de nu... Acum pleacă?

– Nu...

– Atunci ce face?

– Se apropie de un pupitru de lângă fereastră. Vrea să citească scrisoarea cu pricina.

V-am mai pomenit cu de acele sonerii de alarmă care,

uneori, încep să-mi vibreze sub pălărie? Ei bine, una dintre ele îmi sparge capul brusc.

– Pinaud!

– Ascult...

– Aleargă la ea! N-o lăsa să deschidă scrisoarea, mă auzi? N-o lăsa!

– Bine, mă...

Dar n-a mai apucat să-şi termine propoziţia... Aud o bubuitură cumplită în receptor. O bubuitură care-mi parvine şi în direct prin urechea dinspre stradă...

Pentru o secundă, se lăsă o linişte înspăimântătoare. Apoi izbucnesc ţipete.

Ies din cabină, traversez cafeneaua. Patronul, chelnerii, muşterii stau în prag privind spre poşta din care funcţionarii ies buluc.

Geamurile imobilului au făcut pui... Pe stradă domneşte o harababură indescriptibilă!

Mă reped, îmbrâncindu-i pe trecătorii care cască gura, urc împotriva curentului celor care fug şi intru în sucursala P.T.T.

Mi se oferă un spectacol jalnic, cum se spune prin romanele premiate de Academia Franceză.

Întins pe jos, zace trupul Margueritei sfârtecat oribil în partea de sus. Pinaud, cu mustaţa pleoştită, ochii ca două virgule şi tenul de ceară, stă la doi metri holbându-se ca Michel Strogoff mai înainte de a i se crăpa luminile cu drotul de făcut bucle.

Mă apropii încet de cadavru.

Biata fată zace pe spate. În mijlocul pieptului se vede o gaură mare însângerată, Partea de jos a feţei nu mai există. Niciodată n-am văzut un mort mai demn de milă. Îmi înăbuş dorinţa de a urla. Mintea mea se zbuciumă neputincioasă.

Merg să mă sprijin de pupitru şi, cu capul înfundat în

cot, gem ca un animal rănit, ca să-mi eliberez preaplinul de furie şi durere.

Îmi arunc cuvinte deprimante:

– San-Antonio, nu eşti decât un papuc scâlciat, fără talpă! Ai ajuns un criminal din inconştienţă! Tu ai ucis-o pe fata asta, care nu voia decât să trăiască... Te-ai folosit de ea în chip de momeală şi lupul a mâncat-o... Dacă ai măcar de trei parale ceea ce-ţi justifică purtarea pantalonilor, trage-ţi imediat un glonţ în cap! Nu mai meriţi să trăieşti!

Cineva îmi atinge braţul. Ridic spre acel cineva o faţă răvăşită.

– Trebuie să facem ceva, murmură Pinaud.

Pare la fel de distrus ca şi mine. Şi-a întins peste cadavru impermeabilul lui vechi care pute a vagon de vite, ud.

Cum oamenii au mai prins curaj să se apropie acum, când nu mai "bubuia", Pinaud îi dă afară:

– Poliţia, împrăştiaţi-vă şi nu atingeţi nimic!

Autoritatea lui îmi redă încrederea. Da, Pinaud are dreptate: "trebuie făcut ceva"! Trebuie prins ticălosul care a pus la cale explozia.

Îl zăresc pe diriginte. Un om bondoc, pleşuv.

– Închideţi uşile! îi spun. Şi invitaţi personalul să-şi reia locurile!

Tipul se execută.

Îngenunchez lângă corp. Micuţa Marguerite ţine în mâna dreaptă un colţ de plic albastru. Îl iau cu delicateţe şi-l introduc în portofelul meu.

Apoi îi fac semn lui Pinuche să se apropie.

– Tu, care ai văzut tot, poţi să-mi spui cum s-a întâmplat?

Se trage de mustaţa care are un capăt mai lung decât celălalt cu cel puţin patru centimetri.

– N-ani avut timp să realizez. În clipa în care mi-ai spus să fug spre ea, explozia s-a şi produs. Era întoarsă cu spatele... După bubuitura aia oribilă, s-a produs ca un fum... Şi pe urmă am văzut-o aşa.

– Nu-s alte victime?

– Cred că şi telefonista a fost atinsă.

Pornim în căutarea acesteia din urmă şi, într-adevăr, o descoperim prăbuşită pe un scaun, lividă, cu o rană fără gravitate la cap.

– Cheamă salvarea!

– Am înţeles.

Bat de câteva ori din palme.

– Funcţionara de la post-restant! strig eu.

Mustăcioasa grasă, descrisă mai înainte de Pinuche, se prezintă. Cântăreşte două tone şi seamănă cu o statuie de osânză executată de Picasso în contul unui negustor de unt!

– Vă previn, dragă doamnă, o atac eu, că mărturia dumneavoastră e deosebit de importantă în vederea arestării acestui criminal infam!

Femeia îşi pune la loc sânii gigantici şi-mi adresează un biet surâs temător.

– E cumplit, face ea.

– Ştiu. I-aţi dat o primă scrisoare acestei nefericite...

– Da.

–Apoi încă una...

– Exact... Era gata să uit pentru că la adresă era scris numele înaintea prenumelui, din care cauză am clasat-o ceva mai departe.

– Bun v-aţi dat seama de greşeală, o chemaţi pe tânără înapoi şi-i daţi plicul... Cum arăta?

– Foarte gros...

Îşi îndepărtează degetele la mai bine de un centimetru.

– Era greu?

– Da, cel puţin o sută de grame...

– Spuneţi-mi, era timbrat corespunzător?

– Da.

– Deci fata n-a trebuit să plătească suplimentar.

– Ar fi fost inutil.

– Aţi remarcat ştampila poştei unde a fost depus acest colet-scrisoare?

Femeia ridică din umeri.

– Nu!

– Ia gândiţi-vă!

– Ce să mă mai gândesc, cum aş putea să reţin de unde vin sutele de scrisori pe care le primesc zilnic...

Evident! Dorinţele mele sunt una şi realitatea e alta...

– Deci, în afara greutăţii neobişnuite, n-aţi remarcat nimic deosebit la această scrisoare?

– Nu, absolut nimic. Era albastră... şi era dintr-o hârtie cerată foarte groasă.

– Mulţumesc.

Mă întorc spre Pinaud.

– Ocupă-te de toate, bătrâne...

– Unde te duci? mă întrebă el.

– Nu ştiu prea bine...Simt nevoia să-mi răcoresc gândurile...

Mai arunc o ultimă privire spre biata Marguerite... şi ies.

Soarele se prelinge pe faţadele clădirilor pariziene. Aerul e de o dulce blândeţe. Mă gândesc că micuţa roşcată nu va mai aspira aerul primăverilor metropolei. O lacrimă îmi arde privirea. O strivesc ca pe o ploşniţă cu un pumn ce vrea răzbunare!

Nu, nu trebuie să mă las copleşit. Să trec la acţiune! Ăsta-i secretul! Să acţionez rapid. Să nu mă pierd cu firea... Să chibzuiesc adânc...

Intru într-un bar de pe strada Marbeuf şi comand un

scotch dublu. Îl dau peste cap şi simt cum mi se urcă la mansardă caloriile. O luminiţă de speranţă începe să se filtreze în tenebrele sufletului meu[1].

Şi ştiţi de ce mi se mai înfiripă speranţa? Pentru că, într-o anumită măsură - nu, să nu-mi săriţi în sus - am obţinut un rezultat. Criminalul s-a manifestat.Ancheta a ieşit, în cele din urmă, din totala ei letargie, înţelegeţi?

Fără îndoială, nu dispun de nici un indiciu pozitiv şi am plătit un preţ scump, dar viclenia mea l-a forţat pe criminal să intervină. A procedat într-un mod pe care nu l-am prevăzut; cu un machiavelism ieşit din comun, dar ne-a făcut dovada că e aici, pitit în umbră, atent, gata să se repeadă. Ticălosul ăsta trebuie retras din circulaţie în mare viteză, altminteri se vor mai produce şi alte nenorociri.

– Încă unul! îi strig eu barmanului în haină albă.

– Tot dublu?

– Natural.

Mă simt de pe acum uşor ameţit şi ştiu bine că, după acest al doilea pahar, am să fiu cui, dar exact aşa ceva îmi trebuie pentru a-mi depăşi handicapul.

Îmi beau licoarea cu ochii pe jumătate închişi. Apoi îl strig pe chelner. Acesta vine în fugă.

– Cinsprezece franci, domnule!

Salt din umeri.

– Cu banii ăştia înainte de război îţi cumpărai o sufragerie Henric al III-lea!

Spusele mele îl bine dispun.

– Încercaţi să vă stimulaţi cu o sufragerie Henric al III-lea şi să-mi spuneţi şi mie cum a fost!

– Vai ce nostim!

Îmi scot portofelul şi dau peste bucăţica de hârtie albastră. Examinând-o mai atent, descopăr urma unei

[1] Literatură nu glumă, dacă aşa ceva vă captivează! (n.a.)

ştampile.

Barmanul dansează pe loc, aşteptând să-i dau banii. Mă scutur de două hârtii de zece ca să nu-l mai văd înaintea ochilor şi mă concentrez în contemplarea acestui indiciu. Punând flacăra unui chibrit în spatele hârtiei albastre, ajung să descifrez trei litere. Ştampila n-a fost bine îmbibată în tuş sau poate conţinutul plicului a împiedicat-o să se imprime convenabil. Totuşi reuşesc să dibui un "tie". E vorba de sfârşitul unui cuvânt. Pun rămăşag pe o livră de prune contra unui livret militar că acest cuvânt reprezintă poşta care a expediat plicul.

– Barman! Cartea de telefon, *please!*

– În cabină domnule.

Formidabil, ce serviabili au ajuns oamenii în zilele noastre!

Mă duc la faţa locului să frunzăresc opera Poştelor, Telegrafului şi Telefoanelor. Dau peste pagina cu birourile de poştă pariziene şi încep s-o parcurg cu ochii şi cu unghia, preocupându-mă doar de literele finale. Tresar când citesc Boétie. Uite că se nimereşte... Continui, dar nu mai dau peste o altă potriveală!. Bun. Dacă alta nu-i, trebuie început de aici...

Ciudată treabă.

*
* *

La ieşirea din bar, dau cu ochii de o mare papetărie. Şovăi, apoi, ştiind că trebuie să te supui întotdeauna inspiraţiei, intru şi întreb dacă au plicuri albastre dintr-o hârtie identică eşantionului meu. Găsesc ceva aproape exact. Mulţumit, cumpăr o testea.

Whisky-ul m-a făcut pulbere şi trotuarul dansează sub picioarele mele *Frumoasa Dunăre albastră*... Privirea mea

dublează populaţia Parisului.

Strâng puţin din dinţi, în speranţa că îmi voi reveni. Din fericire, aerul delicat al acestei dimineţi de primăvară îmi purifică foalele.

Mă întorc la poştă. Mulţimea e adunată buluc în faţă, în jur şi prin apropiere, ţin să vă anunţ... Ziariştii iau cu asalt localul. O ambulanţă îmbarcă trupul micuţei mele subrete defuncte.

Îmi croiesc drum cu coatele şi ajung la locul... crimei noastre. Laroute e şi el acolo... Îmi aruncă o privire mai curând ostilă.

– Aţi cam dat în bară cu capcanele voastre á la Fantomas, scrâşneşte el.

– Las-o baltă, Laroute, nu-i momentul...

– În orice caz, dacă scap o vorbă, am impresia că demisiile se vor ţine lanţ în serviciul dumitale.

Îl apuc de o aripă.

– Lasă-mă până mâine şi-l găsesc pe asasin. Dacă nu reuşesc, aruncă totul în spatele meu, facem târgul?

Mă priveşte surprins.

– Termenul e cam scurt.

– E cel pe care mi-l acord, ai putea face la fel, nu?

– O.K.

Ne strângem dreapta, iar eu mă îndrept din nou să iau cu asalt movila de osânză.

– Iată un plic albastru, îi spun. Corespunde aproximativ celuilalt?

– Da.

– Bun. Aţi putea introduce în interior un obiect de forma celui precedent?

– Sigur...

Se uită în jurul ei, gravă, tensionată (ceea ce nu-i decât o simplă figură de stil, fiindcă vaca asta onorabilă e gata să plesnească, încât mă întreb cum de mai poate bate din

pleoape!)

O văd că apucă o bucată de carton pe care o împăturește în patru și o introduce în plic...

– Cam așa era, murmură ea, dar mai greu...

Dau drumul cheilor mele între lamele cartonului.

– Așa?

– Perfect...

– Bun, acum un alt amănunt pe care l-am omis: cum era scrisă adresa?

Își voalează pentru o clipă privirea.

– De mână, face ea, cu caractere majuscule...

Scriu repede pe o foaie de hârtie numele și prenumele moartei, adăugând "Post-Restant, strada Trémouille, Paris".

– Vreți să copiați toate acestea pe plic, încercând să imitați scrisul de pe cealaltă?

– Desigur...

Își scoate limba, care ar fi putut servi și la alceva decât la lipitul timbrelor, și scrie cele trei rânduri, cum i-am cerut.

După ce termină, bag scrisoarea în buzunar.

– Mulțumesc.

Pinuche, cu pălăria înfundată pe ochi, se crede La Fayette și încearcă să epateze galeria. Se și vede pe duneta unui distrugător. Îl aud strigând ordine pe tonul "Deschideți focul" sau "Cârma la tribord".

O șterg pe nesimțite și îmi iau mașina.

CAPITOLUL VI

ÎNTOTDEAUNA FAC CUM MĂ TAIE CAPUL

E aproape de prânz şi în imensa poştă de pe strada Boétie e plin de lume. În special ghişeul cu corespondenţă restantă e luat cu asalt. O groază de midinete cu mine preocupate au venit să-şi ridice scrisorile. Mai vezi şi femei adultere şi câţiva boşorogi, cărora li s-au aprins călcâiele. Toată gloata asta e însetată de aventuri galante. Biete ruine omeneşti care simt nevoia unor jurăminte bihebdomadare. Le ajută să-şi ducă zilele. Suportă mai uşor greutatea singurătăţii dacă simt un suflet palpitând. Undeva, un alt motan în călduri le transmite o salutare!... Cineva se mai gândeşte la ei... Se simt readuşi la viaţă de acest alt suflet! Ce nătăfleţi!

Eterna comedie de care are nevoie fiecare pentru a crede în sine! O turmă de purcei înzestraţi cu gândire! Îmi fac milă, toţi, cu popoul lor incandescent... Îmi cumpăr discret o călimară cu cerneală roşie şi semnez cu sângele meu! Cam diluat vinul ăsta roşu, nu? Vă rog, să nu fie trimis la analiză! Şi cu toate astea, oare majorităţii semenilor noştri nu le curge prin vine cerneală roşie?

Evit coada asta de creaturi vrednice de milă şi caut ghişeul de "Francare". Măcar să fie şi funcţionara francă... Ei? Ce ziceţi? Nu vă plac jocurile de cuvinte? Mie da, mersi... Trebuie să-mi treceţi cu vederea, e o deformaţie

extraprofesională: eu sunt cel care scrie răvaşele de plăcintă.

Micuţa de la Francare e încântătoare. Are ochii decupaţi dintr-o bucată de cer, o mutrişoară adorabilă şi o gură minunat desenată de către un vicios care s-a complăcut s-o doteze cu buză de iepure.

Îi întind plicul meu, fără o vorbă. Îl ia, îl saltă în mână şi-l pune pe cântar:

– Simplă sau recomandată? mă întreabă ea.

– Simplă.

Îşi consultă tabelul comparativ de greutăţi şi preţuri. Între timp, aş vrea să vă deschid un vasistas asupra gândirii mele. Am venit aici din cauza unui detaliu care precis v-a scăpat pentru că aveţi neuronii puţin constipaţi: scrisoarea explozivă era timbrată corespunzător. Concluzia: expeditorul a cântărit-o... Aţi priceput? Bun.

– Şaptezeci şi cinci de franci, mă anunţă tipa.

Începe să desprindă timbrele, dar eu o opresc.

– Staţi aşa...

Îşi ridică spre mine magnificii ei ochi cereşti, atât de frumoşi şi unul şi celălalt încât se supraveghează reciproc graţie unui strabism convergent.

– Da?

Îi prezint legitimaţia. O ia, şi-o duce în spatele capului şi citeşte: Poliţia!

– Domnişoară, ieri după amiază aţi fost de serviciu?

– Da, de ce?

– Priviţi bine plicul pe care voiaţi să-l timbraţi, nu vă aminteşte nimic?

Întrebarea mea o descumpăneşte. Se uită la mine, pe urmă la scrisoare.

– Poftim? se bâlbâie fata înspăimântată.

– Fiţi atentă, nu nesocotesc faptul că zilnic vă trec prin mână sute de scrisori şi pachete... Totuşi s-ar putea să vă

rămână amintirea unora al căror aspect, greutate sau formă vi s-a părut... anormală?

De data asta, s-a prins. Apucă plicul meu şi-l răsuceşte în mâinile ei fine, constelate de negi, apoi citeşte adresa şi, prin mişcarea graţioasă a gâtului ei dotat cu o guşă eliptică, întoarce spre mine un chip radios.

– Sigur că-mi aduc aminte! Numele e scris înaintea prenumelui... Rareori se procedează astfel când e vorba de o femeie...

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Vă amintiţi cumva şi de persoana căreia i-aţi cântărit scrisoarea?

– Da, chiar foarte bine, e o femeie...

Iată şi cealaltă rândunică care-i iese din gură, de parcă ar fi fost pereche!

– De ce râdeţi?

– Nu îndrăznesc să vă spun...

Dacă ar fi după mine, aş pune-o să înghită mapa cu timbre,plus cântarul.

– Drăguţa mea, sunt un băiat mare şi mama m-a pus la curent cu toate tainele, deci poţi să-i dai drumul fără teamă!

– Pe tipa în chestiune...

– Ei?

Vrea să mă scoată din sărite, lingătoarea asta de hârtie adezivă? Aaa! e vorba de suspans, aş putea să jur.

– O cunosc.

Stupoarea mea e aşa de mare încât aţi putea să vă fierbeţi un ou până să-mi vin în fire.

– O cunoaşteţi?

– Da. Mă rog din vedere... Face trotuarul pe lângă Madeleine.

Aici, tânăra frumuseţe se înroşeşte în jurul petei vineţii care îi decorează obrazul drept.

Îmi spun că tot ce aud e prea frumos să fie adevărat. Trebuie că e o neînţelegere la mijloc, evident.

– Sunteţi sigură de ceea ce afirmaţi?

– Da. Îmi amintesc chiar un amănunt... Dar nu ştiu dacă v-ar interesa.

– Vă spun eu după aia...

– Femeia de care vă vorbesc mi-a recomandat să nu ştampilez cu putere plicul, pentru că avea conţinutul fragil!

De data asta, oameni buni, informaţia e serioasă şi garantată!

– Spuneţi că această stimabilă persoană bate asfaltul pe lângă Madeleine?

– Da, Rue de Séze... O văd zilnic la prânz. pentru că iau masa cu logodnicul meu într-un bar din cartier...

– Vreţi să-l strigaţi pe diriginte?

Şi chiar îl strigă. Cu vocea ei radiogenă, având un bâlbâit agreabil, trâmbiţează în mijlocul vacarmului:

– Domnule diriginte!

Cel strigat se prezentă, rece, corect.

– Ce s-a întâmplat?

Funţionara arată spre mine:

– Domnul e de la poliţie; ar vrea să vă vorbească.

Îmi prezint legitimaţia. Trebuie s-o ţii întotdeauna la îndemână dacă vrei să-ţi epatezi contemporanii.

– Am nevoie de angajata dumneavoastră pentru o jumătate de oră în vederea unei mărturii importante. Aţi putea s-o înlocuiţi cu altcineva în timpul acesta?

– Sigur că da, domnule comisar.

– Mulţumesc. Domnişoară, dacă vreţi, luaţi-vă pardesiul şi veniţi cu mine...

Nu aşteptă să i se spună de două ori. Tot ceea ce o interesează în aventura asta e că o şterge de la serviciu şi le stârneşte invidia colegelor.

Opt secunde mai târziu, apare în sală într-un frumos

pardesiu bej, alc cărui rosături sunt magistral stopate.

Are picioarele bine făcute, arcuite serios, din care cauză se vede mai puţin că şchioapătă.

În clipa în care trece prin uşa rulantă, un neisprăvit lasă să-i scape canatul peste cocoaşa acestei miss; îl fulger pe client cu o privire ucigătoare.

*

* *

Dăm târcoale prin Rue de Séze, la bordul maşinii mele cum fac taxiurile în căutare de muşterii. O iau prin bulevard şi mă învârtesc ca să ajung iar pe strada care, ca toate cele din Paris, are sens unic. Micuţei funcţionare de la poştă îi ies ochii din cap de cât se forţează s-o zărească pe târfa căutată. Încetinesc în dreptul fiecărei paraşute, dar însoţitoarea mea îşi scutură negativ capul.

- Nu-i pe aici, spune ea în cele din urmă.

Fapt care mă întristează, şi trebuie să recunoaşteţi că motive ar fi. Ca să am conştiinţa împăcată, mai parcurg de trei ori circuitul. Şi în clipa în când vreau să plec definitiv, iată că micuţa scoate un strigăt.

– Uite-o!

Îmi arată o tipă gen zână, care iese dintr-un hotel înfofolită într-o blană de vulpe albastră. O însoţeşte un tip bătrân. Probabil vreun ramolit din provincie, pe care l-a scuturat de bani.

Trec înaintea ei fără să încetinesc.

– Sunteţi sigură? insist.

– Da, da! Aş putea să jur!

Suspinul care-mi scăpă din dulap ar putea umfla pluta pneumatică a unui bărbos solitar.

– Uite dragă, ţine aici zece franci... Mergi şi mănâncă o prăjitură şi pe urmă ia un taxi până la bază. Îmi cer scuze,

dar acum e rândul meu să intru în joc.

E puţin decepţionată. O debarc în faţa unui G7 şi o asigur că ne vom revedea într-una din zile.

Cu acestea, mă grăbesc la agăţat pe Rue de Séze. Prostituata se plimbă cu paşi mărunţi din cauza fustei exagerat de strâmte şi a tocurilor ascuţite. O privesc, telefonându-i un maximum de lubricitate. Îmi răspunde printr-un zâmbet care ademeneşte, ţinându-şi capul uşor înclinat.

Chiar atunci, un furnizor îşi ia camioneta din parcare, iar eu îmi las maşina în locul lui, şi mă apropii de fată.

Mă priveşte venind, cu o expresie încântată.

E o gagică nostimă, brună, înţolită ca un model de expoziţie.

Mă opresc în dreptul ei.

– Ia spune-mi, frumoas-o, cât m-ar costa farmecele tale?

Îmi zâmbeşte.

– Pentru un bărbat chipeş ca tine, sunt gata să fac nebunii... Hai să zicem cincizeci de franci pentru o şedinţă în toată regula!

– Nu obişnuiesc să obţin nişte graţii aşa de scump... Sper să-mi faci un preţ de favoare, ei, ce zici?

– Hai vino, ne înţelegem noi...

Femeia intră într-un hotel din apropiere, iar eu în urma ei, nu tocmai mândru.

Îi dau un bacşiş subretei şi trag zăvorul.

Camera e curată, destul de mare, mobilată modern. Închid ferestrele şi trag perdelele.

– Eşti un vicios, mă apreciază târfa. Îţi place pe întuneric...

– E congenital, tata a fost fotograf.

– Şi spiritual, pe deasupra.

– Ah, se observă?

Îmi aruncă un ultim surâs şi mă întrebă cu o politeţe neliniştită:

– Şi cadoul meu, voinicule?

Scot din buzunar cinci bacnote de zece şi le las pudic pe masă. Femeia le înhaţă imediat şi le bagă în poşetă. Apoi, procedează la dezbrăcare, iar strip-tease-ul ei se derulează cu o viteză record. Când e gata despuiată ca o plantă în ianuarie, face câteva mişcări de dans să-mi dea timp să-i jinduiesc iscunsinţa.

– Parcă ai fi pictată de Ferrari[1] , eşti nemaipomenită! exclam eu ca să-i fac plăcere. Ai nişte emisfere care-mi amintesc de Domul Invalizilor!

– Ai putea să le pipăi!

Mă abţin. Într-adevăr, e bine făcută, dar ora nu-i potrivită distracţiilor interzise de sfânta Marta.

Femeia se îndreptă spre toaletă. În timp ce manevrează robinetele stabilimentului, îi adun boarfele şi i le arunc în dulap. Răsucesc cheia şi o bag în buzunar.

– Ce faci? mă întrebă vocea ei de dincolo.

Aşezat pe marginea patului, murmur:

– Ce să fac, te aştept...

Ceea ce-i foarte exact, prieteni: o aştept...

Hotărât să nu cedez!

[1] Guadenzia Ferrari (1475-1546) pictor italian. (n.tr.)

CAPITOLUL VII

O ÎNCĂPĂŢÂNATĂ

Miss Rue de Séze îţi face apariţia în costumul Evei.

– Ce faci, dragul meu, gângureşte ea, nu te pregăteşti?

– Sunt gata pregătit, afirm eu. Arhipregătit. Nu-mi lipseşte nici un nasture de la şliţul pantalonilor.

Vine legănat spre mine şi-mi aplică o mângâiere din repertoriu.

O apuc de mâini uşurel, drăgălaş şi, ochi în ochi, o întreb:

– Ia zi, frumuseţe tropicală, cine te-a trimis ieri să pui la poştă un anume plic albastru?

Parcă ar fi sărutat-o pe gură un rulou compresor. În ochi îi apar brusc dâre sângerii. În schimb, faţa ei devine albă ca varul.

Articulează anevoie:

– Ce tot zici?

Pentru a suta mia oară îmi prezint legitimaţia. Acest cuvânt *poliţie*, scris în caractere negre, nesuferite, îi schimonoseşte gura.

– Eşti copoi! rosteşte ea pe un ton care evidenţiază într-o bună măsură stima ce-o poartă corporaţiei mele.

– Precum vezi. Dar nu-i asta întrebarea... Ţi-am pus eu una la care mi-ar plăcea să te văd că-mi răspunzi.

Se ridică furioasă nevoie mare.

– Ce înseamnă toate figurile astea? Destul! Eu n-am de a face cu poliţiştii: cu excepţia celor de la moravuri... Am legitimaţia mea, sunt la zi cu vizitele medicale, şi atunci lasă-mă în pace. Na, ia-ţi bişţarii înapoi, eu am şters-o!

Îşi caută ţoalele, dar nu le mai găseşte. Se opreşte şi mai năucită.

–Hainele mele, face ea.

– Ţi le dau înapoi după ce-mi răspunzi, regina inimii mele!

– Dacă nu mi le dai imediat, strig ajutor...

– Ei bine! dă-i drumul, dulceaţo... o să vină poliţia, iar eu am să te umflu şi am să te duc în biroul meu. Acolo, îţi promit că ai, să vorbeşti... Dacă te-am adus aici e pentru că sunt grăbit şi n-am timp să interpretez "Seară de razie"...

Stă o clipă pe gânduri, după care se îndreaptă hotărâtă spre uşă şi trage zăvorul.

0 înşfac de păr.

– Stop!

0 trag înapoi de o aripă şi-i aplic două perechi de palme ca să-i readuc culorile în obraji.

Violenţa loviturilor o fac să se clatine şi să i se umple ochii de lacrimi.

Pentru a-mi menţine avantajul o îmbrâncesc pe pat. Femeia dă să se ridice şi atunci o culc la loc cu un croşet în bărbie. Mandibulele ei fac zgomotul unui domino răsturnat. Întinsă pe spate, nu mai mişcă.

Rapid, smulg şnurul draperiilor şi mă servesc de el pentru a o lega fedeleş pe miss Voluptate. După ce-şi revine din beţie, nu-şi mai poate mişca decât degetele de la picioare, pleoapele şi câteva gânduri sumbre.

Privirea, pe care mi-o aruncă, ar face o tigroaică să lepede. Am mai văzut eu şi altele şi nu mă las impresionat.

– Acum, te ascult. Prefer să te avertizez în mod cinstit că, dacă nu-mi furnizezi informaţia de care am nevoie, ce-

ai să păţeşti va depăşi limitele imaginaţiei.

În loc să-şi bage minţile în cap, această maseză de prostate mă face bou! Da, bou, pe mine, San -Antonio, care ţine locul soţilor plecaţi în delegaţie şi al jucătorilor de bridge care mănâncă bătaie.

O las să-şi verse toate reziduurile. Pneurile trebuie dezumflate ca să le poţi scoate camera. După ce a răguşit bine, mă duc la bideu. Aştept ca acest recipient ecvestru să se umple, opresc alimentarea şi plec să o caut pe demoazela recalcitrantă.

V-am spus că Hercule pe lângă mine nu-i decât o mârţoagă subnutrită?

Dintr-o singură mişcare o aburc pe umăr. Deşi se zbate şi ţipă, o car în camera de baie. Obişnuiţii hotelului, auzind tărăboiul, or fi gândind că fac amor căzăceşte. Probabil că se uită prin gaura cheii, să descopere cine-i paraşuta care-şi strigă mama în halul ăsta. O califică din oficiu, fără să mai fie nevoie de concurs. Îşi dau seama că produsul nu-i import din America, ci un articol de calitate, fabricaţie autohtonă. Lucru de mână... ce mai!

Ar vrea să beneficieze şi ei de o asemenea comoară la o viitoare vizită prin partea locului. Trebuie să ştiţi că-s rare fufele care pun inimă în munca lor. În zilele noastre, conştiinţa profesională e dată uitării! După ce te-au scuturat de parale, *finish!* "Ia-ţi valea, amice, aştept să-mi vină contabilul!"

Las bruneta pe jos. Îi ridic partea superioară, şi îi plasez mutra în apa bideului. E pentru prima oară că acesta vede o faţă umană! Tipa scoate bule de aer cât poate, amintind de un scafandru cu o gaură în cască!

Îi scot capul din apă... Abia îşi mai trage sufletul, sufocată, congestionată, asfixiată.

– Ei, dragă, ne aşezăm la masa tratativelor sau continuăm?

Încearcă să-şi regăsească suflul, apoi, după ce a recuperat câţiva centimetri cubi de oxigen, bolboroseşte:

– Ticălosule!

Să mă facă pe mine ticălos, pe mine, San-Antonio, bărbatul care preferă untul de Normandia celui de Charantes!

Îşi câştigă astfel dreptul la noi abluţiuni ceva mai prelungite. Când o ridic de pe calul care a ajutat-o de atâtea ori să lepede, o sfeclesc, fiindcă femeia e leşinată!

Nu vă daţi seama că are inima slabă şi că şi-a făcut valiza? Asta mi-ar mai trebui!

Presto, îi fac respiraţie artificială. Începe să scuipe apă şi-şi deschide ochii.

– Ei, Venus acvatică, cum te simţi?

De data asta îmi dau seama că a revenit la sentimente mai bune. A luptat cât a putut, dar acum are să vorbească.

Cum îi clănţăne dinţii, o aşez pe pat şi trag peste ea o cuvertură.

– Dă-i drumul, frumoaso, ciripeşte.

Femeia murmură..

– Jo Padovani m-a trimis să pun scrisoarea la poştă.

– Jo Turcu?

– Da...

Îmi scarpin nasul surprins. Padovani nu s-a născut la Istanbul, aşa cum ai putea presupune judecând după porecla lui, ci la Bastia[1], ca toţi indivizii care se plimbă prin Paris cu o maşinărie de radiat extrasele de naştere pe braţul stâng. I s-a spus Turcu, pentru că are o forţă neobişnuită. Poate sfâşia în patru o talie de cincizeci şi două de cărţi şi să ridice în dinţi o masă de bistrou din marmură.

N-am avut niciodată de-a face cu el, dar îi ştiu mutra şi

[1] Localitate în Corsica

pedigree-ul din fişele poliţiei! Cu el nu-i de glumit... Droguri, proxenetism, *hold-up*[1] ; are un curriculum care seamănă cu prima pagină din *Parisiene Libéré*. A fost de asemeni implicat în răfuieli dintre bande, dar niciodată până acum, în ceea ce noi numim, afaceri criminale

Numele lui, pronunţat în ancheta prezentă, mă descumpăneşte oarecum.

În timp ce eu meditez, fata îşi mai vine în fire... Suspină adânc să-şi recapete suflul.

Arată jalnic. Biata ei mutrişoară ar frânge şi inima unui portărel, dacă portăreii ar avea inimă.

– Altceva, fetiţo, ştiai ce conţinea plicul?

Îndreaptă spre mine nişte ochi plini de inocenţă.

– Eu, nu... Jo mi-a spus doar să umblu cu el atent şi să-i atrag atenţia funcţionarei de la poştă că era fragil.

Ah! Ce laşi sunt oamenii! Bineînţeles că miss Trotuar nu cunoştea conţinutul plicului! Nu s-a dus proxenetul să-l timbreze! A pus-o pe ea, fiindcă lui i-a fost frică să nu explodeze maşinăria infernală în momentul ştampilării... Toţi sunt nişte fricoşi, în fond! O fac pe grozavii, fiindcă poartă cu ei o adevărată artilerie, dar n-ar fi în stare să se arunce în vâltoare pentru a salva pe cineva de la înec. De altfel, e lucru cunoscut: proxeneţii nu ştiu să înoate!

O privesc pe frumoasa brună. Duşul a cam răvăşit-o.

– Lucrezi pentru Padovani?

– Şi ce vă interesează?

– Ia auzi, cine te crezi, regina Angliei?

– Să admitem că da...

În ea se operează ceva. Ceva care s-a produs cu încetineală: curiozitatea. Până acum nu a avut timp să-şi pună întrebări,totul s-a derulat prea repede... A mers din surpriză în surpriză; de la nelinişte la spaimă... Dar acum,

---

[1] atac banditesc (limba engleză în original) (n.tr.)

se întreabă ce poate să însemne comportamentul meu.

– Deci, tu nu eşti la curent cu ce învârteşte omul tău?

– Nu-i prea vorbăreţ...

– Ai auzit de capul tăiat găsit în Halles?

Femeia se face verde ca o foaie de salată.

– Astea-s bancuri! Se bâlbâie ea

– Ce vorbeşti! Ai idee ce era în plicul tratat cu delicateţe? O bombă, draga mea... Şi masinăria asta a ucis o tânără drăguţă, care n-a făcut rău nici unei muşte. Deci, după mine, Padovani al tău ar trebui să dea socoteală... Unde l-am putea găsi pe acest gentleman?

Linişte. Tipa e genul de om discret!

– Sper că nu vrei să reluăm şedinţele cu bideul! Ştiu că ai talent în făcutul băşicilor, totuşi...

"Chiar dacă n-ai să-mi spui, tot pun eu laba pe el până diseară... Hai, să te aud!"

Îşi lasă capul în jos.

– N-am obiceiul să torn, face ea. E bărbatul meu şi nu-ţi dai în gât propriul bărbat! Nu se face, nu-i corect!

– Perfect...

Îmi scot din buzunar o foarfecă pliantă de care mă servesc la tăiatul unghiilor... Apuc un smoc gros din ciuful târfei şi-l retez scurt. Îi lipesc şuviţa pe piept.

– Ai să semeni cu Zizi... pentru început. Pe urmă cu Yul Brynner, dacă nu te decizi să vorbeşti mai înainte.

Cu femeile e lucru ştiut: ţin la bărbatul cu care fac dragoste, dar mai mult ţin la frumuseţea lor.

Începe să geamă de parcă aş jupui-o de vie.

– Nu! Nu!

– Unde-l găsesc pe Jo?

Încă nu se hotărăşte. Atunci îi răsucesc o şuviţă din coamă ca să realizez o meşă frumoasă. O tai şi mi-o aplic sub nas.

– Să presupunem că aş fi Taras Bulba! fac eu glumeţ.

Aşa ceva nu se mai poate suporta.

– Îl găsiţi la *Barul Amicilor* de pe strada Lamarck.

– Pe la ce oră îşi deschide birourile?

– Pe la unu...

– Te întâlneşti cu el, de obicei?

– Numai seara...

– Bun... Sper să nu-mi fi vândut braşoave, fecioară focoasă? Fiindcă atunci n-am să-ţi retez numai buclele, ci am să-ţi iau scalpul... Am un amic indian specializat în această operaţie.

Ajuns aici, îi mai ard două sub bărbie şi o adorm pentru o bună bucată de vreme.

Părăsesc odaia şi cobor la recepţie. Aici dau peste un servitor bătrân şi anemic, care se sprijină în coada măturii în aşteptarea clipei finale.

Se uită la mine plin de admiraţie.

– Ştiu că nu v-aţi irosit banii degeaba!

Asta mi-a amintit că am uitat să-mi recuperez bişţarii.

– Pot să dau un telefon? întreb eu.

– Costă cincizeci de centime.

În timp ce formez numărul biroului meu, servitorul mă trage de limbă.

– Ah! Marie-Jeanne e grozavă. Aud numai cuvinte de laudă despre ea... E binevoitoare, docilă...

– Aşa-i îl aprob eu. E dintr-un lemn din care se confecţionează pipele!

La celălalt capăt al firului se ridica receptorul. Recunosc "alo-ul" behăit al lui Pinuche.

– Ah! tu erai, face el. Ai ceva noutăţi?

– Oarecum...

Îi recomand să trimită la hotel doi băieţi să o ridice pe Marie-Jeanne şi să fie în stare să reziste farmecelor ei generos expuse.

– Să nu-i uite acolo poşeta, îi atrag atenţia, am investit

în interiorul ei o parte considerabilă din capitalul meu.

– Ce facem cu dama?

– O îmbrăcaţi, fiindcă e goală ca o statuie, şi pe urmă o închideţi la secret. Imediat după aia, sari într-o maşină şi te duci în viteză să-l recuperezi pe Bérurier, care fierbe mocnit pe strada Lancry. Veniţi pe fugă amândoi să mă întâlniţi la *Barul Amicilor* de pe strada Lamarck... Să vă faceţi că nu mă cunoaşteţi, ne-am înţeles?

– Înţeles.

Închid telefonul. Spălătorul de chiuvete pare complet năucit.

Îl privesc de sus.

– Ce s-a întâmplat? Mă întreabă el.

– Să nu-mi sufli o vorbă, sclavule!

– Dar, domnule!

– Gura, îţi zic! Dacă nu-ţi convine, îţi rup coada măturii şi cum n-ai să mai ai în ce să te sprijini, ai să te prăbuşeşti pe pardoseală ca o balegă de vacă!

Arunc o privire la ceas. E ora douăsprezece. Am timp să-l întâlnesc pe Turc.

CAPITOLUL VIII

CAPETE SPARTE

Barul Amicilor nu se deosebeşte prin nimic de alte localuri similare. E o cafenea pariziană cu o tejghea, câteva mese de marmură şi o cuşcă de sticlă în care o damă cu ochelari vinde produsele regiei franceze de tutun, plus bilete Loto şi ilustrate prost colorate, menite să glorifice turnul Eiffel.

Când intru în acest local, presărat cu rumeguş, o mulţime electrizată îşi serveşte aperitivul la tejghea, discutând despre viitoarele impozite. Impozitul e găselniţa cea mai straşnică din zilele noastre şi care îi bine dispune nevoie mare pe oamenii de pe la noi.

Toţi se întreabă, despăturindu-şi ziarul în fiecare dimineaţă, ce-o mai fi inventat ministru de finanţe în acest domeniu. Reţineţi că tipul dispune de o echipă serioasă de funcţionari ingenioşi!

Triumful lui îl reprezintă dările! Ceea ce-i echivalent cu dezintegrarea în lanţ a agoniselii francezului.

Îi cercetez pe şpriţari, dar nu-l zăresc pe Turc. Mă înţeapă o nelinişte: să nu care cumva onorabilul gentilom să fi luat vreun mijloc de loçomoţie şi să fi şters putina! O fi contractat tuse măgărească şi doctorul i-o fi prescris o schimbare de aer.

Cumpăr prima ediţie a ziarului *France Soir*, dar n-a

transpirat încă nimic. Ca să-mi treacă timpul, dau pe gât un scotch.

Se scurge un sfert de oră, clienţii îşi văd de drum ca să deguste antricotul familial.

N-au mai rămas decât două vânzătoare tinerele care mănâncă sandwich-uri în fundul bodegii. Încep să simt furnicături în nădragi. Numai de nu l-ar fi informat careva pe scrântitul ăsta de Padovani asupra iminentei mele sosiri...

Brelocul meu indică ora unu şi zece... Mai comand un rând şi iată că apar Lurel şi Hardy, adică Pinuche şi Béru... Doi împieliţaţi de treabă!

După cum ne-am înţeles, se fac că nu mă cunosc şi se aşează ceva mai încolo. Comandă un vin alb şi cer chelnerului să le aducă tabla pentru 421.

Macao, jocul infernal! Cei doi imbecili se iau la ceartă ca doi avocaţi care au nimerit peste o stridie fină. Pinuche afirmă că ultima lui mişcare a fost "anulată", Bérurier îi respinge afirmaţia, greşeala conducând la descalificarea adversarului, care a jucat mai mult decât avea dreptul.

Băiatul de prăvălie, atras de altercaţie, se apropie de cei doi în dorinţa de a-i reconcilia. În această clipă, iată că apare Jo Padovani, zis Turcu,deşi îmi pierdusem nădejdile. Nu mă înşel, îi recunosc fizionomia atrăgătoare. Când îl vezi nu mai ai nici o îndoială privind originea omului. Ba îţi dai seama că unii au coborât din copac mai încet ca alţii.

E scund, dar înspăimântător de lat în spate. Muşchii lui enormi întind mai să plesnească haina mov pe care croitorul lui a reuşit să i-o confecţioneze. Capul îi este exact ca un pătrat. Poartă părul tuns scurt, are sprâncenele enorme, stufoase, nasul constelat de cicatrice, gura strâmbă şi nişte ochi ciudaţi, limpezi şi reci!

Se apropie de tejghea şi comandă un pahar mare de vin

roşu.

Îl dă pe gât cu o viteză supersonică. Nu mai stau pe gânduri. Mă apropii de el şi exclam:

– Ah! iată-l pe bătranul Padovani! Ce mai faci, Turcule?

Se răsuceşte spre mine şi mă cercetează cu răceală.

– Nu vă cunosc! Declară el.

E sigur pe ce afirmă. Individul are o memorie infailibilă şi când a decis că nu cunoaşte pe cineva, n-are rost să-i debitezi gogoşi.

– Atunci, să facem cunoştinţă, zic eu, dacă altfel nu ţine.

Scot cătuşele şi dau să i le pun. E un exerciţiu pe care-l execut de obicei în patru secunde. Dar acum, înregistrez un eşec... dureros! Turcu s-a dat un pas înapoi şi m-a izbit cu genunchiul în burtă. Tipul ăsta nu face nimic de mântuială, cele mai mici mişcări ale lui produc ravagii ieşite din comun. Simt că mi s-a dublat splina şi cad în genunchi, cu primul etaj încins de o durere cumplită.

Jucătorii mei de 421 au făcut doar un salt până la Padovani. Primul ajunge Pinuche, exact la timp ca sa deguste un croşeu în maxilar, care îl trimite exact în capătul opus al cafenelii, drept în boxa damei cu ţigările...

E rândul lui Béru, care administrează o lovitură de pumn în dulapul Turcului; dar vai! E ca şi cum l-ar fi atins un evantai. Béru se opreşte naucit de propriul lui atac. Turcu, care-şi merită pe deplin porecla, îi cârpeşte una sănătoasă... Grasu încasează lovitura în nas şi începe să sângereze ca un purcel.

Fără să piardă vremea, Padovani îi mai serveşte un opercut în gingii şi gura lui Béru se transformă într-un biftec. Se încinge un rodeo în toată legea! Vacarmul răzbeşte până în stradă. Fecioarele din fundul cârciumii scot ţipete ascuţite, înspăimântate. Băiatul de prăvălie e alb ca varul; în chip de măsură de prevedere, trece în spatele

tejghelei, pentru a pune un obstacol între el şi antreprenorul de demolări.

Vânzătoarea de ţigări ne strigă "Potoliţi-vă! domnilor, domnilor!" dar se abţine să cheme poliţia, *because* îl cunoaşte pe client şi-i convinsă că dacă i-ar face una ca asta, represaliile ar fi crunte.

Îmi scot revolverul.

– Mâinile sus! Urlu eu., mai să-mi explodeze plămânii.

Vă închipuiţi cumva ca un P38 îl impresionează pe Turc? Da de unde! Se aruncă peste mâna mea şi cu o lovitură precisă îmi azvârle aspiratorul dintre degete... Blestematul ăsta dispune cu desăvârşire de noi. Oh! Nu-s deloc mândru! Béru, care-i un dur, reintră în luptă. Reuşeşte să aplice un croşet în stomacul gorilei. Padovani abia dacă a simţit lovitura. Îl apucă pe Béru de o ureche, trage în sus şi capătul pavilionului se rupe... Béru urlă cât îl ţine gura. În clipa în care mă apropii, îmi câştig dreptul la o nouă lovitură la gioale! Nu-i chip să-l priponim pe fiul ăsta de căţea! Ar fi trebuit să mobilizez totă cazarma Champerret şi să-i fi solicitat ministrului apărării naţionale efective serioase! Ăsta nu-i om, e un buldozer dezlănţuit... Loveşte, răstoarnă, masacrează. Cu o singură mână izbeşte capul Grasului de tejghea. Cu cealaltă îmi răsuceşte braţul drept.

Se îngroaşă rău gluma! Mă tem că o să ne scape... Nu! Un bărbat sublim intervine. Să-l numim Pinaud şi să nu mai vorbim. Vulpea bătrână, înţelegând că prin forţă nu vom pune niciodată mâna pe Turc, se pregăteşte să-i întindă o cursă. În timpul învălmăşelii, a ocolit tejgheaua, a pus mâna pe un sifon şi-l văd că-l ţine zdravăn, ridicat în sus.

Îl împing din toate puterile pe Padovani spre tejghea pentru a-l face mai accesibil. Pinaud izbeşte sănătos cu sticla de apă gazoasă. Şi-a mobilizat toate puterile, puteţi

să-l credeţi. Ultimele lui resurse au intrat în acţiune. Se aude o bubuitură serioasă. Explodează sifonul... Padovani se imobilizează...

Se prelinge lin printre braţele noastre şi se răspândeşte pe pardoseală. În craniul lui se cască o rană... Pinaud aruncă gâtul sifonului în chiuveta de vase.

Îşi îndreaptă cravata slinoasă şi cu vocea lui calmă, îmi spune:

– Îmi amintesc ca în 28, pe când eram la Toulon pentru afacerea Ragondin...

Nimeni nu-l ascultă, dar el continuă sa conferenţieze în faţă paharelor goale.

Bérurier, sprijinit de ghişeul tutungeriei, îşi scoate proteza să constate stricăciunile... Işi culege dinţii sparţi din gingiile Michelin... În special caninii şi-au luat rămas bun definitiv. Scapă din alveolele lor ca nişte boabe de orez dintr-un sac spart.

Grasu face spume de furie printre buzele tumefiate.

– O proteză făcută la comandă! se vaită el, ca şi cum ştirbii ar putea să-şi cumpere dinţi de gata...

– Nu te necăji, îl consolez, vei fi trecut în categoria accidentelor de muncă... Au să te despăgubească, mă rog, aşa sper... Deocamndată, lasă dinţii în pace şi ajută-mă să-l car pe domnul la maşină...

– Unde-l ducem?

– La birou...

Când vorbeşte acum, ai impresia ca înoată prin noroi cu nişte galoşi care iau apă. Sângele continuă să-i curgă din rât şi din urechea cu pavilionul sfâşiat... Îşi tamponează grosul cu ştergarul chelnerului.

În local, nimeni nu scoate o vorbă. Nu-i pentru prima oară ca se iscă bataie în cartier.

Totuşi, o pereche de poliţişti işi fac apariţia, chemaţi de către una dintre chelneriţele care a reuşit s-o şteargă afară.

Aceşti doi domni îşi desprind urgent bastoanele de cauciuc. Pe cuvantul meu, ar fi avut de gând să continue masajul dacă n-aş fi intervenit cu legitimaţia mea. Atitudinea lor se schimbă pe loc, şi ei sunt aceia care îmi transportă boul la şaretă. Ca măsură de prevedere îi punem cătuşele şi Pinuche ia loc alături de el. Béru şi cu mine – în faţă.

Iată convoiul plecat.

Sosirea la *Poultock's Haus*[1] e marcată de trezirea Turcului. E la fel de fericit ca ăla care-şi aprinde ţigara cu lozul câştigător. Ar vrea să înceapă imediat meciul retur, dar, din fericire, cătuşele îi priponesc bine mâinile. Amicul Béru, care şi-a recăpătat în bună măsură atributele, ii serveşte o infuzie de tălpi cu ţinte, calmantă.

Îl cărăm pe Turc până în biroul meu, a cărui uşă e închisă cu poftă de către Pinuche.

Bérurier îşi pune pălăria în locul care-i convine cel mai mult, adică pe jos, procedând la fel şi cu haina. E de un calm nemaiîntâlnit, nici în Olimp, nici la jocurile olimpice!

Eu, care-l cunosc, pot să vă asigur că numitul Padovani Joseph îi va înţelege durerea. Grasu îşi sumecă mânecile roase. Apoi, îşi coboară puţin bretelele ca să nu-l stânjenească în mişcări. În sfârşit, îşi desface cravata, o bagă în pantaloni şi se duce la dulapul lui să tragă un gât de vin.

În timpul acestor preparative, Pinaud se aşează în spatele unui birou, după ce-a împins gorila pe un scaun împletit.

În ceea ce mă priveşte, freamăt ca un armăsar tânăr înaintea cursei de trap, în marea nocturnă de la Vincennes.

---

[1] coteţ (limba engleză în original), una din multiplele denumiri date de autor sediului poliţiei. (n.tr.)

Bérurier revine.

– Cu ce începem? se informează el pe un ton detaşat.

Mă aşez pe birou, în faţa Turcului.

– Presupun că ticălosul ăsta n-are de gând să vorbească imediat.Părerea mea e că ar trebui să-i serveşti un aperitiv înainte de a ne aşeza la masă!

Padovani are un râs batjocoritor.

– Fără glumă, mă luaţi drept domnişoară, bandă de....

Şi enumeră îndelung calificativele de care ne considera demni. Îl ascultăm de parcă ne-ar da o reţetă de pui vânătoresc sau de cârnăciori în brioşi. Când termină, după ce i-a secat imaginaţia, Bérurier se apropie de el. Padovani, deşi priponit, se încordeaza şi se repede în adversar. Béru încasează o lovitură de umăr drept în figură şi ajunge în capătul opus al biroului să-şi culeagă butonii.

Ma reped asupra Turcului şi-i articulez o lovitură violentă în telescaun. Nu-i cade bine. Îl răstorn pe locul lui şi-l leg strâns cu o curea care nu părăseşte niciodată sertarul de jos.

Béru, în culorile apoplexiei, e pe punctul să explodeze.

Se întoarce spre taur cu ochii holbaţi... Urechea lui pe jumătate smulsă îi strică fizionomia. Seamănă cu un iepure gras.

Îl examinează atent pe Padovani. Banditul îi trânteşte un scuipat în plină figură. Răbdător, Grasu se şterge. Brusc, faţa i se iluminează ca o catedrală în noaptea de Crăciun. Merge să scotocească în dulap şi ia un borcan început cu pateu de ficat. Apucă pasta cu toată mâna şi, printr-un gest teribil, o plesneşte pe faţa corsicanului. Domnul Sfarmă-Piatră începe să spumege. Se simte umilit până în străfundul sufletului... Bérurier, pus pe şotii, întinde pateul pe obrajii torţionarului său... Îi umple nările, îi astupă trompele lui Eustache, îi bagă în ochi...

– Na,drăguţule, mârâie el. Prea te-ai consumat. Trebuie

să te alimentezi. Pinaud, du-te şi caută oglinda aia spartă care atârnă de uşa closetului.

I-o prezintă lui Padovani ca un frizer care-şi cunoaşte meseria, după un tuns conştiincios...

– E nostim, caidul, glumesc eu. Nu-l mai dichisiţi, e cazul să-l tragem în poză.

Îl sun pe asistentul de la laborator.

– Ia-ţi aparatul şi vino încoace, îi spun. Pentru un portret de familie.

Am avut o idee grozavă, procedând astfel. Capetele astea pătrate sunt mai vulnerabile pe plan psihic decât fizic. Gorila face o mutră cumplită.

– Urât din partea voastră, protestează el.

Nu-l mai atingem înainte de sosirea fotografului. Bertrand, roşcovanul, a învăţat să nu se mai mire de nimic, Zdrahonul ăsta mânjit cu pateu reprezintă pentru el un subiect ca oricare altul. Îşi reglează aparatul şi-i face mai multe fotografii domnului Sparge-Tot.

– Developează-le rapid, îi recomand eu. Sunt pentru ultima ediţie a lui *France Soir*... Am nevoie de pozitive în cateva minute!

– Ne ocupăm imediat, domnule comisar.

Mă joc cu pila de unghii.

– Dragă Padovani, îi spun, am impresia că cei din anturajul tău se vor stramba de râs, fără sa-i coste prea mult, când îţi vor vedera moaca în ziar. Noroc că eşti acuzat de omor, că altminteri te-ai vedea obligat să te expatriezi...

Padovani ridică din umeri, indecis. Pe un ton, dorit să fie neîncrezător, dar din care răzbeşte neliniştea, articulează:

– Ca şi când ziarele n-ar avea ceva mai bun de făcut, decât să se ţină de prostii!

Izbucnesc în râs.

Glumeşti, nu te-ai uitat niciodată la pozele de pe prima pagină? Îşi supraliciteaza imaginile caraghioase: Prinţul

Rainier în "Să facem clismă copilului"; Brigitte Bardot scoţându-şi o bătătură călare pe un cal de lemn la bâlci!

Nu mai insist asupra subiectului.

– Am să-ţi arăt ziarul. Până atunci ai putea să-mi vorbeşti puţin despre capul tăiat şi plicul exploziv...

Şi spusele mele îl zguduie.

Îşi încruntă sprâncenele şi în jurul lui se risipesc fărâmiţe de pateu.

– Ce?

Are aerul inocent al unui puşti care a înghiţit cinci kile de dulceaţă.

Îmi aprind o ţigară. Pinaud vrea să profite de flacăra mea şi îşi apropie chiştocul deşelat. Îndrept focul spre mustaţa lui.

– Spală-i faţa imbecilului ăsta, îi spun, că mi se întoarce stomacul pe dos!

– Mă ocup eu, face Béru.

Se duce să caute o căldare cu apă şi o varsă în capul Turcului. Apoi, înarmat cu un ziar mototolit îi îndepărtează masca de untură.

– Padovani, atac eu, după ce şi-a recăpătat – eram gata să spun: o figură umană – mutra lui de toate zilele. Padovani, ştiu că tu ai depus capul acela de om în panerul măcelarului... O tânără, pe nume Marguerite Mathieu, te-a văzut... a venit să depună mărturie şi după semnalmentele furnizate, ne-am dat seama că tu erai misteriosul criminal... Dar, nu dispuneam de probe... Atunci am încercat să te prindem întinzându-ţi o cursă. Şi ai muşcat momeala... Din păcate, n-am prevăzut ce avea să i se întâmple micuţei Marguerite, pe care bomba ta a făcut-o bucăţele. Dar te-ai trădat cu acest plic...

Mă întrerupe:

– Destul! Destul! Salata asta a voastră e pentru proşti, nu servesc! Sunteţi puşi să inventaţi basme trase de păr...

Nu ţine... Vreau un avocat! Şi chiar acum!

– Uite unul, face Béurier, înfundându-i o arcadă... E numit din oficiu, dar e bun.

Mă duc în biroul vecin şi sun serviciul care a arestat-o pe metresa Turcului.

– Veniţi imediat cu prostituata în biroul meu.

– Bine, domnule comisar.

Când apare târfa, corsicanul îşi muşcă buzele. La aşa ceva nu se aştepta. Femeia nu se simte prea în largul ei. Evită cu grijă privirea scandalagiului. Se gândeşte la ce o aşteaptă dacă într-o bună zi vor da nas în nas. Deocamdată, pe Rue de Sèze se va găsi carne la solduri.

Mă îndrept spre ea.

– Recunoşti că ai pus la poşta de pe strada Boétie, la cererea acestui individ, un plic albastru destul de greu? O întreb cu o nuanţă de solemnitate în glas.

– Da, şopteşte ea.

Le fac semn celor doi poliţişti şi aceştia o scot afară.

După plecarea lor, se lasă o linişte adâncă. Eu mă uit la Padovani, el la mine, destul de dezumflat în ciuda aerelor de superioritate. Bertrand revine, ducând în cleştişoare metalice două fotografii încă ude, de probă.

Le depune pe o foaie de sugativă şi-mi aşteaptă reacţia. Mă uit şi un râs nebun mă frânge în două.

– Pado! Trebuie neapărat să le vezi şi tu...

Împing sugativa spre el. Ezită, dar, împins de curiozitate, aruncă o privire. Chipul lui păleşte.

– Urât din partea voastră, protestează el.

Îi dau probele tipului de la laborator.

– O.K., scoate-mi un set, vreau să le fac cadou!

Bertrand se eclipsează. Ridic receptorul şi compun numărul lui Laroute. Telefonista ziarului gângureşte "Alo?"

– France-Soir? fac eu. Aş vrea să vorbesc cu Laroute!

Sunt comisarul San-Antonio.

Aproape imediat recunosc vocea reporterului. Trebuie că masează rotunjimile vreunei puicuţe, pentru că aud cotcodăcind în jurul lui.

– Cum mai merge colecţia dumitale de jartiere? Îl întreb.

Ziaristul izbucneşte în râs:

– Fir-ar să fie, San-Antonio... Tocmai descoperisem o piesă rară când ai sunat. Dar ancheta dumitale, înaintează, înaintează?

– Cu paşi mici. Dă o roaită pe aici, am o noutate care merită un loc pe prima pagină...

– Sosesc.

Satisfăcut, închid.

– Situaţia se prezintă în felul următor, mă adresez caidului, dacă vorbeşti, nu-i dau portretul tău ziaristului... Dacă ţii să faci linişte, s-a sfârşit cu onorabilitatea domniei tale... Alege...

Acesta ridică din umeri.

– S-a făcut, am să vă zic tot...

Suspin a uşurare.

– Sunt numai urechi.

Padovani bombăne:

– Dezleagă-mi cureaua asta afurisită, mă sufocă...

– Ai să te porţi cum trebuie?

– Cu astea la mâini n-am cum să sparg puşcăria. V-am băgat în sperieţi?

În viaţă, trebuie să-ţi mai asumi şi riscuri.

– Să ne bagi în sperieţi! Ce vorbe mai sunt şi astea, Turcule...

I-l arăt lui Béru.

– Dezleagă-l!

– De acord, face Grasu, dar vreau numai să-l previn că dacă mişcă un deget, îi demolez botul cu ciocanul!

Celălalt zâmbeşte. Béru trece în spatele scaunului şi

desface catarama curelei.

– Uf, suspină Padovani, ce bine e...

Se ridică şi execută câteva mişcări de dezmorţire, apoi îmi zâmbeşte.

–N-am mai văzut până acum un sticlete mai tâmpit ca tine! afirmă el.

Şi, în aceeaşi clipă, îl răstoarnă pe Pinuche, lovindu-l la picioare şi se repede spre fereastra deschisă.

Bérurier trage o înjurătură. Dar n-avem timp să intervenim. Turcul a şi plonjat cu capul înainte.

Nu mai rămâne decât dreptunghiul ferestrei deschise spre azurul unui cer spălat de nori.

Număr în minte: unu... doi... trei... pa...

O bufnitură. Bufnitura. Cea care se aude când pe asfaltul unei curţi cad o sută de kilograme de carne de la etajul trei.

Partea a doua

Sub semnul leului

CAPITOLUL IX

CU CAPUL RECE

Aşteptăm cel puţin un minut înainte de a alerga la fereastră.

Jos, lângă o maşină radio, zace corpul zdrobit al Turcului.Şoferii ploiţiei dau fuga.Unul dintre ei se uită în sus să vadă de la ce înălţime a făcut-o individul pe torpila umană.

– Voi l-aţi aruncat? Ne strigă el.

– Moral, da, mormăi eu.

Bérurier îşi coboara încet mănecile cămăşii.

– Ziceţi-mi ceva să nu mor! erupe el. Să ne lase baltă în toiul discuţiei, uite aşa, ce neobrăzare...

– Da, subliniază Pinuche, scărpinându-şi cu vârful unghiei colţul ochilor lui puchinoşi.Cred că n-am procedat bine...

– Ar fi trebuit să-i facem o injecţie cu pentru total, e de părere Grasu.

– Pentru total? mă mir eu.

– Ştii tu, de ăla care-i face să vorbească pe tipii mai puţin guralivi...

– Incult afurisit ce eşti!Vrei să zici penthotal!

Îşi ridică haina o îmbrăcă şi saltă din umeri.

– N-ar trebui să faci întotdeauna atâta caz de cuvinte, San-Antonio. În felul tău eşti un pedant.

Pentru un sfert de oră, pedantul a pus-o de mămăligă. Unul după altul, ca trei raţoi în drum spre baltă, coborâm să vizionăm cadavrul.

N-arată prea bine Padovani al nostru. Seamănă mai mult a piftie decât a turc! Faţa i-a explodat literalmente şi e complet dezarticulat. Ai putea să-l aduni cu sugativa.

Pinuche, conştiincios ca întotdeauna, îngenunchiază lângă el şi-i percheziţionează buzunarele. Scoate la iveală: un portofel, un stilou de aur, ţigări turceşti (o cochetărie de pungaş de mare clasă), o brichetă cu gaz, un ceas de aur şi o batistă de mătase. Detaliu important, un inel enorm de platină cu un diamant mare cât o boabă de fasole e înnodat în colţul batistei.

Încerc să-l pun pe mâna mortului, dar e prea strâmt pentru degetele lui de bătăuş. Părerea mea e că l-a subtilizat în timpul vreunei spargeri şi avea de gând să mai aştepte înainte de a-l mărita...

Îi iau portofelul şi mă întorc la mine în birou

*
* *

Instalat comod, cu un pahar de whiski la îndemână, fac inventarul portofelului din piele de crocodil. Conţine o mie de dolari, în bancnote de o sută, un permis de conducere pe numele Padovani, cinci sute patruzeci de franci francezi, o fotografie a metresei lui în costum de baie pe o plajă, undeva, şi un bilet de la loterie a cărui tragere se apropie.

Nimic din toate astea nu-mi poate furniza un indiciu cât de cât.Plin de nervi, îmi trosnesc articulaţiile.

Am avansat doar fiindcă l-am arestat pe vinovat, însă nu ştiu nimic în legătură cu prima lui victimă şi nici care a fost mobilul crimei.

Laroute îmi bate la uşă.

– Salut, comisare, rosteşte el.Ce mai nou?

Capsat, îi răspund.

– Nu-i momentul, bătrâne, scuză-mă...

Dar de ziarişti scapi mai greu decât de o eczemă cronică.

– M-ai chemat în legătură cu o fotografie interesantă!?

– Du-te şi fă-o în curtea clădirii...

– Ce s-a întâmplat?

– O să ţi se explice. Iartă-mă, dar nu-ţi pot acorda nici măcar o secundă!

Furios, trânteşte uşa şi pleacă.

Ridic receptorul.

– Aduceţi-mi fata.

Moartea caidului m-a dat peste cap. Se întâmplă destul de rar ca un pungaş ca ăsta să se sinucidă.Îmi dau seama că totul se sfârşise pentru el, că avea să înfunde puşcăria în mod inevitabil, totuşi nu mă prind care au fost cauzele profunde ale gestului său.S-o fi temut de ridicol din pricina fotografiei ăleia caraghioase? Sau l-o fi rănit trădarea femeii lui?

Marie-Jeanne e introdusă pentru a doua oară în birou.

Constatând că bărbatul ei nu mai e acolo, îşi vine puţin în fire. Le fac semn băieţilor să ridice pânzele şi mă plantez în faţa ei.

– Ascultă, fetiţo, n-am timp să mă joc de-a v-aţi ascunselea. Iată care-i situaţia: omul tău n-a vrut să vorbească şi a negat totul în bloc.Cum nu deţin împotriva lui dovezi zdrobitoare, mă văd nevoit să vă dau drumul la amândoi. După tot ce s-a întâmplat, pun pariu pe nădragii unui zuav contra mâinii surorii mele, că-ţi face felul. Îl cunoşti tu pe Turc. E cam nervos! Baia care i-am administrat-o nu i-a răcorit furiile.

Îi vorbesc cât mai convingător. Femeia păleşte şi ochii i

se măresc sub efectul spaimei.

– Ca să-ţi pui pielea la adăpost, nu-ţi rămâne decât un singur lucru de făcut: să goleşti tot sacul. În felul ăsta, punem mâna pe Turc, ceea ce ar fi indicat pentru starea sănătăţii tale, ce părere ai?

E de acord, mie în sută.

– Da, da, îngaimă ea. Numai că nu ştiu nimic... Mi-a dat plicul ieri şi mi-a supus să-l pun la poştă, asta-i tot!

Nu mai opune rezistenţă, năucită cum e, ceea ce în realitate, nu-i rău deloc!

– Să lăsăm la o parte istoria cu plicul. Acum mă interesează cealaltă afacere. Nu-mi poţi spune nimic în legătură cu ea?

– Nu. Nu-i altul mai secretos ca bărbatul meu.E mormânt.

Aici a folosit cuvântul cuvenit. Într-adevăr, acum, Turcu e mormânt, dar ce zic eu: mauzoleu!

Mă gândesc puţin ca să-mi aerisesc meningele.

– Bun, atunci aşteaptă, o să procedăm altfel.

Iau o foaie de hârtie şi un creion.

– Unde locuiţi voi doi?

– În hotelul *Côte d'Argent*, pe strada Milan.

– Camera, numărul?

– Paisprezece...

– Cam ce prieteni are?

Ea ridică din umeri.

– Păi... nişte tipi de prin Montmartre...

– Vreau nume!

Stă şi se gândeşte:

– Bob Spionul... Grenoblezul... Magnin Zâmbăreţul... Nu le ştiu numele adevărate...

– Nu-i rău nici aşa... Ia spune-mi, în ultima vreme, Turcu nu lăsa impresia că ar fi amestecat într-o afacere delicată?

– Oh! El stă mereu cu oblonul tras... Ca să ştii ce are de gând, trebuie să te scoli în zori!

– Noaptea nu iese la vânătoare?

– Ba da, uneori. Dar fără să-mi spună unde şi de ce!

Hotărât lucru, Turcu ăsta era un personaj ermetic, deloc genul idiotului care să se spovedească nevestii. Ştia el bine că în materie de confesiuni, muierile sunt ca nişte strecurători!

Le încredinţezi un secret şi nici nu apuci bine să termini, că ele îşi şi fac în minte lista smintiţilor cărora să le debiteze istorioara.

– Asta-i tot ce ştii?

– Da, vă jur!

Uite-o că ridică solemn mâna.

– Ce te-a apucat, glumesc eu, n-a început să plouă!

Şifonată, îşi lăsă lăbuţa în jos.

– În *Barul Amicilor* se întîlnea cu gaşca?

– Da.

Of! De asta îmi era frică. Acum, tipii sunt la curent cu tot circul. Trebuie că-i agitaţie mare în coteţul lor. Se salvează cine poate!Bărbaţii şi ticăloşii primii! Se îmbracă, după cum bate vântul, în culori neutre! Îşi iau adio de la târfele pe care le jumulesc de bani... după o ultimă dezmierdare a sânilor planturoşi.

Chiar dacă aş pune mâna pe amicii Turcului, nimic nu mă îndreptăţeşte să presupun că i-ar fi fost complici.

Îmi vine o idee. Una drăguţă foc...

Dau fuga la fereastră şi mă aplec spre curte. Jos, Laroute se regalează fotografiind mortul din toate părţile.

Îl strig:

– Să nu pleci înainte de a da ochii cu mine, Laroute, e foarte important!

După care, îi sun pe body-guarzii prostituatei.

De cum îşi fac apariţia, mă adresez întregului grup:

– Fiţi atenţi, copii: e ora două după-amiază. O păziţi pe

fată până la opt, apoi o duceţi cu maşina pe strada Milan şi-i daţi drumul la cincizeci de metrii de hotelul *Cote d'Argent*, ne-am înţeles?

– Da, să trăiţi.

– Bun.

Mă adresez apoi sportivei care escaladează domni:

– Tu intri în hotel, cum faci de obicei, şi urci direct în cameră, bine?

Marie-Janne schiţează un gest de aprobare.

– Nu stai de vorbă cu nimeni, doar un bună ziua, bună seara, patronului sau cameristei. Nici un cuvinţel despre ce ţi s-a întîmplat, ai înţeles? Să nu-mi faci prostii, în hanul tău zidurile au urechi... Dacă nu execuţi întocmai ce-ţi spun, e vai de pielea ta...

Îmi confirmă supunerea ei totală.

– Şi după ce ajung în cameră? Mă întreabă ea.

Îi zâmbesc

– Nu-ţi bate capul, urmarea programului n-o ştiu încă, e un fel de revelion cu surprize, am putea spune...

Îi trag pe cei doi poliţişti deoparte.

– Padovani s-a sinucis adineaori. S-a aruncat de la fereastră, le spun în şoaptă.

– Am aflat, afirmă ei.

Discreţia lor îmi face plăcere.

– Bravo, băieţi. Nici o vorbă târfuliţei... Nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat, altminteri planul meu eşuează!

– Nu vă faceţi griji, şefu'... O să-i ţinem companie până la ora la care ne-aţi indicat-o...

– Daţi-i ceva de mâncare, să-i mai treacă timpul...

În această clipă, Laroute îşi face o intrare zgomotoasă în biroul meu.

– Ai avut dreptate, rosteşte el cu o voce tunătoare.Îmi serveşti noutăţi, nu glumă!

Îi sar în cale cu degetul la buze.

Se opreşte brusc din strigat. Apoi o priveşte pe Marie-Jeanne.

– Cine-i dumneaei?

– Poate am să-ţi spun într-o zi, fac eu, străduindu-mă să adopt un ton degajat şi vesel.

Cei doi zbiri o scot afară pe femeie.Rămânem singuri. Laroute şi cu mine.

Îmi şterg fruntea cu cotul.

– S-ar putea spune că m-ai făcut să mă treacă năduşelile. Dacă fata ar fi aflat de moartea caidului, s-ar fi ales praful de planul meu.

Îl împing spre scaun.

– Aşează-te, Laroute, vreau să-ţi cer o nouă amânare...

Ziaristul se încruntă.

– Ce vorbeşti?

Vocea lui nu prevesteşte nimic bun.

– Nu pomeni de moarte lui Padovani până mâine.

Se ridică, vine spre biroul meu, îşi propteşte pumnii pe mapă şi se sprijină de ea pentru a se înclina până în dreptul feţei mele.

– Nici gând, comisare!

– Ce-ai spus?

– Am spus: nici gând. M-am săturat de basmele dumitale... De amânările dumitale, de strălucitele dumitale tertipuri... Meseria mea e de a informa publicul înaintea altor colegi de breaslă. Au trecut două zile de când mă împiedici să scot un articol de pagina întâi, gata, s-a terminat... Regret, dar am de gând să-mi fac treaba.

Hotărârea lui pare de neclintit.

– O clipă, îi spun.

– Nu, nu mai am nici una de pierdut...

– Ba da! Laroute, dacă anunţi moartea caidului, totul se duce dracului... Dimpotrivă, dacă mă ajuţi, sunt sigur că dau de capătul acestei afaceri tenebroase.

Iau fotografia care-l reprezintă pe Padovani mânjit cu pateul de ficat.

– Hai să facem un târg. Ce părere ai de clişeul ăsta?

Laroute izbucneşte în râs.

– Haios!

– Ei bine! E al dumitale în exclusivitate. Vei scrie că am descoperit o pistă.Că am arestat un anume Jo Padovani, zis Turcu... S-a produs o încăierare... Fotografia a fost luată în clipa în care pe Pado l-a izbit în mutră acest proiectil... Nimic nu-i va putea distra mai mult pe cititori. Corsicanul a fost interogat, dar cum a furnizat un alibi indestructibil, i s-a dat drumul. Vei putea chiar pretinde că l-ai intervievat la ieşirea din arestul poliţiei... Ţi-a făcut o declaraţie precum că-i indignat de comportamentul sticleţilor... că a fost arestat în urma unui denunţ anonim, pe al cărui autor speră să-l descopere... Fă aşa... ar fi senzaţional! Mâine, vei avea oricum posibilitatea să dezvălui adevărul; astfel vei dispune de două articole senzaţionale în loc de unul. Vezi că sunt corect? Nu te-am alertat eu imediat, şi numai pe dumneata?

Laroute nu şi-a luat ochii de la fotografie.

Îşi băga portretul în buzunar.

– S-a făcut. Sunt un om slab, nu-s în stare să-ti refuz nimic.

– Ah! O clipă...

– Ce s-a întâmplat?

– Dă-mi rola cu pelicula făcută în curte. N-am chef să-mi tragi clapa!

– Aha, ai de gând s-o distrugi!

– Văd că între noi domneşte o încredere desăvârşită, observ, eu sarcastic.

– Aş putea să-ţi servesc acelaşi lucru...

Ne felicităm cu nişte priviri în stare să topească Polul Nord!

– Hai să aplicăm un alt sistem... Scoate pelicula din aparat şi împacheteaz-o...

– Şi pe urmă?

– Scrie pe ea adresa ziarului şi o punem imediat la poştă printr-un gardian. Aşa vei fi sigur că ai s-o primeşti mâine.

– De acord...

Mă ascultă, scoate filmul, îl înveleşte într-o hârtie albă şi fixează capetele pacheţelului cu bandă adezivă.

După ce scrie adresa, sun un gardian.

– Un minut, spune Laroute, să nu-i faci vreun semn discret, că altminteri ne oprim aici!

– Cum ar putea pricepe un gardian semnul discret de care vorbeşti? Obiectez eu.

Totul se termină cu bine. Poliţistul ia pacheţelul şi cei zece franci de la ziarist şi pleacă, distribuindu-ne saluturi milităreşti, format ministerial!

– Pe mâine, îi spun lui Laroute. Mă bazez pe dumneata. Reţine că atunci când contez pe cineva nu-mi place să fiu dezamăgit. Dacă-ţi vine ideea să mă tragi pe sfoară, vei pierde şaptezeci şi cinci la sută din sex-appeal-ul dumitale care le farmecă pe secretarele ziarului.

Saltă din umeri, vexat. Ne despărţim în termeni reci.

Bérurier îşi face apariţia, cu pălăria pusă anapoda.

Pare deprimat.

– Ce ţi s-a mai întâmplat, Grasule?

Îşi depune pe chipul meu semeţ privirea ochilor lui sanguini.

– Tocmai mi-am adus aminte că Bertha mea găteşte azi friptură de vacă.

– Şi ce-i cu asta?

Îmi arată proteza mutilată.

– Cum crezi că aş mai putea mesteca?

– Pune-o să-ţi facă chifteluţe Parmentier, dragă Béru... Sau lapte de pasăre.

CAPITOLUL X

MAI SĂ-MI CRAPE CAPUL

E şapte şi câteva minute când păşesc pragul hotelului *Côte d'Argent*. Sunt prevăzut cu o valiză de carton, cu o pălărie şi o pereche de ochelari care nu-mi servasc la nimic pe planul dioptriilor, ci doar să le induc în eroare pe cele ale tipilor care m-ar privi.

Stabilimentul e de categoria a treia, dar bine întreţinut. Ca în toate hotelurile mici din Paris, miroase a lenjerie călcată şi a ceară de parchet. Un rododendron îşi pierde clorofila pe tejgheaua recepţiei. La caserie, o damă în vârstă, cu păr alb, scrie într-un registru mare.

Îmi zâmbeşte.

– Ce-a dorit domnul?

– Aş putea obţine o cameră?

– Dar bineînţeles!

Îmi dă numărul 25. Mă înscriu sub un blazon fals, iar la rubrica profesiune, trec cu toată candoarea: reprezentant! Nu-i o minciună doar pe jumătate?

Toată lumea de pe aici reprezintă ceva sau pe cineva! Unii reprezintă aspiratoare, alţii îl reprezintă pe Dumnezeu,anumite persoane reprezintă legea sau pe preşedintele republicii la gala organizatorilor de gale! Se găsesc şi dintr-aceia care nu reprezintă mare lucru sau reprezintă o avere... Voi reprezentaţi nişte debili mintali...

Fiecare cu compartimentul lui.

O subretă grațioasă (subretele sunt grațioase, colegii eminenți și mecanicii de locomotivă tați a unsprezece copii) mă conduce la etajul doi.

Îmi iau în stăpânire camera. Aceeași servantă îmi primește obolul odată cu surâsul. Generozitatea și a unuia și a celuilalt îi merg drept într-un loc.

Iese din cameră de-a-ndăratelea.

– Domnul nu mai are nevoie de nimic? mă întreabă, gata pentru orice sacrificiu.

– Ba da, îi spun, de somn. Am călătorit toată ziua și sunt frânt de oboseală. Sper că nu-i prea mult zgomot în bordelul ăsta?

– Oh, nu! E liniște.

– Perfect. Pe curând, iepurașule...

Aștept să plece, apoi întredeschid ușa și o șterg pe urmele ei.

Trebuie să cobor un etaj. Imobilul e tihnit. Ca o fantomă, bântui pe coridoare până ce peregrinările mele mă aduc în fața camerei cu numărul 14.

Apelez la sezamul meu, ustensilă care deschide toate broaștele. Cu ea nu te doare capul, te poți instala, după bunul plac, la cine pofteși.

Intru *presto* în camera familiei Padovani. Parfumul puicuței Fund-Round îmi răpește simțul olfactiv.

Încăperea e curată, bine aranjată... Un pat de alamă, un șifonier, două scaune și o chiuvetă. Plus un geamantan, stil cazon, într-un colț, lânga calorifer.

Încep să scotocesc peste tot. Procedez fără zgomot, cu mișcări furtive. Pipăi numeroasele costume ale corsicanului, lenjeria lui, cea a Marie-Jeannei. Explorez geamantanul, ridic salteaua, verific somiera. Rezultatul percheziției mele e relativ neînsemnat: un pistolet calibrul 7,65 automat, cu două încărcătoare de rezervă... Un

paşaport cu fotografia Turcului, dar pe un nume fals... Mica panoplie a unui gangster de talie medie, ce vreţi!

Deşurubez sferele de alamă ale patului şi în al treilea tub care intră în compunerea spetezei găsesc un şiret lipit de sferă cu o bobiţă de chewing-gum mestecat. Trag de şiret şi ridic un mănunchi de bilete de o sută de dolari, legat strâns. Număr miraculoasa mea descoperire: trei mii de dolari! Ceea ce la cursul actual ar însemna 15.000 de franci.

Bag banii în buzunar şi înşurubez la loc sfera de alamă. Dupa care, mă întind pe pat. E opt fără un sfert. Cu capul imobilizat în pernă, o astept pe miss Ia-mă.

Numai de nu m-ar trage în piept Laroute!

Simplul gând mă face să-mi sară muştarul. Dacă-mi joacă un renghi ca ăsta o să iasă un tărăboi nu glumă pe strada Réaumur! După o vizită de-a mea la domiciliu, regele articolelor de senzaţie ar putea să-şi schimbe meseria! Îl şi văd deschizând stridii în lunile cu "r" şi în şomaj în restul anului...

În fine, un clopot de la catedrala Trinité bate econom de opt ori. Frumoasa specializată în vidat boaşe nu va întârzia să apară.

Într-adevăr, percep o mişcare pe coridor. O cheie intră în broască, ceea ce, pentru o cheie e mai convenabil decât să intre în aviaţie. Uşa scârţâie şi silueta Marie-Jeannei se înscrie în deschiderea ei. Intră, acţionează comutatorul, se întoarce şi-şi înăbuşe un strigăt când dă cu ochii de mine.

– Pune zăvorul, Venus din milă... O să ne simţim mai bine...

Mă ascultă şi se apropie de pat.

– Ce căutaţi aici?

– Nu vezi? Stau şi te aştept! Au mers bine lucrurile jos?

– Da...

– Nu ţi s-au pus întrebări?

– Nu, de ce?

– Aşa... În fabrica asta nu se citeşte *France Soir?*

– Patroana în nici un caz. Doar dacă vreun client uită ziarul...

Situaţia îmi convine. Risc mai puţin să mi se pună beţe în roate.

Simte-te ca la tine acasă, copilă fermecătoare, fiindcă avem de stat aici o bună bucată de vreme!

Privirea ei devine plină de subînţelesuri (deformaţie profesională, presupun). Claustrarea cu un mascul, conform concepţiei legăturilor ei polivalente, nu se poate solda decât cu o orizontală.

Ca să-i spulber speranţele, mă aşez călare pe un scaun, apărându-mi astfel demnitatea şi virtutea.

– Ar fi bine să-ţi dau câteva lămuriri, Marie-Jeanne! Cum cuţitarul tău n-a vrut să ciripească, i-am întins o capcană ca să încerc să-i vânez pe cei din gaşca lui. Ceva îmi spune că n-a comis singur crima. Pungaşii, frumoaso, sunt ca pompierii sau ca seminariştii: operează în grup.

– Ce-aţi pus la cale? mă întreabă ea neliniştită.

– I-am anunţat pe ziarişti că s-a făcut o eroare şi că Padovani a fost lăsat liber cu scuzele de rigoare ale pensionatului de păsăret. Pun pariu o strângere de clanţă pe o strângere de mână că amicii îşi vor face auzite coardele vocale, telefonând aici...

"Bătrâna de la recepţie le va răspunde că Pado nu s-a întors încă, dar că tu eşti acasă... Atunci vor încerca să afle de la tine ce se aude cu Turcu... Când se vor prezenta, le vei spune că Turcu e aici pentru ei, dar că se ascunde din cauza ziariştilor care vor noutăţi pentru coloanele articolelor lor. După care îmi faci mie legătura şi restul nu te mai interesează...

Încuviinţează dând din cap, ceea ce contravine oarecum obişnuinţelor ei.

După o clipă de gândire, mă întreabă:

– Credeţi că bărbatul meu s-a băgat într-o asemenea afacere?

– De ce mă întrebi? Îl credeai Sfântul François de Sales reîncarnat ca o vulgară unghie de la picior?

– Natural că nu, dar nu-l văd pe Jo spintecând un om în bucăţi. Că l-o fi lăsat rece, tot ce se poate, e aşa de nervos! Dar să taie un tip în bucăţi, nu se potriveşte cu ocupaţiile băieţilor din gaşcă! Ar fi ceva unic în anale!

Ceea ce enunţă ea, am gândit şi eu, fapt care mă preocupă... Iată de ce sunt oarecum sigur că Padovani nu era decât unul dintre membrii unei bande...

– Nu merită să-ţi încingi materia cenuşie, fată dragă, murmur eu, pentru noi e destul să aşteptăm...

– Sunteţi sigur că are să vă reuşească stratagema?

Îi zâmbesc. În fond, tipa e drăgălaşă... Mi-o imaginez măritată cu un papă-lapte care ar asuda muncind la regia autonomă a transporturilor pariziene sau la prestări servicii... Ea i-ar ţine casa şi i-ar oua francezi din clasa mijlocie, economisind fiecare bănuţ pentru vacanţe... O femeie ca oricare alta... Ar purta un soi de uniformă invizibilă, pe care viaţa de toate zilele o aruncă în spinarea domnului sau doamnei Fitecine. Ar avea drept la ajutor social, la consideraţie, drept de vot şi de a-şi aduce obolul pentru întreţinerea bisericii catolice.

Basta! Şi ce-i cu asta?

– De ce nu-mi răspundeţi? insistă ea. La ce vă gândiţi?

Se comportă ca o fetiţă model. Pleoape lăsate, guriţa rotunjită...

– La dumneata.

– La mine?

– Ar dura prea mult să-ti explic... De unde vii? De la ţara, nu? Te-ai angajat servitoare la oraş. Stăpânul a profitat de tine... sau ai dat peste vreun derbedeu... Şi pe

urmă...

Îmi surâde.

–Caraghioşi mai sunteţi voi bărbaţii, poliţişti sau ba. De îndată ce staţi de vorbă cu vreo fetiţă veselă, vreţi să aflaţi ce a determinat-o să facă meseria asta... S-ar putea spune că noi reprezentăm un mister.

– Păi, cam aşa şi e: sunteţi un mister... Un mare mister!

– Din ce cauză?

– Aşa ceva nu se poate explica, altfel n-ar mai exista misterul.

Femeia cade pe gânduri.

– Da, e curios... Mă uit la clienţi. Imediat după, te întreabă: "faci de mult meseria asta? Ai avut necazuri?" Ei bine, nu-i adevărat , eu n-am avut nici un necaz. Am fost o vicioasă, asta-i tot... Necazuri abia acum am...

În ochi îi strălucesc lacrimi.

– E chiar caraghios! Mereu acelaşi circ: urcă împreună cu mine ca să-şi uite de mizerabila lor existenţă... şi crezi că reuşesc?

Dându-şi seama că a tutuit un înalt funcţionar, îşi cere scuze:

– Oh! Vă rog să ma iertaţi!

– Nu face nimic...

– După, sunt mai trişti ca înainte... Încep să trăncăne pentru a-şi uita amarul, debitează orice... amănunte despre nevestele lor, despre patron...

Şi ar mai fi depănat încă mult ghemul amintirilor, dar vocea ascuţită a bătrânei răsună de jos:

– Madam Pado! Telefonul...

Tresar...

– Eh! ce zici, a venit mai repede decât speram. Ai priceput ce ai de făcut?

– Nu vă fie frică.

"Da!" strigă ea din cameră.

Se îndreaptă spre uşă, iar eu pe urmele ei.

– Mă băgaţi în belea, rosteşte ea.

– N-o fac de dragul meu, înţelege...

Marie-Jeanne ridică din umeri şi coboara scările. O urmez. Neguţătoarea de somn e surprinsă când ne vede împreună. Dar ea trebuie că ştie care-i profesiunea nevestii lui Padovani şi găseşte repede o explicaţie.

Telefonul e aşezat pe o masă din trestie împletită, în fundul holului. Marie-Jeanne ridică receptorul.

– Alo?...

Îşi încruntă sprâncenele, ascultă, dupa care îmi aruncă o privire complice.

– Da, eu sunt... Da e aici. Se fereşte din cauza ziariştilor care-l sâcâie... Stai să-l chem...

Lasă receptorul şi se apropie de mine.

– E Mémé Grenoglezu...

– Cum îi spune Padovani? Mémé sau Grenoblezu?

– Simplu, Grenoblezu...

– O.K. ...

Dacă v-aş spune că inima nu-mi bate cu putere, v-aş minţi. Îmi dreg glasul şi iau receptorul. Am un remarcabil talent de imitator, iar accentul lui Padovani nu-i greu de contrafăcut, totuşi mă tem ca n-am să-mi joc roul la perfecţiune.

–Alo! fac eu, tu eşti, Grenoblezule?

O voce răgusită, care la operă ar echivala cu un bas nobil, răbufneşte:

– Ce-i toată porcăria asta, Turcule?

– O provocare perfidă. Cine ştie ce măgar care a vrut să-mi facă mizerii. Noroc că-s alb ca Persilul! Sticleţii mai că nu şi-au cerut scuze...

Celălalt răspunde sarcastic:

– Nu prea-i genul lor...

– Ai văzut circul de la *Barul Amicilor?*

– Nu, dar am aflat...

– Au cam sărit peste cal. Fără mandat, ce să-ţi mai zic...

Grenoblezu trage o înjurătură urâtă, după care îşi exprimă în termeni suculenţi părerea despre poliţişti. Dar asta o ştiam de mult, şi nu mă surprinde decât pe jumătate.

După ce şi-a expus opiniile, care nu-l angajează decât pe el, mă întreabă:

– Şi acum, ce facem cu clientul?

Soneria de alarmă sună în adâncurile fiinţei mele.

Prudent, articulez:

– Tu ce părere ai?

– Nu-l putem lăsa acolo prea mult timp, nu-i bine cu vremea asta care s-a încălzit...

– Bineînţeles!

– Ce propui?

Am impresia ca niciodată o întrebare nu m-a pus într-o încurcătură mai mare.

– Am putea să mergem să-l recuperăm, risc eu, întrebându-mă dacă sugestia aceasta e logică în raport cu adevărul pe care nu-l cunosc.

– Da, e bine, mă aprobă Grenoblezu.

– Atunci, mergem?

Se face linişte şi mă seperii că am dat-o în bară.

– Alo! insist eu.

Pungaşul tuşeşte, şi cu vocea lui joasă, că trebuie să te întinzi pe burtă ca s-o poţi auzi, articulează:

– Eşti culmea, Turcule!

Ce fac acum? M-a încuiat... Îndurare! Ce trebuie să-i răspund ca să menţin legătura? Doamne, ce situaţie periculoasă... Dacă interlocutorul meu invizibil intră la bănuieli şi dacă închide, afacerea e moartă. Un gest de sus în jos pe întrerupător şi s-a mântuit cu frumoasa mea anchetă...

– Sunt culmea, sunt culmea! Bombăn eu. Rămâne de

văzut.

Iată că reuşesc să menţin contractul fără să compromit nimic.

– Fiindcă pe tine te-au ales sorţii, reia Grenoblezu, tu trebuie să trermini treaba...

Uf! Încep să ghicesc...

– Daca ai fi gustat şi tu din pumnii încasaţi de la ticăloşii ăia, poate ai vedea lucrurile altfel! Sorţii! Sorţii, nu mă mai plictisi, Grenoblezule! Eu aşa văd lucrurile: când se împute treaba toţi dau bir cu fugiţii... E normal, fir-ar al naibii!

O nouă tăcere.

Insist, simţindu-l ca şovăie.

– Dacă vrei să mă laşi baltă, spune-o cinstit, n-are rost să-mi cumperi flori... Rezolv eu de unul singur...

– N-am zis asta...

– Bun, atunci, dacă eşti de acord să-mi dai o mână de ajutor, ne întâlnim şi lichidăm treaba!

Celălalt oftează.

– S-a făcut. Şi asta numai pentru că eşi tu un tip corect, Turcule... Fiindcă, în sfârşit, îţi convine sau nu sorţii sunt sorţi, nu? La ce ar mai servi atunci să joci la loterie?

– Da, ştiu... Eşti fratele meu, Grenoblezule... Dacă aşa stau lucrurile, sunt gata să-ţi dau o parte din dolarii mei...

Iată argumentul care-i merge drept la inimă.

– Atunci, sunt omul tău, nici nu se putea mai...

– În regulă, la ce oră ne întâlnim?

Se gândeşte. În tot acest timp, Marie-Jeanne, imobilă, cu faţa trasă şi rimelul prelins, mă fixează cu intensitate.

Bătrâna de la recepţie s-a oprit din mâzgălitul registrului, simţind că se petrece ceva neobisnuit. Accentul ăsta, pe care l-am adoptat subit, o intrigă...

– Alo! face Grenoblezu.

– Da!

– Cred că ar fi mai bine la ora zece, e mai puţină lume. Unde ne întâlnim?

– Fii atent, îţi propun un plan care să ne pună în siguranţă. După ce-am păţit în după-amiaza asta, e mai prudent.

– Te ascult.

– Intâlnirea la zece fix în piaţa Saint-Augustin, în dreapta bisericii... Mă aştepţi în birja ta. Eu sosesc ceva mai târziu şi te semnalizez cu farurile... Demarezi, iar eu mă iau după tine, la distanţă, ca să pot supraveghea dacă sunt urmărit, ne-am înţeles?

– Ţi-e târşe că te ţin sub observaţie?

– Nu, da-i mai bine să nu facem prostii...

– Bine, cum vrei tu... Hai, ciao!

Şi închide..

Fac şi eu la fel, apoi mă las într-un fotoliu împletit care geme sub greutatea mea.

Îmi încrucişez mâinile pe burtă şi examinez situaţia cum se cuvine.

Padovani are complici, am prevăzut eu bine – cel puţin unul, în orice caz. Au pus la cale o treabă murdară, apoi au tras la sorţi ca să stabilească cine va face să dispară cadavrul şi hazardul l-a ales pe Turc.

Din considerente pe care nu le cunosc, Padovani a tranşat victima în bucăţi...

A lăsat capul acolo unde l-am găsit noi... iar restul mortului a rămas într-un loc cunoscut de ceilalţi (sau cel putin de Grenoblez) şi descompunerea riscă să-i semnaleze prezenţa... Da, asta e... Prin "client" el înţelegea defunctul, altminteri interlocutorul meu n-ar fi spus "că n-ar fi bine să rămână acolo, cu căldurile astea".

Ridic receptorul. Compun rapid numărul coliviei cu sticleţi... Telefonista îmi face legătura cu serviciul meu, dar nu răspunde nimeni. Ii ordon să trimită pe cineva

vizavi sa verifice dacă Pinuche sau Bérurier nu sunt la un păhărel... Funcţionara îmi cere să rămân la aparat.

În timp ce este căutat faimosul tandem, Marie-Jeanne se aşează în faţa mea.

– Domnule comisar, îngână ea.

O privesc. Pare atât de tristă, că până şi un perceptor bătrân ar izbucni în plâns de mila ei.

– Ce ţi s-a întamplat, iubire?

– Am o presimţire, rosteşte ea.

– O presimţire?

– Da. Am impresia că Turcu e mort...

Mă blochează dintr-un foc!

– Ce te-a apucat?

– În timp ce vorbeaţi la telefon, vă ascultam. Îi imitaţi vocea la perfecţie... Şi-am înţeles că el n-o să mai vorbească niciodată... Nu ştiu cum să vă explic.

Acest simţ divinatoriu mă uluieşte. Dau să protestez, dar vocea lui Béru scuipă în receptor:

– Da, ascult.

– Tu eşti, Grasule?

– În carne şi oase...

– Plus grăsime, ai uitat! Bun, am noutăţi... În seara asta, le zece, un tip va staţiona la dreapta catedralei Saint-Augustin. Am întâlnire cu el. Am convenit să-l semnalizez cu farurile... Şi pe urmă s-o iau după el... Tu vino cu o maşină şi postează-te pe strada Pépinière. Când ai să mă vezi că apar, porneşte în spatele meu... Înţeles?

– Înţeles.

– Încarcă bine armele, auzi? Treaba-i serioasă. S-ar putea lăsa cu o ploaie de gloanţe! Şi mai ia pe cineva cu tine. Cu cât sunt mai mulţi nebuni cu atât se râde mai tare...

– Pinaud?

– De ce nu, mai e pe acolo?

– Jucam belotă amândoi... Orice atu – fără atu. L-am şi trimis de două ori în...

Nu precizează.

– Lăsaţi cărţile la o parte şi pregătiţi-vă de expediţie.. Sper ca nu sunteţi afumaţi?

Lui Béru îi sare ţandăra:

– Ce înseamnă toate subînţelesurile astea prosteşti, ha? Afumaţi, Pinuche şi cu mine? Doar din zece ţuiculiţe nenorocite! Nu, pe cuvântul meu, îţi închipui că suntem nişte dame...

– Cum se face că nu v-aţi întors acasă până la ora asta?

– Nevasta lui Pinuche e în vacanţă la soră-sa, şi a mea e invitată la o prietenă.

Am impresia că amica Berthei Bérurier seamănă cu Alfred, frizerul.

– Să urcăm, îi spun Marie-Jeannei.

Trecând prin faţa recepţiei, îi arunc o privire cumetrei Trei-ori-doi-şase:

– Nu vă mai stoarceţi materia cenusie, stimată doamnă, sunt de la poliţie. Tot ce vă cer e să vă continuaţi socotelile, ca şi cum nimic nu s-a fi întâmplat!

CAPITOLUL XI

DOUĂ CAPETE LA BORD

Întorşi în cameră, îi explic cu menajamente colaboratoarei mele ce s-a petrecut în decursul după-amiezei la mine în birou.

Nu plânge şi nu scoate o vorbă. Am impresia că relatările mele i-au adus un gen de linişte. După ce termin povestirea, se duce şi deschide uşa. Apoi, mi-o arată.

– Şterge-o, copoiule!

Am rămas cu gura căscată.

– Şterge-o, dacă nu vrei să mă arunc şi eu de la fereastră. Da ştiu că m-ai îmbrobodit cu trăncăneala ta, ticălosule! L-ai făcut pe omul meu să se sinucidă şi acum mă pui să joc comedia asta murdară! Nu mai pot să te văd în ochi... Trimite-mă la zdup, dacă ai chef, orice, numai să nu-ţi mai văd mutra de poliţist dinaintea ochilor! Mă provoacă să te muşc...

À propos de muşcat, eu sunt cel care-mi muşc mâinile ca m-am lăsat pradă sentimentalismului... Curierul inimilor, nu-i rubrica mea!

Asta e o dovadă, iepuraşii mei roz, că în materie de poliţie, trebuie să ai ochii deschişi şi inima seacă.

Ca să evit un scandal, părăsesc încăperea.

Jos, dau un telefon să-mi trimită pe cineva care să stea în hol pentru a o împiedica pe târfa asta să spele putina...

După care, aştept, citind ziarul cumpărat de cameristă. Am ocazia să apreciez corectitudinea lui Laroute. Dar îi adulmec printre rânduri nerăbdarea. Dacă nu clarific problema asta în următoarele douăsprezece ore, reporterul se va dezlănţui. Şi atunci, mititelul San-Antonio şi-ar putea cumpăra un pieptene fin ca să coafeze girafe într-un târguşor tihnit.

Se prezintă un băiat blond şi drăguţ. Un novice din biroul vecin. Se apropie de mine politicos:

– Sunt Berthier, domnule comisar...

– O.K. te instalezi aici şi supraveghezi scara. O femeie, pe care doamna (i-o arăt pe patroană), ţi-o va arăta, eventual, va încerca poate să iasă sau să dea un telefon. Rolul dumitale e s-o împiedici prin orice mijloace, ne-am înţeles? Dacă face urât, pune-i cătuşele sau leag-o de pat...

"Hai bye-bye!"

Ies să respir aerul umed de afară

*

* *

E o noapte frumoasă cu crâmpeie de ceaţă aninate ici, colo de felinare. Parisul, în noaptea asta de primăvară, e de o blândeţe emoţionantă.

Respir adânc să-mi dezintoxic bureţii. E nouă şi jumătate, ceea ce înseamnă că de acum încolo mă pot pregăti să intervin...

Îmi închei gabardina până la gât şi-mi trag pălăria pe frunte. Rareori mi se întâmplă să port ceva pe cap... Nu-mi place... Nu-mi stă bine... Dar în unele situaţii te vezi obligat să te camuflezi la maximum.

Urc în teleguţa mea şi o pornesc agale spre Clichy să torn pe gât câteva înghiţituri de tărie înaintea orei H. La zece fără cinci, mă aşez la volan şi cobor spre Saint-Augustin prin strada Rocher. Fac un prim tur în jurul

bisericii, fără să observ nici o maşină staţionată. Şi cu toate acestea, clopotul numai ce a bătut de zece ori... Ce-i de făcut? Să se fi răzgandit Grenoblezu?

Ocolesc scuarul, ceea ce-mi permite să-i zăresc pe Béru şi Pinuche în maşină... Mutrele lor de zănateci se conturează palide în spatele parbrizului... Încetinesc ca să mă poată repera şi mai fac un tur în jurul bisericii. Când îl termin, o ce fericire! Descopăr o maşină 404 gri, staţionată la dreapta edificiului. În interior e un tip a cărui siluetă o disting prin geamul din spate.

Frânez şi opresc la zece metri de el şi-l semnalizez de trei ori cu farurile... Individul îşi pune râşniţa în mişcare şi demarează lin. Îl imit... În pieptul meu e un concurs radio sub patronajul Micilor cântăreţi! De data asta, dragi camarazi, sunt pe calea cea bună.

Mândru nevoie mare, îmi urmăresc ghidul... Urcăm spre scuar... Tipul semnalizează dreapta şi în aceeaşi clipă văd apărand silueta unei femei care galopează gesticulând... Grenoblezu aprinde farurile ca s-o gonească de pe mijlocul drumului. Trag o înjurătură. Cea care vine în goană e Marie-Jeanne... Grenoblezu o recunoaşte în acelaşi timp cu mine şi opreşte. Femeia urcă în maşină. Îmi vine să urlu! Gata s-a terminat, totul e pierdut! Marie-Jeanne îl pune la curent cu ce s-a întâmplat... Afurisita asta însetată de răzbunare a reuşit să-l fenteze pe neisprăvitul de Berthier...

Decid să joc ultima carte, adică să pun laba pe Grenoblez. El mai poate elucida încă cele întâmplate...

Accelerez, încercând să mă apropii, dar el demarează în forţă şi ca să-l ajung din urmă tebuie sa dau bice puternic.

Apăs pedala până la fund. Maşina mea scoate un muget şi o rupe la goană... Dar Grenoblezu are un avans serios... Mână ca un nebun pe strada Général-Foy, care n-a văzut niciodată o asemenea coridă.. Coteşte prin strada

Monceau, apoi pe Constantinople şi, în cele din urmă, virează periculos spre bulevardul Courcelle... Intenţia lui iniţială, mi-am dat seama, a fost s-o ia la dreapta, dar un autobuz care venea dintr-acolo l-a decis să întoarcă spre stânga, după ce a descris o schimbare violentă de direcţie, mai să-l răstoarne pe agentul din intersecţie... Acesta din urmă îşi bagă în gură instrumentul de lucru şi dă în aer liber un recital tremolo... Toată lumea e mişcată... Toată lumea, adică Grenoblezu, San-Antonio, plus Stan şi Bran, care se căznesc să menţină ordinea cortegiului la bordul maşinii lor.

Grenoblezu ăsta conduce ca Fangio în persoană. Deşi masina mea e mai puternică decât a lui, nu reuşesc să-l ajung din urmă.

Pungaşul trece pe roşu şi eu dau să-l imit, dar un taxi grăbit îmi apare în faţă şi-l izbesc în plin după ce executăm amândoi un derapaj magistral... Maşina celor doi imbecili frânează în dreptul meu. Mă arunc în ea, lăsând şoferul taxiului sa spumege înaintea a ceea ce a mai rămas din maşinile noastre.

– Accelerează! Accelerează! Îi strig lui Béru.

Nu ştiu dacă v-am mai spus, dar când e vorba de volan, Grasu se descurcă mai mult decât onorabil...

Strânge din fălci, urmărind cu ochii lui mari tabloul de bord.

– Mână! Mână! Fac eu.

– O să ne frângem gâtul, spune Pinaud.

– Gura fosilo, eşti de pe acum în ore suplimentare!

– Nu-i mai prindem noi, profetizează bătrânul imbecil.

Constat că maşina cu care gonim e decapotabilă.

– Dă-mi artileria! ordon eu.

Pinaud îmi întinde un Thompson nou, strălucitor, cu încârcătorul aidoma.

Luminile de poziţie ale lui 404 se îndepărtează,

câştigând teren.

– Nu poţi să tragi, strigă Pinaud. De la distanţa asta loveşti pe oricine, numai pe el nu...

Are dreptate. Aerul goanei îmi biciuie faţa şi pălăria mea îşi ia zborul ca un fulg în vânt.

Brusc, Béru scoate un urlet leonian. Un camion mare pentru mutări apare din strada Tocqueville, obligând maşina fugarilor să încetinească. Grenoblezu frânează violent şi vehicolul zigzaghează periculos punându-se de-a curmezişul străzii. Fără să piardă o secundă, ocoleşte camionul al cărui şofer, cu capul scos prin portieră îi strigă nişte adevăruri asupra modului în care e respectată legea circulaţiei... Béru îşi asumă un risc enorm. Curajos, fără să se asigure dacă nu-i vine ceva dinspre stânga, depăşeşte camionul pe la spate, nefiind nevoit să încetinească, şi astfel câştigăm teren.

Mă aplec:

– Pune farurile, Grasule!

Le aprinde pe toate. Strada e pustie, n-am ce face şi risc toată încărcătura... Îmi ridic mitraliera la umăr şi încep să trag.

Toată marfa zboară într-un scuipat formidabil.

– Atins! Urlă Pinaud.

Bérurier abia reuşete sa frâneze. Bolidul Grenoblezului începe sa se balanseze periculos... 404 descrie nişte viraje ieşite de sub control, sare pe trotuar şi percutează oblonul de fier al unui magazin.

Stopăm chiar în dreptul accidentului.

Sar prin deschiderea din tavan, iar cei doi subalterni apar în urma mea. Spectacolul e cumplit! Marie-Jeanne a primit un glonţ în cap, care i-a retezat pur şi simplu craniul. Cât despre Grenoblez, el zace prăbuşit peste volan. Axa direcţiei îi iese prin spate. În plus, toată faţa îi e tăiată de cioburile parbrizului.

– Telefonează la poliţie! Îi ordon lui Béru. Să-mi trimită pe fugă o ambulanţă...

Împreună cu Pinaud, ne străduim să deschidem portierele blocate ale maşinii. Reuşim s-o clintim pe cea din dreapta... În ceea ce o priveşte pe madame Popou-Fâşneţ, afişăm relaş din cauză de deces! Navighează deja în eter... Dar bag de seamă că Grenoblezu mai trăieşte, în ciuda rănii lui îngrozitoare... Un plescăit surd răzbeşte din gura lui plină de sânge...

Bineînţeles, se adună o mulţime surescitată şi tot cartierul începe să fiarbă.

– Ajută-mă să scot fata, îi spun lui Pinuche. Şi tu de colo, zi-le ramoliţilor ăstora să-şi închidă morile de rugăciuni până soseşte poliţia.

După ce întindem fata pe trotuar, îi acopăr capul cu impermeabilul meu şi mă aşez pe locul ei, alături de rănit. În poziţia în care se află nu pot să-l ating... Sunt convins că, după ce i se va scoate ţepuşa din piept, îşi va da duhul fără să mai spună bună seara.

Îi ridic uşor bărbia.

– Ei, Grenoblezule, fac eu, mă auzi?

Horcăitul lui se opreşte...

Mă gândesc să nu fi murit, dar observ că ochii lui deschişi se mişcă în orbite.

– Mă auzi, omule?

E un tip firav, cu părul cărunt... Îmi face milă, deşi sunt un dur.

– Poţi vorbi?

Zice da... Însă e mai curând un geamăt...

– Te doare?

– Da! articulează el.

– Nu te nelinişti, te ducem la spital unde ai să primeşti toate îngrijirile...

– S-a ter-mi-nat..., îngână el.

Dumnezeule, îşi dă seama că i se apropie sfârşitul.

– Trebuie să speri, Grenoblezule, cât eşti în viată... Dar vreau să te întreb ceva... Unde e cadavrul decapitatului?

Nu răspunde... Îşi întoarce ochii... Faţa lui albă începe să bată în cenuşiu...

Am sentimentul că mă comport ca un porc. Mă vedeţi, tipilor, în maşina asta accidentată, alături de un muribund străpuns de volan? În loc să-i calmez suferinţa sau, mai simplu, să-l las în pace, în adevărata, marea, eterna pace, eu îl bat la cap! Comit o crima de lèse-umanitate.

– Grenoblezule, trebuie să-mi spui. Fă şi tu un gest, ce Dumnezeu! Ai fost şi tu copil... şi copiii sunt cinstiţi... În memoria celui care ai fost odată... În memoria mamei tale, spune-mi unde-i cadavrul... Fiindcă poţi vorbi...

Ochii lui se cască peste măsură, gura i se deschide mare, plescăie de câteva ori... Un sunet inform răzbeşte din gâtlejul lui... Un sunet bulbos, gras, penibil... Fonetic ar aduce cu "arayron!"

Aproape că scâncesc:

– Repetă, Grenoblezule, ...repetă... n-am înţeles... mai spune o dată...

Îmi apropii urechea de gura lui... Simt căldura vâscoasă a sângelui pe piele. Şi lucru ciudat, nu-mi produce nici o repulsie...

Suflul horcăit şi slab al muribundului îmi sfredeleşte urechea.

– Repetă, Grenoblezule, repetă...

Şi miracolul se produce... Îşi opreşte pentru o clipă respiraţia, apoi şopteşte din nou:

– Ara...yon...

Repet după el.

– Ara yon... Ce înseamnă asta!?

Să-mi fi transmis ultimul lui gând?

– Gara Lyon? întreb eu.

– Mmda!

Şi moare. Fruntea lui rămâne lipită de parbrizul spart, sângele i se prelinge din gură... Ies din maşină...

Pinaud se uita la mine.

– Ce palid eşti! exclamă el.

Păşesc peste corpul fetei şi-i îmbrâncesc brutal pe gură-cască. Bérurier, care se întoarce, îmi strigă:

– Uite-i că vin... Unde-ai plecat?

– Să beau ceva, nu mă simt bine...

– E o crâşmă la colţul străzii...

– Veniţi după mine de îndată ce apar poliţiştii...

– Am înţeles.

Cu un pas nesigur, ajung la bistroul indicat de către eminentul meu coleg. Mi se înmoaie picioarele sub greutatea corpului. În seara asta viaţa e greu de digerat... Am făcut, dacă s-ar putea spune, o indigestie din cauza atâtor cadavre. Micuţa Marguerite... Padovani... metresa Turcului... Grenoblezu... Şi în surdină, un cadavru fără cap, care putrezeşte pe undeva!

Lumea e în descompunere. M-am săturat. Ar fi trebuit să mă fac plugar... Să păşesc pe ogor la coada calului, n-ar fi fost ideal? Ce răscolit mai e şi păcătosul ăsta de pământ. Stoarcem din el tot ce are mai bun, ca pe urmă să-l îmbogăţim în azot! Ia vorbiţi-mi puţin de viaţa în aer liber... Îmi plac arborii, nu cei prăfuiţi de prin scuaruri, care exală anemia oraşelor, asfixiaţi de beton, ceilalţi... Cei care cresc de la sine, pentru că vântul le poartă sămânţa şi pământul e fertil... Cei plini de păsările adevărate... Şi la poalele cărora găseşti ciuperci!

Trec pragul bistroului. Patronul, cu un şorţ albastru încins împrejurul pântecului, perorează...

Nişte clienţi aproape beţi îl ascultă. Le spune că atacurile cu mână armata sunt proprii cartierului... e al patrulea în terizeci şi doi de ani de limonadă (dintre care

patru cu zaharină).

Mă interpelează.

– Ştiţi exact cum s-au întâmplat lucrurile?

Mă aşez pe bancheta desfundată.

– Nişte oameni au tras asupra altora... Adu-mi un rom şi nu vă mai bateţi capul cu treburile astea.

Jignit, mă serveşte în silă. Nu protestează, spre norocul protezei lui, pentru că, în starea în care mă aflu, n-aş suporta nici o observaţie deplasată!

Dau peste cap, unul după altul, patru pahare de rom, până la sosirea coechipierilor mei.

Şi ei arată osteniţi.

– Un vin roşu decide Bérurier...

– Unul alb! comandă Pinaud, din spirit de contradicţie.

"Ai sânge pe faţă, îmi spune el. Eşti cumva rănit?"

Mă şterg cu batista.

Le atrag atenţia să nu mă bată la cap cu întrebările.

Bem în tăcere, în timp ce patronul şi consumatorii ne privesc cu respect. La sosirea lui Béru, ducând mitraliera, au înţeles, în fine, că nu suntem nişte simpli muritori puşi pe distracţii.

Când reuşesc să-mi vin în fire, le spun celor doi artişti din trupă,care mă asistă:

– Tipul din maşină era cunoscut printre pungaşi sub numele de Mémé Grenoblezu.

– Ştiu, face Béru, îl cunosc. Eu l-am prins în 53 când eram la criminalistică, pentru spargere...

– Individul era complicele lui Padovani în afacerea cu capul... Înainte să dea ortul popii, mi-a spus că mortul e în Gara Lyon...

– În Gara Lyon! murmură Pinaud. Ar trebui percheziţionate casele de bagaje din gară. Cam acolo se pun cadavrele ciopârţite.

Béru îi ţine isonul şi porneşte să citeze o serie de afaceri

criminale care şi-au aflat punctul de plecare sau deznodământul într-o casă de bagaje...

– În loc să facem retrospective, i-o retez eu, ar fi mai indicat să mergem acolo...

– O secundă! ne imploră Pinaud. Aş vrea acum un vin cald, să mă refac.. Urmărirea asta mi-a tăiat picioarele.

Le acord amânarea solicitată. Béru profită ca să ceară un sandwich... Eu mă duc să telefonez la hotelul *Côte d'Argent*, să-i iau un interviu lui Berthier...

Bătrâna doamnă de la recepţie e mereu în post. Ai crede că petrece acolo douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

Mi-l dă pe colegul meu.

– Bună seara, domnule comisar, se precipită el îndatoritor. Nimic nou, ţin să vă semnalez. Tânăra a încercat sa iasă, dar am rugat-o să rămână în camera ei şi n-a mai insistat...

– Neisprăvitule! La ora asta, femeia se află pe strada Tocqueville în chip de cadavru... Întreabă puţin la direcţie dacă nu mai există şi o altă ieşire prin curte... Şi mai învaţă meserie!

Închid, lăsându-i în inimă o dorinţă nelămurită de a se spânzura.

Béru îşi termină sandwich-ul; fără proteză nu-i o treabă uşoară!

– Parcă ai fi un şarpe boa, remarc eu.

– Ce-ai vrea, se scuză el, emoţiile îmi sapă un gol în stomac...

– À propos de săpat, îţi sapi singur groapa cu dinţii ăştia ai tăi!

– E mai puţin obositor decât altfel, glumeşte Grasu. Şi nu-mi mai pomeni de dinţi: îi port în buzunar!

– Hai, valea şi la gară!

Partenerii mei de box se ridică oftând.

CAPITOLUL XII

ÎN APROPIEREA CADAVRULUI DECAPITAT

Comedie mare la casa de bagaje a Gării Lyon. Functionarul, judecând după urechile lui tumefiate, trebuie că şi le-a zdrobit între două valize, înainte de sosirea noastră.

Îi explicăm cine suntem şi ce căutăm. Se freacă la ochi pentru a-şi alunga somnul şi organizează personal cercetările. Decidem să ne consacrăm numai bagajelor mari şi să ne punem în funcţiune simţul olfactiv, care la oameni, în general, e un simţ minor.

Dacă ne-aţi vedea, băieţi, v-aţi reţine locuri pentru spectacolul următor! Pinuche, în patru labe, cercetează rafturile inferioare, adulmecând precum Pluto, şi urechile i se mişcă împreună cu nasul! Béru îşi lipeşte râtul de colete, aspiră adânc, închide ochii, clatină din cap şi trece la următorul. Cât despre mine, eu procedez altfel: eu cântăresc bagajul înainte de a-l mirosi, ştiind cât de greu atârnă carnea de om!

Deodată, Grasu scoate un urlet:

–Aici, băieţi!

Dăm fuga. E vorba de un cufar din trestie împletită. Ca pentru un cufăr, e mic, dar mare ca valiză. Şi pute cât toate abatoarele din Villete într-o zi de caniculă.

N-are lacăt, ci doar două curele din piele pe care le

desfacem cu uşurinţă. Ies la iveală nişte bucăţi de pânză albă, murdare de sânge. Duhoarea cumplită se accentuează.

– Suntem pe calea cea bună! Ne avertizează Pinaud.

– Mulţumesc de informaţii, îl ironizez eu, ar fi trebuit să avem ceară roşie în nas ca să nu ne dăm seama.

Béru cu degetele lui groase care nu ştiu ce-i scârba, dă pânza la o parte şi atunci putem admira în voie un jambon enorm pe cale de descompunere.

Decepţia noastră n-are margini...

Şi tot Grasu e cel care rezumă cel mai bine situaţia:

– Să laşi să se strice o marfă ca asta când micuţii indieni n-au ce îmbuca! Trebuie să fii un vandal fără pereche!

Închidem valiza mai înainte de a ne continua cercetările, dar acestea rămân fără rezultat.

S-a făcut patru dimineaţa şi suntem pur şi simplu sfârşiţi de oboseală. O durere de cap îmi sfredeleşte baza tărtăcuţei şi în ochi îmi joacă scântei.

– Bufetul e deschis? Îl întreabă Béru pe angajatul gării.

– Da...

Grasu e cenuşiu ca o duminică englezească. Întoarce spre mine ochii lui mari, stinşi de idioţenie şi osteneală.

– La ora asta, face el, propun un rom -limonadă: clăteşte ideile!

Ne luăm docil după el şi ne prăbuşim pe moleschinul nou, camarazii mei şi cu mine! În bufet nu-s decât nişte soldaţi care moţăie şi doi îndrăgostiţi bot în bot. Béru organizează festivităţile. Apoi, cu mâinile împreunate pe burtă, ne lăsăm în voia unei reverii, anticamera somnului.

Pinaud e cel care vorbeşte primul şi destul de mult. Regurgitează din pricina limonadei, apoi solicitat de această manifestare sonoră, decide să producă şi alte zgomote, mai plăcute urechii.

– N-am mai pomenit o afacere ca asta! declară el.

– Nici eu, afirmă Béru. Niciodată... Nu mai ştii cărui sfânt să te rogi, totul îţi scapă printre degete...

Se gândeşte un moment.

– Eşti sigur, Tonio, că Grenoblezu a vorbit de gara Lyon?

– *Naturlich!*

– Şi dacă a vrut să te tragă-n piept?

Ridic din umeri.

– Era pe moarte, îţi închipui că mai ai chef de minciuni într-o asemenea clipă? I-ar fi fost mult mai uşor să nu deschidă gura!

– De acord, dar atunci, unde ai vrea să gasim cadavrul? Numai la casa de bagaje l-ar fi putut ascunde...

Ar vrea să-i dea cu gura mai departe, dar îi impun tacerea cu un gest, practic, roman.

Acum eu sunt cel care ia cuvântul, nu pentru a-i lumina pe coechipierii mei, ci din dorinţa de a mă lumina pe mine însumi:

– Îmi face impresia că nu am raţionat cum se cuvine în istoria asta.

– Nu înţeleg ce-ţi mai trebuie, declamă Pinaud, amintindu-şi că a fost actor în prima tinereţe.

– Fă linişte, măi mumie!

Se îndeasă în scaun şi începe să tragă de firele gălbejite ale mustăţii.

– Nu, n-am cercetat suficient cum şi de ce s-a produs crima... Şi asta ar trebui să facem...

Grasu întinde pe masă un deget cât o bornă kilometrică.

– Primo? mă invită el.

– Turcu şi Grenoblezu l-au asasinat pe tipul căruia nu-i cunoaştem decât capul, dintr-o raţiune necunoscută nouă.

– Să notăm pe tablă, face Béru.

– Doi? întreabă Pinaud.

– Tipul nu era de pe aici, pentru că n-a putut fi

identificat.

– Asta o ştiam!

– Gura!

Îmi continuu raţionamentul.

– Se impune să asociem faptul că acest om era străin, celui că acum ne aflăm într-o gară...

– Nu înţeleg nimic, afirmă Bérurier.

– În cazul tău, nici nu-i de mirare. Vreau să spun că, dacă un om vine de prin alte locuri, de cele mai multe ori, descinde într-o gară...

Pinaud clatină din capul lui de şobolan constipat.

– Se leagă!

Îmi dreg glasul. Somnul şi oboseala hârâie în gatlejul meu ca un ventilator într-o cameră goală.

– Am putea sa ne imaginăm următorul scenariu: cei doi pungaşi au primit însărcinarea să lichideze un tip care sosea cu trenul... L-au înşfăcat cu forţa la coborâre şi i-au făcut felul aici, în gară.

– În gară? sare în sus Bérurier, care nu-i omul să accepte neverosimilul.

– Să admitem.

– Bun, să admitem, consimte camaradul meu tare-n burtă.

Şi adaugă, perfid în felul lui:

– Şi atunci?

– Atunci, moacă de meduză, l-au ascuns pe aici pe undeva

– Unde?

Ridic din umeri.

–*That is the question!*[1]

– Uneori nu-ţi pricep deloc argoul, bodogăne Grasu.

Reacţionez profund. Creierul meu face cinci mii de turaţii.

[1] Aceasta-i întrebarea (limba engleză în original) (n.tr)

– L-au pitit într-un loc, de unde n-ar fi posibil să-l scoată decât bucăţi!

Sar ca ars...

– Binenţeles, limpede ca bună ziua, adevărul iradiază, uluieşte, orbeşte, arde, consumă, carbonizează, reduce totul în cenuşă... bronzează! E adevărul bunului Dumnezeu, cum spun marii romancieri americani, care vor să scape de critică.

Pinaud iese din letargia lui cenuşie.

– Deci, l-au lichidat imediat ce-a coborât din tren?

– Sau, mă rog, puţin după aceea!

– Dar, fir-aş al naibii, strigă Bérurier, nu se ucide un pasager de faţă cu sute de oameni!? E un lucru ştiut, nu?

Tranşez rapid:

– Veniţi cu mine!

Luăm bilete de peron şi ne îndreptăm spre esplanada sosirilor... Liniile sunt aproape pustii, cu excepţia celor dinspre suburbii, unde, trenuri argintii debarcă o mulţime pe cât de somnoroasă, pe atât de harnică.

Mă îndrept spre liniile mari... S-a făcut friguleţ... Feroviarii, cu fesuri pe cap, manevrează garnituri interminabile... Se deschid primele chioşcuri de ziare...

– Ei? bombăne Bérurier.

Nu-i răspund... Mă duc întins spre peronul L care este antepenultimul... Aici trag trenurile rapide... Din locul unde mă aflu, privesc holul mare, ale cărui lămpi electrice încep sa fie ucise de zorii zilei.

Fac un examen panoramic al împrejurimilor.

– Vedeţi, le spun eu colegilor. Cadavrul e undeva pe aici...

– Baţi câmpii! Glumeşte Pinaud.

– Nu! Încerc sa ghicesc... Să...

Afurisitul de poliţist din mine aspiră adanc.

– Nu simţi nimic?

Mă întorc sub marchiza gării. La stânga se află un panou de afişaj gigantic, mobil, unde se înscriu sosirile trenurilor... Dedesubt, se vede un chioşc de ziare, închis. Alături de chioşcul de ziare se ridică un soi de gheretă unde se vând bilete Loto.

Ca un automat, cu simţurile ascuţite de oboseală, presupun, mă îndrept spre gheretă. E părăsită. S-au bătut scânduri în cruce pe panoul din faţă... Pe o latură, între zid şi chioşcul de ziare, se află uşa respectivei gherete. E prevăzută cu un lacăt ruginit, care, de îndată ce-l ating, cedează fiindcă nu fusese blocat.

Întredeschid uşa strâmtă. Nu mai e nevoie să întrebaţi, dragi prieteni, dacă am făcut presupuneri corecte: trebuie chemat de urgenţă Sanepidul!

Mă trag înapoi, trăznit de duhoarea pestilenţială! Bérurier mă dă la o parte şi acţionează lanterna de buzunar. Are curajul să emită un fluierat sardonic, ceea ce-i mai convenabil decât să emiţi cecuri fără acoperire.

– Mergi şi telefonează la morgă, îi ordonă lui Pinaud. Şi atrage-le atenţia ca pânza cerată să nu fie găurită!

Închidem uşa şi, fără să mai scoatem o vorbă, ne aprindem prima ţigară din ziua aceea.

CAPITOLUL XIII

ISTORIA UNUI CAP

N-am să vă ascund faptul că morga nu-i locul în care aş vrea să-mi petrec vacanţele. Dar morga în zori e şi mai sinistră: e insuportabilă...

Ne aflăm într-o sală în amfiteatru. Pinaud şi Bérurier stau în bănci, clătinând din cap. Rămăşiţele decapitatului, dezvelite, sunt întinse pe o masă de piatră, luminată crud de o lampă cu arc. Profesorul Bourgeois, un tip gras, chel, cu ochelari, lucrează la cadavru. În picioare, la un metru de masa de operaţie, îl privesc muncind şi fac eforturi să mă ţin drept.

– N-am putea aştepta afară, întreabă Pinuche cu vocea unui ventriloc.

– Crezi că pe culoare e mai vesel? îi cer părerea.

Bérurier îşi reprimă un început de sforăit.

Pentru a-şi alunga somnul scoate din buzunar o bucată de cârnat, îi suflă firicelele de tutun lipite şi-l molfăie fără prea multă ceremonie.

Mestecând energic cu gingiile lui desfrunzite, declară:

– Au fost cam imprudenţi tipii: să-l lichideze pe nenorocitul ăsta în plină gară, să-i decupeze capul în văzul şi auzul lumii...

A exprimat ceea ce gândeam şi eu. Iată aşa ne completăm noi armonios între servicii.

– L-au ucis, pentru că nu trebuia să iasă afară din gară, murmur eu. Probabil că era aşteptat de cineva... Şi atunci, în mulţime, l-au imobilizat frumuşel. Nimeni nu dă atenţie nimănui în zăpăceala creată de sosirea trenului...

– Exact, proclamă Pinuche.

– L-au târât în fundul holului... Sigur că au reperat înainte de sosirea victimei chioşcul dezafectat şi i-au întredeschis uşa... Au ascuns omul înăuntrul gheretei şi l-au lichidat.

– Cum? întrebă Bérurier.

Şi în clipa asta, scoate un strigăt strident, reverberat de pereţii amfiteatrului.

– Ce te-a găsit?

– Am înghiţit sforicica de la cârnat!

– Nu-i momentul potrivit să dai un recital! Unde am rămas?

Pinuche, mereu imperturbabil, înoadă firul:

– L-au lichidat pe tip!

Profesorul Bourgeois intervine:

– Omul acesta a fost ucis cu o armă albă drept în inimă...

– Iată o moarte discretă, curată, rapidă şi... silenţioasă, adaug eu.

Colegii mă aprobă.

Bérurier termină de înghiţit sforicica.

– Bun, l-au ucis pe individ, l-au azvârlit în gheretă, văd tabloul... Tipul nu trebuia să iese...

Tace pentru o clipă.

– E o exprimare corectă? întreabă el, îngrijorat să nu-l şocheze pe doctor.

– Nu, îi spun,e beruriană, dar dă-i înainte, continuă-ţi expozeul la subjonctiv!

Îşi împinge pălăria pe ceafă. Pielea murdară a acesteia i-a compostat fruntea olimpică.

– Până acum m-am prins, continuă vitejeşte acest subprodus al rasei umane. Atât că nu-mi cade fisa de ce i-au retezat tărtăcuţa, hî? Posezi cheia enigmei?

– Poate...

– Atunci dă-i drumul, vreau şi eu să ştiu...

– Cei doi acoliţi trebuiau să-l facă să "dispară". Pricepi? Să-l facă să dispară... Nu numai să-l omoare. În circumstanţele în care s-au derulat întâmplările, nu-l puteau scoate întreg...

"Mă urmăreşti"?

– Da. Atunci, au rezolvat-o rapid: l-au făcut de nerecunoscut, tăindu-i capul!

– Exact, Augustule!

Face progrese, Bérurier.

Mă aplec asupra hainelor rău mirositoare, îngrămădite pe un căruţ.Se poate vedea un costum bine croit, din stofă englezească. Eticheta fabricantului a fost smulsă de pe buzunarul interior stâng. Cămaşa e americană, dar asta nu înseamnă nimic, găseşti la fel în lumea întreagă (cu excepţia ţărilor aflate dincolo de cortina de fier).

Mortul nu mai avea pantofii. Mai mult ca sigur că i-a luat Turcu o dată cu capul, fiindcă nu mai dispunea de timp să le scoată branţul cu numele magazinului de încălţăminte.

Pinuche a adormit ca un băieţel bătrân şi cuminte... Bérurier, dimpotrivă, reînsufleţit de bucata lui de cărnat, pare să-şi fi regăsit un nou suflu.

– Vezi tu, San-Antonio, îngână grămada asta de combinaţii chimice, înţeleg foarte bine cum stau lucrurile. Un tip nu trebuie să iasă din gară: e lichidat de cum a coborât din bolid. Însă, nu trebuie să se afle că-i mort: îi ascund carcasa, îi umflă actele, marca de pe ţoale şi... vasilca, bun! Dar atunci , tăticu, de ce s-a descotorosit Turcu de căpăţîna tăiată în Halles? Era matematic că avea

să fie găsită, nu?

Argumentul e valabil... Reflectez... Reflectez profund... Şi, natural cum am un creier electronic în anumite cazuri, dau peste o explicaţie.

– Ca să înţelegi, îi spun, trebuie să te transpui în pielea cuiva care se plimbă prin Paris cu un cap tăiat în traistă...

"Mortul sosise cu un tren de noapte, e foarte probabil. Fiindcă lovitura îndrăzneaţă a acestor ticăloşi ar fi fost greu de realizat în plină zi, cu chioşcul de ziare deschis... Bun, e noapte, Turcu primeşte însărcinarea (precum au decis sorţii) să lichideze cadavrul... Grenoblezu probabil că a ucis, iar tovarăşul lui avea misiunea să scape pe şest de rămăşiţele pământeşti ale călătorului. Ce să facă? Unde să arunce capul? Locuieşte într-un hotel şi nu-l poate arde sau arunca în var nestins... Sena? Ştie el bine că ea restituie întotdeauna ceea ce i se încredinţează... Atunci?

"Atunci, sângele cerând sânge, se îndreaptă spre Halles. Mai întâi, pentru că aici trăieşte Parisul noaptea şi apoi, pentru că i-a venit o idee... în cap!"

– Foarte interesant,apreciază profesorul, care îşi spală mâinile.

Ne ascultă cu luminiţe jucându-i în ochelari.

– Ce idee? vrea să afle Bérunier.

– Îşi spune că în Halles, acest important loc unde se acumulează haleala, trebuie să fie plin de resturi, care probabil se cifrează în tone, zilnic. Or, într-un mare oraş, ce se face cu resturile? Se tranformă în îngrăşăminte... Nu-i oare acesta un mod ideal de a face să dispară capul?

"Corsicanul, care nu se prea pricepe, intră în Halles.Peregrinările lui îl aduc în raionul cu măruntaie. Zăreşte grămada cu capete de vită ... Le-ai văzut şi tu, Béru: cu părul, coarnele şi urechile lor n-au nimic comestibil. Padovani şi-a închipuit că aceste panere erau destinate să adune deşeurile... Cu o mină inocentă, ascunde

capul victimei în grămada ...

Bérurier mă bate pe umăr.

– În felul tău, eşti un geniu San-Antonio. Bineînţeles, acum e clar ca bună ziua...

Începe să râdă.

– Ia zi, ce mutră o fi făcut Pado când a citit aventura în ziar... Şi-o fi închipuit că a câştigat, nu?

Găseşte că-i aşa de nostim, încât îşi plesneşte bretelele, săltându-şi brioşa.

Îl las să râdă cât o vrea, ca să-l abordez pe Bourgeois:

– Care-i părerea dumneavoastră?

Doctorul îşi şterge bicicletele.

– Individul, a cărui vârstă se situează între patruzeci şi cinci - cincizeci de ani, recită el foarte profesional, a dus o existenţă aventuroasă, fără îndoială, deoarece a fost lovit în câteva rânduri de gloanţe, în tinereţe.

– Nici unul n-a fost mortal? se informează Bérurier, doct.

Proful îl fulgeră cu o privire glacială.

– Ascultă, Grasule, îi spun, prostia la tine s-a ridicat la rang de apostolat.Eşti idiot aşa cum alţii sunt sfinţi!

Bourgeois face un gest de consimţire.

Tulburat de această ratificare tacită, Béru intră la idei.

– Continuaţi, doctore.

– Ce să vă mai spun? Omul e mort de vreo şase sau şapte zile.

Stau şi mă gândesc.

– Am citit în raportul dumneavoastră referitor la cap în care menţionaţi că aţi observat o multitudine de mici cicartrice pe tâmple şi la nas.

–Într-adevăr!

– Omul n-o fi suferit o operaţie facială?

E rândul medicului să cadă pe gânduri.

–N-ar fi exclus. În acest caz, intervenţia a fost executată

de un specialist de mare clasă... un maestru estetician!

–Credeţi, doctore, că s-ar putea transforma complet fizionomia cuiva?

Ridică din umeri.

– Complet, nu ... Dar se pot modifica dominantele feţei, încât să i se poată schimba aspectul.

– Bun, mulţumesc ... Aţi fost foarte amabil că v-aţi sculat aşa de devreme pentru treaba asta murdară ...

Doctorului îi sare muştarul:

– Treaba asta murdară, cum o numiţi dumneavoastră, e profesiunea mea. Îmi place şi n-aş vrea să fac alta ...

Încerc să-l liniştesc.

– N-am intenţionat să vă jignesc, dimpotrivă. Aşa-i, aveţi dreptate, meseria dumneavoastră e cea mai suavă... Cu excepţia celei a parfumierului, nu văd cu farmecele căreia ar mai putea rivaliza cea a dumneavoastră.

O dă pe râs, ceea ce e cu mult mai convenabil decât s-o dai pe poujadism[1].

*

* *

Lumina verzuie a zilei nu ne alungă decât senzaţia cumplită de sfârşit al lumii, lăsată de morgă.

Aerul e opac, picături mici de ploaie sunt purtate de un vânticel rece...

Avem impresia că ne îndreptăm spre propria noastră execuţie capitală. Toţi trei, înşiraţi pe marginea trotuarului, semănăm cu trei berze rătăcite la Polul Nord.

– Văd un somn, suspină Pinuche. Pe cuvânt, trag pe dreapta cât e ziua de lungă...

---

[1] Atitudine politică revendicativă, antiparlamentară, anticuropeană, naţionalistă, fondată în 1953 de Pierre Poujade.(n.tr.)

– Mie mi-e foame, afirmă Bérurier. Nopţile albe îmi fac o gaură în stomac, ceva de speriat... Ce-aţi zice de o supă grozavă şi de o bucată de rasol? Cu o cafea foarte tare la sfârşit, în stare să ne pună pe picioare?

Urcă în maşina lui şi ne face semn să-l urmăm.

– Am putea merge la Grodu, îmi spune el. Ne prepară el o supă pe cinste, cu ceapă!

Nu-i răspund... Continuu să mă gândesc la această abracadabrantă *story*.

Brusc, îl atac pe gras:

– Tu, care ai trecut aproape prin toate serviciile, nu-i cunoşti oare pe nişte pungaşi denumiţi Bob Spionu şi Magnin Zâmbăreţu?

– Magnin! Tună Grasu. Mă întrebă dacă nu-l cunosc pe Magnin! Am făcut şcoala împreună, ce părere ai?

Am impresia că se ţine de glume, dar bag de seamă că vorbeşte serios.

– Adevărat?

– Asta-i bună! Ce-ţi închipui că gangsterii sunt picaţi de pe o altă planetă? Trebuie să se tragă şi ei de pe undeva, nu-i aşa Pinaud? Magnin e de prin părţile mele... Ca să ştii, era băiatul vânzătorului de la tutungerie. Un zevzec!... Uite semnul ăsta de la arcadă... El mi l-a făcut. Mi-a aruncat în cap cu o potcoavă...

– Potcoava poartă noroc, îl ironizez eu. Ia spune-mi, Grasule... ştii cumva pe unde stă?

– Da, are un apartament pe bulevardul Bérthier, în arondismentul şaptespresece.

– Ce învârteşte?

– Pasiunea lui sunt cursele...

– Pariază?

– Da, numai pe calul câştigător... E un tip cu idei!

– S-ar părea că era în gaşca Turcului...

– Zău?

– Marie-Jeanne mi-a spus... Nu crezi că ar putea fi şi el amestecat în istoria asta?

– Magnin? N-ai minte, San-Antonio. E prea deştept să se murdărească într-o treabă de ecarisaj.

– Oricum, n-ar fi rău să-i interogăm uneori pe amicii amicilor noştri. Propun să-l luăm din aşternut, ce zici?

Grasu acceptă.

– Bun... Înainte sau după supă?

– Înainte!

– Să ştii că dacă-i acasă, nu se scoală decât spre prânz, n-am avea de ce să ne grăbim.

Încep să martirizez tabloul de bord.

– Am spus imediat! Pricepi?

– O.K....

Muşcându-şi zăbala (ceea ce-i periculos în maşină) Bérurier ne conduce pe bulevardul Berthier.

Parchează în dreptul numărului 112.

– Cum se face că-i cunoşti adresa? Îl întreb eu suspicios.

Bérurir ridică din umeri.

– M-a rugat odată să-i dau o mână de ajutor, când gaşca îi căuta pricină.

– Francmasoneria amicilor de pe vremuri!

– Ei! Ce vrei, trebuie să te mai şi ajuţi...

*
* *

Grasu se opreşte la etajul trei şi începe să ciocăne în uşă. Pinuche a rămas de căruţă cu un etaj mai jos. Apare şi el pufăind ca un tren din Texas.

Trece o bună bucată de vreme.

– Pasărea şi-a luat zborul, rostesc eu, dezamăgit.

– Da de unde, face Bérudier. N-ai vrea să-ţi deschidă pe

loc, de parcă ar fi uşa unei cârciumi! Trebuie să înţelegi...

Ciocăne ceva mai tare, dar într-un ritm cuviincios.

Brusc, fără să fi auzit nici cel mai mic, zgomot, o voce de bărbat întreabă:

– Cine-i acolo?

– Eu sunt, Bérurier.

Tonul lui conţine întreaga satisfacţie pe care o încearcă fiind efectiv Bérurier... Poliţistul cel mai încornorat din toată Franţa.

Uşa se deschide.În penumbra vestibulului, apare un tip înalt şi slab, cu un nas mare şi riduri adânci în colţurile gurii. E într-o pijama albă, de mătase... Părul rar e ciufulit şi-şi scarpină pieptul, privindu-ne acru.

– Îmi permiţi să îndrăznesc face Bérurier dându-l la o parte.

Magnin se uită la mine şi la Pinuche de parcă am fi doi căcaţi de câine uitaţi pe ştergătorul lui.

– Ăştia cine mai sunt? îl întrebă pe Bérurier.

– Prietenari, zice Grasu.

Magnin nu mai insistă... Îşi merită din plin porecla de Zâmbăreţu datorită acelor cute adânci care-i fac nişte buze de buldog!

Închidem uşa şi-i urmăm pe cei doi domni într-o sufragerie elegantă, delicat mobilată. Zîmbăreţu se afundă într-un fotoliu club. Se uită la pendula elveţiană care ticăie pe perete. Un cuc haios îşi face apariţia şi cântă de opt ori pentru a-l saluta pe Bérurier.

Acesta (nu cucul, Bérurier, de altfel reiese din context) mă arată cu degetul.

– Comisarul San-Antonio, face el prezentările.Un as în materie şi bunul meu prieten, fireşte... Ar vrea să-ţi ceară nişte informaţii...

Magnin are nişte ochi întunecaţi, arzători,deloc comozi.

– Pentru curse? întrebă el.

– Nu, intervin eu. Nu încurajez rasa cabalină, sunt pentru motorizarea hipodroamelor!

Trag un scaun de sub masă, îl apropii de fotoliul gazdei noastre, mă aşez în faţa ei, genunchii noştrii aproape atingându-se.

– Aţi citit, natural, despre afacerea cu capul tăiat, găsit în Halles?

Şovăie, clipind des.

– O treabă păcătoasă, adaugă Bérurier, stânjenit de această vizită colectivă la un consătean. Numai eu trebuie să am parte de asemenea belele.

– Gura! îi strig.

Apoi, revenind la Magnin Zâmbăreţu:

– Noi (şi-i arăt grupul meu) facem parte din serviciile secrete. N-avem nici în clin nici în mânecă cu Criminalistica... Nu ne-am fi ocupat niciodată de istoria asta, dacă n-am fi fost amestecaţi în ea din întâmplare...

– Unde vreţi să ajungeţi? mă întrebă Magnin. De ce mă treziţi cu noaptea-n cap să-mi povestiţi autobiografia?

– O clipă! Am făcut o anchetă şi bilanţul e ...

Ridic un deget:

– Turcu!

Mai ridic unul:

– Marie-Jeanne, metresa lui...

În fine, ridic degetul mare:

– Plus Grenoblezu... Nu-i rău ca pentru un tablou de vânătoare, hai? Dintr-o dată, omul nostru s-a făcut verde biliard.

– Turcu! Grenoblezu!

– Da ...

– Dar despre Turc scria la ziar ...

– Consideră ediţiile precedente ca nule şi neavenite şi citeşte-le pe cele viitoare, ele îţi vor confirma spusele mele...

– Nu-s gogoşi, certifică Béru, pe cuvânt de consătean!

Magnin se scarpină în creştet.

– Of! te cred... Numai că nu-i uşor să aflii toate astea...

– "Toate astea", continuu eu, ne-au condus la un alt cadavru, fără cap, ascuns într-un chioşc de loterie din Gara Lyon. Am venit aici, Magnin, să-ţi punem o singură întrebare... Răspunde la ea, ştiu că poţi fiind amicul celor doi tipi citaţi... Dacă o faci, clasăm afacerea... Dacă nu, ancheta continuă... Ceea ce riscă să-ţi provoace o groază de neplăceri, amare...

Fac o mică pauză. Zâmbăreţu nu mă scapă din ochi.

– Ei bine! ce doriţi...

– Vreau să ştiu cine-i omul decapitat...

Magnin îşi întoarse uşor privirea... Nu-mi răspunde.

– Nu mai sta pe gânduri, îl sfătuieşte Bérurier. De vreme ce San-Antonio ţi-a promis că te lasă în pace, eşti scăpat dacă ţi-ai murdărit cumva mâinile!

–Nici măcar nu m-ar interesa aspectul ăsta... Puţin îmi pasă... Trei morţi pentru unul e deja prea mult într-o anchetă oficioasă.

Magnin realizează cât de fondate sunt argumentele noastre.

– De acord, face el, am încredere, am să vă povestesc cum stau lucrurile.

Îşi începe confidenţele:

– În timpul războiului, ne explică el, am făcut o echipă cu Turcu, Grenoblezu şi alţi câţiva, despre care n-are rost să mai pomenesc, ca să trecem persoanele urmărite în Anglia... Încasam bani frumoşi ca preţ al călătoriei, dar făceam o treabă serioasă... Era foarte periculos, însă eram recompensaţi de sumele primite... Munca asta a durat mai multe luni, pe urmă unul dintre ai noştrii, Jim Mayeux, ne-a turnat la Comandamentul militar german, deschizând uşile cu bani, şi ne-a înfundat rău de tot! Noroc că am

putut scăpa fugind din furgonetul care ne transporta la Gestapou, datorită Turcului. A sugrumat doi gardieni deodată!

Se opreşte.

– În fond, au fost vremuri frumoase, oftează el.

Apoi, revenind la oile lui:

– Ne-am pus la adăpost. Mayeux a rămas în serviciul domnilor nemţi şi a urcat în grad. Făcea învârtelile pe faţă şi tot beneficiul mergea pe livretul lui de economii...

– Ce ticălos! intervine Bérurier.

Intru şi eu în vorbă:

– El e decapitatul?

– Aţi ghicit, rosteşte Magnin. După eliberare, canalia asta fugit în Statele Unite... Acolo a ştiut să-şi exploateze averea adunată în serviciul lui Adolf. A ajuns un bogătaş... Noi, păcăliţii, am jurat să-i venim de hac dacă se mai întoarce. Fără să ne dăm în vileag, eram la curent cu viaţa lui particulară. Aşteptam să ne vină vremea...

– Şi a venit? întreb eu nerăbdator

– Da.

– Lui Mayeux i s-a făcut dor de ţară... şi s-a întors...

– Exact. Mai întâi s-a oprit în Italia. Dar nu i-a ajuns... El avea nevoie de Franţa... Şi-a trimis iscoade la Paris să vadă dacă apele sunt liniştite... A fost asigurat că da... cine-şi mai bătea capul cu trădătorul ăsta? Beneficia de prescripţie, vezi-Doamne! Şi pe urmă şi-a operat faţa, sau nu mai ştiu ce! Pe scurt, a hotărât să se întoarcă... Atunci, ne-am adunat noi, victimele lui... Turcu, Grenoblezu, încă unul...

– Spionu ? îl întreb.

– Ia te uită, ce informat sunteţi!

– Facem şi noi ce putem!

– Ne-am adunat şi am tras la sorţi ca să hotărâm cui îi va reveni sarcina să-l întâmpine...

– Şi Grenoblezu a tras lozul?

– Da...

– Şi pe urmă Turcului i-a revenit misiunea de a face corpul să dispară?

– Da...

– De ce?

– Ne intrase în cap să punem mâna pe averea lui Mayeux. Dar pentru asta nu trebuia să se afle că e mort...

– Şi de ce l-au lichidat chiar în gară? Era aşteptat?

Magnin clătină din cap.

– Nu. Dar n-au avut încotro: Mayeux a fost cel care i-a recunoscut primul... Atunci şi-au spus că dacă nu intervin pe loc, tipul o să-şi ia valea... Înţelegeţi, el a avut un avantaj asupra lor: feţele băieţilor nu se schimbaseră prea mult, pe când a lui era greu de recunoscut... S-ar părea că în ultima secundă când grăbea spre ieşire, Grenoblezu l-a identificat...

Acum, totul e clar. Încerc o linişte imensă şi-l privesc cu duioşie pe Pinaud, care doarme cu capul pe masă.

– Cum speraţi să puneţi mâna pe averea lui ?

– Ştiam că-şi deschisese un cont la Banco di Roma... I-am fi imitat semnătura pe un cec. Dar pentru asta, vă repet, trebuia să nu se afle că a merlit-o!

Mă ridic şi-l scutur pe Pinuche:

–Hai, am sosit la destinaţie, bufniţă bătrână!

CONCLUZIA

Trei fantome, care se clatină pe picioare, împing uşa restaurantului ţinut de Grodu.

Patronul, mai rubicond ca oricând, dă fuga să ne întâmpine.

– Ia spuneţi? întrebă el. Aveţi noutăţi?

Bérurier îi face semn să-şi pună lacăt la gură.

– Ce ai în meniu? se informează el.

Grodu zâmbeşte.

– Dacă am să-ţi spun, n-ai să mă crezi!

– Totuşi, îndrăzneşte...

Atunci, crâşmarul, accentuându-şi zâmbetul stingherit, îngăimă:

– Cap de viţel umplut. E o tâmpenie, nu?